

Pedagogická
fakulta
Faculty
of Education

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta
Katedra Tělesné výchovy a sportu

Bakalářská práce

Josef Němec – rytíř sportu z Českých Budějovic

Vypracovala: Tereza Štindlová
Vedoucí práce: Doc. PaedDr. Jan Štumbauer, CSc.

České Budějovice 2016

Pedagogická
fakulta
Faculty
of Education

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

University of South Bohemia
Pedagogical faculty
Department of Sports studies

Graduation thesis

Josef Němec – The knight of sport from České Budějovice

Author: Tereza Štindlová
Supervisor: Doc. PaedDr. Jan Štumbauer, CSc.

České Budějovice 2016

Bibliografická identifikace

Název bakalářské práce: Josef Němec – rytíř sportu z Českých Budějovic

Jméno a příjmení autora: Tereza Štindlová

Studijní obor: Tělesná výchova a sport (jednooborové)

Pracoviště: Katedra tělesné výchovy a sportu PF JU

Vedoucí bakalářské práce: Doc. PaedDr. Jan Štumbauer, CSc.

Rok obhajoby bakalářské práce: 2016

Abstrakt: Tato bakalářská práce je zaměřena na zpracování biografie našeho úspěšného a populárního českobudějovického boxera těžké váhy Josefa Němce. Z hlediska obsahového je práce zaměřena primárně na jeho osobnost, sekundárně pak na stručnou historii boxu ve světě, na stručnou historii na území České Republiky a na historii boxu v Českých Budějovicích. Z hlediska časového je zaměřena na 50. – 70. léta, v širším kontextu pak obdobím počátků našeho boxu a vývojem českobudějovického boxu. Do práce je začleněno množství autentických úryvků z dobového tisku, sportovních periodik a memoárové literatury. Text je doplněn množstvím dobových fotografií a obrázků.

Klíčová slova: box, boxer, utkání, výsledky historie.

Bibliographical identification

Title of the graduation thesis: Josef Němec - The knight of sport from České Budějovice

Author's first name and surname: Tereza Štindlová

Field of study: Physical education and sports

Department: Department of Sports studies PF JCU

Supervisor: Doc. PaedDr. Jan Štumbauer, CSc.

The year of presentation: 2016

Abstract: This bachelor thesis is focused on the processing of the biography of our successful and popular heavyweight boxer Josef Němec from České Budějovice. In terms of content, the work is focused primarily on his personality, secondarily on the brief history of boxing in the world, on a brief history on the territory of the Czech Republic and on the history of boxing in České Budějovice. In terms of time is centered on 50. – 70. years in a broader context, then the times of the beginnings of our period, and the development of České Budějovice. The work is incorporated the amount of authentic snippets from the contemporary press, the sporting periodicals and memoir literature. The text is complemented by an abundance of period photographs and images.

Keywords: box, boxer, match, results, history.

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pod vedením Doc. PaedDr. Jana Štumbauera, CSc. pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě archivované Pedagogickou fakultou elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

Datum.

Podpis studenta

Poděkování

Děkuji panu Doc. PaedDr. Janu Štumbauerovi, CSc., vedoucímu mé bakalářské práce, za poskytnutí konzultací, odborné vedení a cenné připomínky při tvorbě mé bakalářské práce. Velký dík patří také mé rodině za jejich cenné rady a pevné nervy.

Tereza Štindlová

Obsah

1 Úvod.....	8
2 Metodologie práce	9
2.1 Cíl, úkoly a předmět práce	9
Cíl práce	9
Úkoly práce.....	9
Předmět práce	9
2.2 Metody práce	10
2.3 Rozbor pramenů a literatury	11
3 Stručný nástin historie boxu ve světě	13
4 Stručný nástin historie boxu u nás	18
5 Stručný nástin historie boxu v Českých Budějovicích	29
6 Biografie a hlavní milníky sportovní kariéry Josefa Němce	47
Závěr	86
Seznam obrázků a fotografií u kterých lze bezpečně určit jejich zdroj a původ	88
Seznam použitých zkratk	90
Použité prameny a literatura	91
Literatura.....	91
Periodika	91
Narativní prameny	91
Internetové zdroje	91

1 Úvod

Během studia Tělesné výchovy a sportu, zejména pak při studiu dějin tělesné kultury, jsem se dozvěděla o celé řadě významných sportovců, kteří v nejrůznějších sportech úspěšně reprezentovali naši zemi. Bohužel jen málo z nich pochází z jižních Čech. Jedním z nejznámějších a v jižních Čechách nejoblíbenějších byl Josef Němec, významný boxer těžké váhy, jehož osobnost mě zaujala nejvíce. Rozhodla jsem se proto, že zpracování jeho biografie si zvolím za téma své bakalářské práce.

Josef Němec byl velmi pozoruhodná osobnost. Nejvíce mě zaujal také tím, že i přesto, že provozoval tak tvrdý sport, jak se o boxu¹ říká, byl člověkem oblíbeným, přátelským a převážně velice laskavým a dobrosrdečným. Pepík Němec, jak mu místní obyvatelé často familiárně říkali, byl podle nich boxer s něžnou duší. Vítězství v boxerském utkání se snažil dosáhnout především svojí technickou a taktickou převahou, než hrubým mlácením do svého soupeře. Tuto teorii po ukončení své aktivní kariéry pak jako trenér vštěpoval také svým svěřencům.

Přestože České Budějovice ve sportu proslavil jako málokdo, tak jsem jeho uceleně zpracovanou biografii nikde nenašla a to byl i jeden z impulsů mé volby tématu bakalářské práce. Při předběžné rešerši dobových dokumentů jsem zjistila, že v dobových periodikách je až překvapivě velké množství výsledků, komentářů, fotografií a memoárových publikací, jak k této osobnosti, tak k Československému boxu v tomto období.

V této bakalářské práci je zpočátku nastíněn vznik boxu jako takového. Dále potom stručná historie boxu na území České Republiky a historie boxu v Českých Budějovicích. Závěrečná kapitola je věnována přímo Josefu Němcovi.

¹ V práci je důsledně používán současný termín box a nikoliv český dobový výraz rohování, které se ve většině použité literatury vyskytoval. Tuto transkripci jsem neprovedla pouze v přímých citacích.

2 Metodologie práce

2.1 Cíl, úkoly a předmět práce

Cíl práce

Cílem této monografie je zpracovat na základě širokého pramenného a literárního poznání biografii našeho vynikajícího boxera těžké váhy Josefa Němce. Jejím podružným cílem je zpracovat relevantní část historie československého a českobudějovického boxu.

Úkoly práce

Takto stanovený cíl je dále rozčleněn do těchto dílčích úkolů:

- ✓ Provést detailní obsahovou analýzu všech dostupných souvztažných písemných, fotografických a filmových pramenů, dobových periodik, literatury, biografických vzpomínek, vzpomínek pamětníků a internetových zdrojů.
- ✓ Zpracovat stručný nástin historie boxu ve světě, historie československého boxu. Tento nástin doplnit dobovými fotografiemi, snímky a obrázky.
- ✓ Zpracovat relevantní část historie boxu v Českých Budějovicích. Tuto deskripci doplnit množstvím souvztažných dobových fotografií, snímků a obrázků.
- ✓ Zpracovat biografii Josefa Němce. Tuto biografii doplnit množstvím souvztažných dobových fotografií, snímků a obrázků.
- ✓ Všechny obrazové přílohy začlenit vždy pouze do souvztažného textu. Do něj též začlenit relevantní dobové komentáře v periodikách a literatuře.

Předmět práce

Z hlediska **obsahového** je práce zaměřena na osobnost významného českobudějovického boxera těžké váhy Josefa Němce a dále pak na stručnou historii boxu ve světě, na stručnou historii na území České Republiky a na relevantní část historie boxu v Českých Budějovicích.

Z hlediska **časového** je předmět práce primárně vymezen 50. – 70. lety, tedy léty hlavní sportovní kariéry Josefa Němce, v širším kontextu pak údobím počátků našeho boxu a vývojem českobudějovického boxu.

Z hlediska **věcného** je bezprostředně zaměřen na box jako sportovní odvětví.

2.2 Metody práce

Jedná se o standardní historickou práci z našich nejnovějších aplikovaných dějin, konkrétně dějin tělesné výchovy a sportu. Důraz byl kladen na detailní obsahovou analýzu všech dostupných souvztažných zdrojů. Jako metody práce byly použity standardní historické metody, a to především přímá a progresivní, a v omezené míře i biografická a nepřímá. Vlastní faktografický popis mohl být, vzhledem ke svému monotematickému charakteru a přesně vymezenému údobí, proveden v jednotlivých částech práce vždy přímou metodou a diachronním způsobem.

Vzhledem k výrazně dokumentačnímu charakteru práce bylo věnována maximální pozornost zpracování všech dostupných souvztažných písemných, fotografických pramenů, dobových periodik, literatury, map, vzpomínek pamětníků a internetových zdrojů. Díky poměrně široce vymezenému předmětu práce se celkem logicky, jako jeden z hlavních problémů, objevila značná nerovnoměrnost a nevyváženost výskytu upotřebitelných faktů ve zpracovávaných zdrojích.

Až překvapivá četnost a kvalita autentických podkladů získaných zejména z dobových periodik umožnila zařazení poměrně velkého množství přímých citací. Domníváme se, že použití vložených původních textů bez jakýchkoliv autorských zásahů nejlépe dokumentuje tehdejší vnímání zpracovávané problematiky.

Typickým problémem, který musí autoři práce podobného druhu řešit, je transkripce názvů a jejich zkratk a rozhodnutí o tom, zda dát přednost použití původních, nebo naopak současně používaných. U zkratk jsme nakonec zvolili, vyjma přímých citací, současný způsob jejich použití, tedy například SK ČB a nikoliv dříve běžně používaný formát S. K. Č. B. I tak se nedá zcela překlenout dobová nejednotnost použití některých zkratk a zejména pak velkých a malých písmen u místních názvů. Zde jsme se při jejich použití řídili pouze vlastním citem pro text a jeho souvislosti a nesnažili se aplikovat jakékoliv univerzální pravidlo. Obdobných problémů jsme museli řešit více.

Jako samostatný problém se ukázalo získání a zejména přesné popsání dostatečného množství obrazových a fotografických podkladů a příloh, a to jak co do jejich struktury, tak zejména kvality. Pro jejich získání a následné popsání byly využity všechny dostupné zdroje a to často v jejich kombinaci. Při použití fotografií zkopírovaných z dobových periodik je pochopitelně velkým problémem jejich kvalita, a to i při použití velmi kvalitního skeneru. Primární problém je zde totiž v zašlosti originálních výtisků, také v kvalitě tehdy používaného novinového papíru a patrně i

fotografických a filmových materiálů, pomůcek apod. Přes tyto nedostatky jsme se snažili o zařazení co největšího počtu fotografických a obrazových příloh, které mají i přes svoji sníženou kvalitu nesporné vypovídající schopnosti. Autory fotografií, pohlednic a jejich původ jsme uvedli tam, kde jsme si byli jisti jejich nezpochybnitelným původním či jiným hodnověrným zdrojem.

2.3 Rozbor pramenů a literatury

Prvotními zdroji, které jsem zpracovala, byli publikace z vědecké knihovny v Českých Budějovicích, kde jsem našla veškeré podrobnosti týkající se prvopočátku boxu ve světě a jeho historii. Největší význam měly publikace Demetrovič, E. (1988). *Encyklopedie tělesné kultury*. Praha: Olympia., a Černoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., které mi pomohly pochopit celkový historický vývoj boxu ve světě. Informace byly doplněny z knih Suchánek, J. (2001). *1500 sportovních tragédií*. Praha: Jan Vašut., dále potom z Weinmann, W. (1997). *Lexikon bojových sportů od aikida k zenu*. Praha: Naše vojsko. Při zpracování historie vzniku mezinárodních boxerských asociací mi nejvíce pomohla kniha Kössl, J., & Kroutil, F. (1982). *Malá encyklopedie olympijských her*. 1. vyd. Praha: Olympia.

Při zpracování faktů o historickém vývoji boxu na území našeho státu měla největší význam publikace Bosák, E., (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia., doplněna informacemi ze známé faktografické knihy o historii prvního desetiletí československého sportu Bureš, P., & Plichta, J. (1931). *Sport a tělesná kultura v Čsl. Republice a cizině*. Praha: Almanach sportu.

Největším zdrojem informací k historii boxu v Českých Budějovicích se ukázala část periodiky Jihočeská pravda od roku 1945 do roku 1968, uložená v Jihočeské vědecké knihovně v Českých Budějovicích. Jsou to písemnosti převážně sdělovací povahy, týkající se výsledků jihočeských boxerů v soutěžích, mezinárodních utkání a vrcholných akcí. Materiály získané z Jihočeské pravdy se staly základním zdrojem poznatků o jihočeském boxu po Druhé světové válce. Poznatky o vzniku boxu v jižních Čechách posloužila periodika Jihočeský sportovní týdeník od roku 1922 do roku 1937. Období od roku 1968 do roku 1985 bylo čerpané z Kroniky boxerského oddílu TJ Škoda. Velký význam pro mě měla i bakalářská práce Broža, D. (2015). *Historie boxu v jižních Čechách*, České Budějovice, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Pedagogická fakulta., která byla použita při zpracování historie boxu v Českých Budějovicích.

Pro zpracování biografie Josefa Němce se jako nejvýznamnějším zdrojem ukázaly výňatky z článků ze sportovního týdeníku *Stadion*, roč. 1953 – 1965 a také *Sportovní sláva*, roč. 1954 – 1957. V těchto časopisech vyšla i celá řada dobových fotografií, z nichž některé jsou použity v obrazových přílohách. V menší míře i články z *Českobudějovických listů*, roč. 1999 – 2006. Z publikací měla největší význam kniha Černoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., ze které je převážná většina dobových fotografií Josefa Němce. Dále potom malá brožurka Němec, J. & Turek, P., (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice, které je Josef Němec sám autorem. Velkým přínosem pro zpracování jeho biografie byla publikace Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice. Tato kniha poskytla spoustu cenných informací z jeho života, díky příběhům, které jsou v ní vylíčeny.

3 Stručný nástin historie boxu ve světě

Pěstní souboje, ať již jako zábava, či způsob vyřizování účtů, jsou patrně stejně staré jako lidstvo samo. Každý sportovec se snaží prosadit a vyhrát nad soupeřem. To často vede ke konfliktům až bojovým střetům. Box je jedním z mála sportů, v nichž snaha porazit protivníka a znemožnit ho fyzicky je účelem boje. V průběhu věků se však měnila forma, pravidla a výstroj až do podoby jak box známe teď.²

První hodnověrnější důkazy o boxerských utkání pocházejí již z dob Sumerské říše (3000 př. n. l.) a starověkého Egypta (2000 př. n. l.). Také v Homérově epose Ilias a Odyssea z 8. stol. př. n. l. se setkáváme s popisem pěstních soubojů. První zmínky o pěstních zápasech s použitím rukavic se dochovaly z období minojské Kréty (1500-900 př. n. l.). Nalezené fresky a kamenné reliéfy z dávných dob zobrazují různé bojové scény, boxeři jsou buď úplně nazí, nebo mají různé opasky. Řeční bojovníci už měli šněrovací boty, přilby, chrániče uší a obvazovaly si ruce koženými řemínky, které vyztužovaly různými kovovými destičkami, kuličkami a hroty. Takovým rukavicím se říkalo caestus a jejich užívání způsobovalo bolestivá zranění, tržné rány a mnohdy i smrt. Svůj vrchol zažily pěstní zápasy v období starověkého Řecka, kdy se antická varianta boxu zvaná pygmé nebo také pygmachia stala roku 668 př. n. l. jedním z olympijských sportů. V tomto roce se také Onomastos ze Smyrny stal prvním olympijským vítězem v boxu.³

Obrázek 1. Nahoře vpravo je odpočívající slavný boxer a zápasník Theagenes z Thassosu, olympijský vítěz v pygmé (boxu) z roku 480 př. n. l. a v pankrationu (všeboji) z roku 476 př. n. l. Tato ztvárňující bronzová socha z 1. stol. př. n. l. pochází od athénskému sochaře Apollónia. Rukavice (himantes) má vyztuženy kovovými destičkami. Jejich vývoj je zachycen vlevo.

² Suchánek, J. (2001). *1500 sportovních tragédií*. Praha: Jan Vašut, s. 30.

³ Weinmann, W. (1997). *Lexikon bojových sportů od aikida k zenu*. Praha: Naše vojsko, s. 67,69 a 81.

Většina zmínek o starořeckém boxu však pramení z lidových pověr a legend. Proto je obtížné do detailu zjistit, jaká byla pravidla a historické pozadí těchto zápasů. Je však známo, že byly povoleny všechny druhy úderů vyjma dloubání prsty. Soupeři se vybírali losem, v té době se totiž ještě nerozdělovali váhové kategorie. Také nebyl časový limit a bojovalo se, dokud protivník nebyl schopen pokračovat v boji. Rozhodčí, který hlídal férovost hry, trestal viníka rákoskou. Pokud zápas trval moc dlouho, soupeři si stoupli proti sobě a vraceli si údery, proti kterým se nemohli bránit, dokud jeden z nich nepadl k zemi neschopen dalšímu úderu. Z dochovaných uměleckých děl je zřejmé, že pygmachia tvořila významnou část starořecké kultury.⁴

Obrázek 2. Vpravo „Boxující děti.“ Zachovaný reliéf v Akrotiri na ostrově Santorini, 1500 př. n. l. Vlevo výjev z boxu na starověkých olympijských hrách zachovaný na amfoře.

Od dob slávy Řecka si box jako sport na dlouhou dobu odmlčel. V Říši římské však byly z bojových umění v popředí zájmu hlavně šerm a zápas. Šerm sloužil především pro vojenské účely. Šermovalo se krátkým mečem - gladiem, tomu vděčí za své jméno gladiátoři. Zápas Římané převzali od Řeků (řecko-římský zápas). Zhruba okolo roku 200 př. n. l. se zápas poprvé objevil v cirkusových hrách. Svou slávu měly v tomto období zápasy gladiátorské, zavedené přibližně 260 př. n. l. Zápasy se

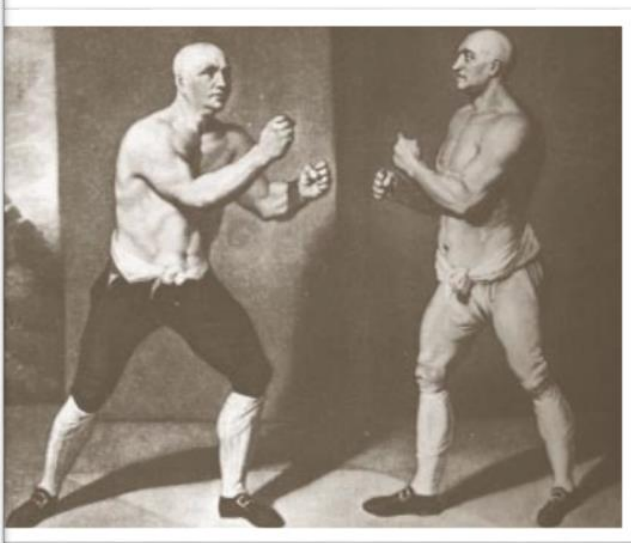
⁴ Olivová, V. (1988). *Sport a hry ve starověkém světě*. Praha: Artia, s. 54.

vyznačovaly nemilosrdnou brutalitou a dovoleno bylo prakticky vše. Heslem bylo - vítězství nebo smrt a zločinci či otroci si svojí výhrou mohli zajistit svobodu.⁵

Opětovná sláva boxu začala koncem 17. století v Anglii. V důsledku snížení zájmu o šerm, přišel s nápadem šermovat jen rukama Angličan James Figg. To mu přineslo nejen zájem diváků ale i možnost otevřít v Londýně tzv. školu ušlechtilého způsobu sebeobrany. Sestavil také pravidla a metodu výcviku, vycházejících z jeho šermířského umění, které roku 1743 upravil boxer Jack Broughton.⁶

James Figg se stal v roce 1719 prvním mistrem těžké váhy a v roce 1736 došlo k prvnímu zápasu o titul mistra světa mezi Figgem a mistrem Kentu Suttonem. Zápas je popsán v knize *Zlaté rukavice* následovně:

„... Soupeři nejprve šermovali šavlí, pak boxovali holými pěstmi a nakonec ještě šerm holí. Zvítězil ten, kdo vyhrál všechny tři druhy soutěže. Palác byl diváky zcela zaplněn. V pátém kole pěstního zápasu útočící Sutton chtěl chladnokrevně se bránícího Figga uchopit za vlasy, jenže ten měl pod parukou hlavu hladce oholenou. Obecenstvo se smálo, Sutton značně znervózněl. Figg přešel do útoku, srazil krvácejícího soka k zemi, načež se Sutton vzdal. Figg vyhrál vše; byl prvním mistrem světa. A tento primát pak držel patnáct let...”⁷

Obrázek 3. Na kresleném obrázku a na portrétních fotografiích je zachycen první mistr světa v boxu James Figg.

Pokračovatelem J. Figga se stal Jack Broughton, ten však v mistrovském zápase usmrtil svého soupeře Stevenson. Po této události se zapřísáhl že už nikdy boxovat

⁵ Weinmann, W. (1997). *Lexikon bojových sportů od aikida k zenu*. Praha: Naše vojsko, s. 60.

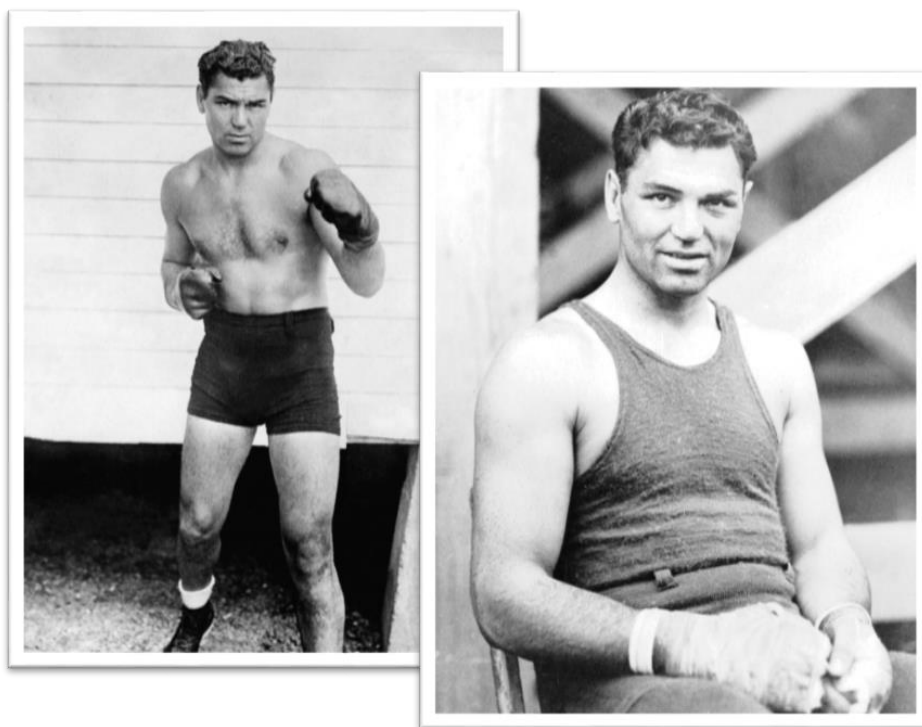
⁶ Demetrovič, E. (1988). *Encyklopedie tělesné kultury*. Praha: Olympia, s. 73.

⁷ Černoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 8.

nebude, přepracoval však Figgovo pravidla do nové podoby, zavedl používání boxerských rukavic a jeho reformy byly schváleny v roce 1743.⁸

Nová pravidla, která jsou s menšími obměnami platná dosud, přinesl do světa boxu roku 1866 anglický sportovec markýz Marguss z Queensberry. Používání rukavic se stalo podmínkou. Stanovil dobu jednoho kola na 3 minuty, s minutovou přestávkou mezi koly na oddych a začalo bodování rozhodčími. Stále se však bojovalo do rozhodnutí i ve vícehodinových utkáních. Tak se také snadno stalo, že nejdelší zápas v historii trval až neuvěřitelných 106 hodin.⁹

Na přelomu 19. a 20. století stojí za zmínku pár významných úřadujících mistrů světa. Prvním šampionem těžké váhy se stal Jim Corbett, který roku 1892 porazil proslulého Johna L. Sullivana. Další mistr v těžké váze byl Jack Johnson, první černochoch v dějinách a tak v něm všichni černí Američané viděli svého hrdinu, kterého 7 let nikdo nesundal z trůnu. Až v roce 1915 prohrál s Villardem, mistrem světa všech vah. A toho o čtyři roky později porazil Jack Dempsey.¹⁰

Obrázek 4. Jack Dempsey, zvaný Zabiják, byl mistrem světa všech vah v letech 1919/1926. Stal se idolem amerického národa a tradovalo se, že s ním započal i zlatý věk boxu. K vítězství mu pomáhala jeho rychlost a drtivá síla úderů.

8 Černochoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 13 a 14.

9 Demetrovič, E. (1988). *Encyklopedie tělesné kultury*. Praha: Olympia, s. 73.

¹⁰ Černochoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 13 a 14.

Do programu olympijských her byl box poprvé zařazen v Saint Louis v roce 1904. Boxovalo se zde v sedmi váhových kategoriích a ve všech zvítězili domácí boxeři.¹¹ V roce 1911 byla v Paříži založena Mezinárodní unie boxu IBU (International Boxing Union), která řídila profesionální box. V roce 1920 byla založena Mezinárodní boxerská federace AIBA (Association Internationale de Boxe Amateur). Ta sdružovala jak amatéry, tak profesionály. V roce 1924 došlo k odloučení amatérského a profesionálního boxu a v Paříži byla založena FIBA (Federation Internationale de Boxe Amateur), která od roku 1946 nese název AIBA.¹²

¹¹Kössl, J., & Kroutil, F. (1982). *Malá encyklopedie olympijských her*. 1. vyd. Praha: Olympia, s. 244.

¹²Kössl, J., & Kroutil, F. (1982). *Malá encyklopedie olympijských her*. 1. vyd. Praha: Olympia, s. 195.

4 Stručný nástin historie boxu u nás

První zmínky o boxu v Československu se datují okolo roku 1900, kdy tělovýchovný nadšenec Fridolín Hoyer založil v Praze tělocvičnou školu. Vzhledem k tomu, že v rakousko-uherském mocnářství nebyly v té době vhodné podmínky a první boxerská utkání se konala spíše v soukromých spolcích, se box jako takový dostal mezi širokou veřejnost až s prvním oficiálním utkáním Fridolína Hoyera s Němcem Valdemarem Sandem v roce 1911 v Plodinové burze v Praze. Vedle Fridolína Hoyera byl dalším průkopníkem boxu student z Královských Vinohrad Emanuel Hervert. Dalšími průkopníky, zejména na Slovensku, byli bratři Czirolníkové. První klub, který založil boxerský odbor, nesl název ČAK Vinohrady pod vedením Františka Menšíka. Tento klub také pořádal své zápasy v ringu. Zde působil i první mistr všech vah František Růžička-Rose. Diváci však navštěvovali tato utkání spíše za účelem zábavy. Boxovalo se téměř všude, v hospodách, v cirkusech a v arénách. Mezi profesionály a amatéry nebyl žádný rozdíl a zpravidla vyhrál zápas ten, kdo zůstal na nohou.¹³

Dalším významným protagonistou byl i Josef Jahelka, který se po skončení 1. světové války vrátil domů z Ameriky, obohacen o nové zkušenosti z tamního ringu, které horlivě propagoval. Box však ještě neměl své ústředí, proto některé kluby provozovaly tento sport pod hlavičkou Čsl. Svazu těžké atletiky. Pořádány byly dvojce mistrovské závody – v roce 1920 v Jahelkově sídle na Kladně a v roce 1922 u příležitosti otevření všesportovního stadionu na Letné.¹⁴

Rok 1921 byl pro náš box historickým mezníkem. Vznikla Československá unie boxerů profesionálů pod vedením Dr. Pondělíčka. Ten společně s Jiřím Hoyerem, E. Hervertem a Františkem Malínským vypracovali první česká pravidla boxu.¹⁵

I po založení této unie však nadále bojovali amatéři společně s profesionály a proto bylo zapotřebí založit organizaci, která by hájila zájmy amatérů. Tak byla v roce 1926 založena Československá unie boxerů amatérů. Prvním předsedou se stal Josef Čech. Druhá polovina roku 1926 byla bohatá na události v amatérském ringu, nabízely se i mezistátní utkání v Maďarsku, Rakousku, Německu a Polsku. První mistrovství Československa, v osmi váhových kategoriích, bylo pořádáno na podzim roku 1926. Svě

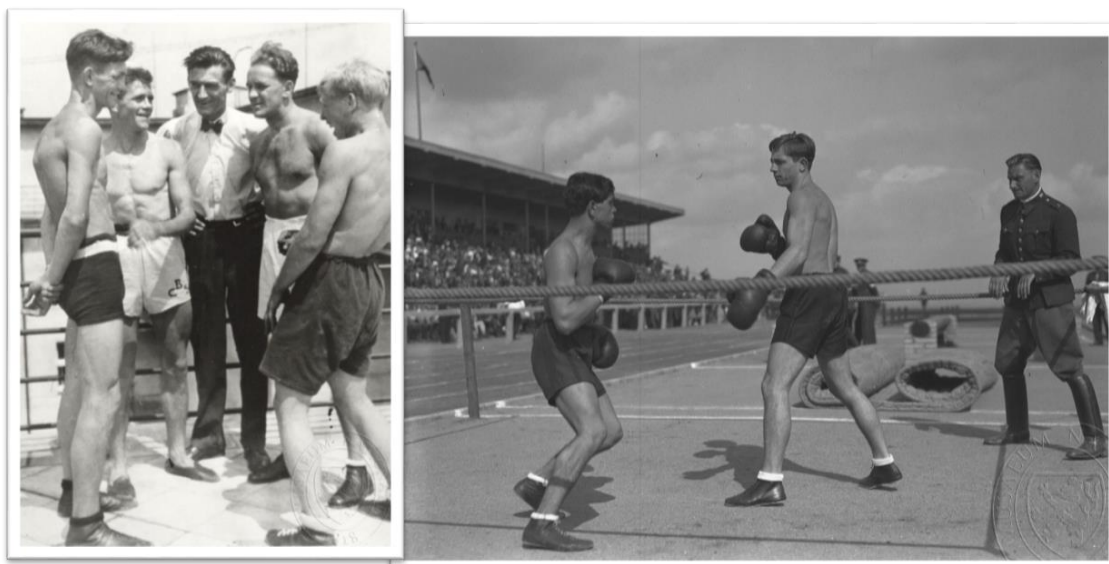
¹³ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 68 a 69.

¹⁴ Bureš, P., & Plichta, J. (1931). *Sport a tělesná kultura v Čsl. Republice a cizině*. Praha: Almanach sportu, s. 316.

¹⁵ Černocho, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 28.

prvé tituly vybojovali od muší do polotěžké váhy: Pokorný, Hertl, Hloušek, Puskajler, Tvrdek, Heřmánek a Hampacher. Finálová dvojice v těžké váze Ambroz a Švec nebyli schopni boje a tak v této kategorii nebyl titul udělen. První mezistátní utkání Československa s Maďarskem se pořádalo 20. listopadu 1926 v Budapešti. Československo sice prohrálo, ale 4 cenné body zde získali Pötsch a Heřmánek. Na mistrovství Moravy ve Zlíně získal roku 1927 svůj první mistrovský titul mladičkový František Nekolný z BC Smíchov. Po celém území Československa vznikaly boxerské kluby, které ukázaly, jak dobré boxery u nás máme. U nás byl v té době nejlepší Jan Heřmánek a František Nekolný, který nezměrným elánem poráželi všechny soupeře.

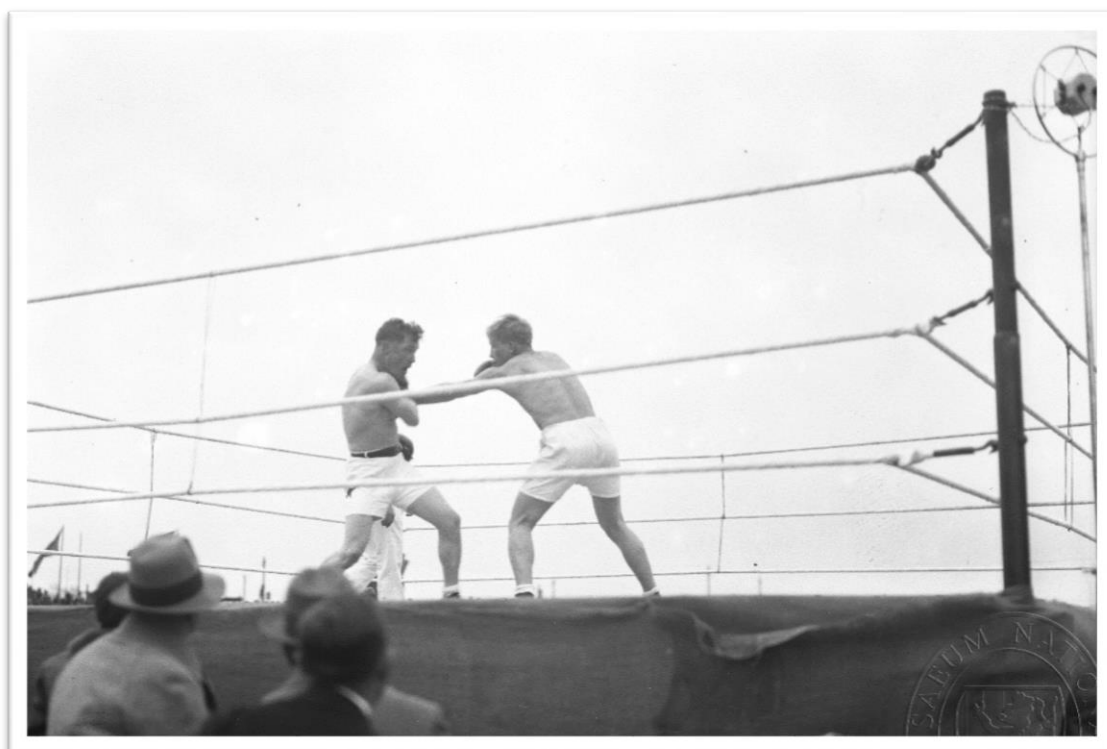
Kladenští profesionálové František Dykast a Josef Vlček patřili mezi úspěšné trenéry, Dykast v pražském Vysokoškolském sportu se sídlem ve Strakově akademii a Vlček v již silném boxerském odboru SK Baťa Zlín. Poté co byla ČSUBA přijata za člena vrcholné světové organizace Fédération Internationale de Boxing Association byly veškeré akce zaměřeny na olympijský výběr. Byla uspořádána mistrovství Čech, Moravy a Slovenska jako kvalifikace pro celostátní přebor. Po řadě zápasů a výhře Československa proti Maďarsku v odvetném utkání, kdy se potvrdila vysoká úroveň našich boxerů, nominoval olympijský výbor tři borce pro OH: Tomyho Pötsche v lehké váze, ve weltrové Františka Nekolného a ve střední váze Jana Heřmánka.¹⁶

Obrázek 5. Vlevo jsou zachyceni naši vynikající boxeři Jakš, Heřmánek, J. Kroupa a F. Nekolný v roce 1932. Uprostřed stojí Dr. Hruban. Vlevo je momentka zápasu Hrabák – Procházka, který byl jedním z bodů programu otevření vojenského hřiště na Strahově 15. 9. 1935.

¹⁶ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 70-72.

Na OH v Amsterdamu roku 1928 přinesl pro naši vlast největší úspěch Jan Heřmánek, který si vybojoval stříbrnou medaili. V semifinále porazil mistra světa Angličana Freda Mallina a o zlato ho díky nevídané stranickosti soudců připravil Ital Toscani, avšak publikum ho přesto vynášelo jako vítěze. Pötsch a Nekolný v Amsterdamu neuspěli. Od té doby však vzrůstal zájem o box po celém Československu. Toho roku se již pořádalo spoustu mezinárodních utkání. Vždyť jen Hoyerova škola měla 23 zájezdů (Vídeň, Budapešť, Londýn, Liverpool, Berlín, Paříž atd.).¹⁷

Obrázek 6. Momentka ze zápasu Nekolný – Alvarel na hřišti Sparty.

Vznikaly však spory mezi amatérskou a profesionální linií, zájem o nejlepší amatéry byl mezi profesionálními podniky, kteří se snažili získat je na svoji stranu a tak došlo k přestupům nejlepších amatérů mezi profesionály. V roce 1929 přestoupil Josef Hampacher nejlepší polotěžká váha (BC Smíchov). V roce 1930 mistr welterové váhy František Nekolný, nejoblíbenější boxer té doby spolu s Valdemarem Novotným, králem lehké kategorie. Nakonec i Jan Heřmánek opustil amatérský tábor. Profesionálové tím velmi získali ale i mezi amatéry rostli znovu výborní boxeři.¹⁸

¹⁷ Bureš, P., & Plichta, J. (1931). *Sport a tělesná kultura v Čsl. Republice a cizině*. Praha: Almanach sportu, s. 317.

¹⁸ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 72.

„...Česká mlátička, tak zněla přezdívka Nekolného a vyjadřovala s trochou nadsázky jeho nesmírnou vitalitu. V roce 1930 přestoupil k profesionálům a začal vítězstvím nad mistrem Flander Coventem. Jeho vstup do amerického ringu byl velkolepý. Ve slavné Madison Square Garden doslova rozdrtil nadějného Itala Andyho Saviola. Vyhrál již ve čtvrtém kole. Pak přišly další úspěchy nad boxery zvučných jmen. Jenomže nešťastným průvodcem skoro všech Nekolného zápasů bylo trvale poškozené obočí, téměř tradiční nemoc především výrazně útočných borců. Právě toto trvalé a neustále obnovované zranění vystavilo stop snad nejlepšímu borci českého ringu. Za celou jeho kariéru se nenašel soupeř, který by dokázal Nekolného úplně vyřadit. Zůstal až do konce své sportovní dráhy neodpočítán...“¹⁹

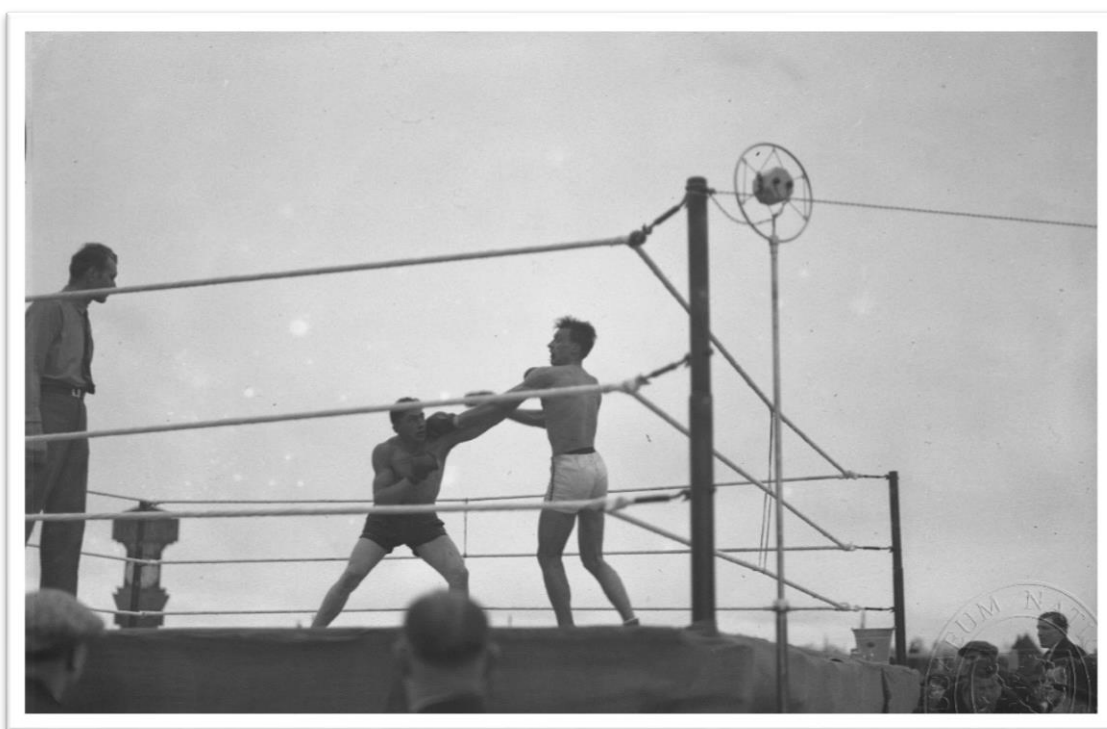

Obrázek 7. Vynikající československý boxer František Nekolný.

František Dykast, Josef Hampacher, Valdemar Novotný a později další českoslovenští profesionálové se úspěšně dostali do evropských arén. Jan Heřmánek se po několika zápasech vzdal aktivní činnosti a začal trénovat amatéry převážně v BC Smíchov. Také na Moravě přestupovali za vidinou lepšího zisku amatéři jako Ambroz, Ostružňák, Stöckel a Skřivánek do profesionálního ringu.

¹⁹ Suchánek, J. (2001). *1500 sportovních tragédií*. Praha: Jan Vašut, s. 31.

V roce 1933 byla zahájena Pražská liga, první ročník rohovnické ligy kde probíhalo soutěžení družstev, aby všichni talentovaní předvedli své schopnosti. Zúčastnily se nejsilnější kluby jako BC Roudnice, BC Jahelka Kladno, SK Český lev Praha, ČAK Vinohrady, BC Smíchov a TK Star. Později soutěže družstev zavedla i Morava a Slovensko a nejlepší kluby se spolu utkávaly v celostátní lize. Vedle této významné soutěže probíhal v Praze i Halbichův pohár, rovněž velmi hodnotná soutěž. Československo vyzkoušelo i Středoevropský pohár, v němž startovalo Německo, Rakousko, Polsko a Maďarsko, tato soutěž se však dlouho neudržela. Další období bylo bohaté na mezistátní utkání. U nás byla nejpopulárnější pražská Lucerna, kde se pravidelně střídala mužstva Maďarska, Polska, Itálie a Německa. Vedle našich již osvědčených boxerů se v reprezentačním družstvu objevili Procházka, Kurt, Starý, Hrdlička, Skřivánek, Adamec, Pospíšil, Ambroz, Jakš, Chundela, Dvořák, Jirák, Hrubeš a mnozí další. Největším rivalem pro nás stále zůstalo technické Maďarsko. František Nekolný byl v té době na vrcholu své výkonnosti. Před „českou mlátičkou“ kapitulovali mistři střední Evropy. Také František Dykast, Hampacher, Novotný, Pokorný a Ambroz se se soupeři potýkali velice úspěšně.²⁰

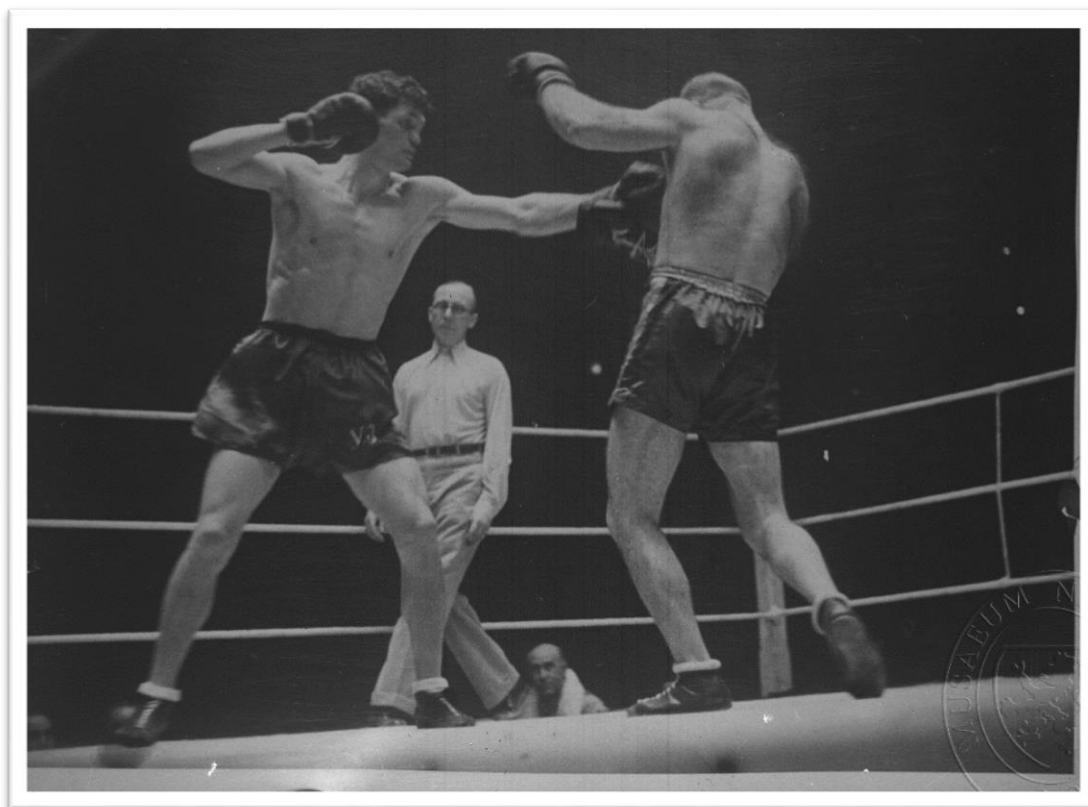

Obrázek 8. Zápas Hampacher – Bernasconi na hřišti Sparty.

²⁰ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 73 a 74.

V říjnu 1934 bylo poprvé uspořádáno utkání mezi Československem a SSSR v Praze na Zimním stadionu před 6 000 diváky. Příchod sovětských boxerů přinesl mnohé zkušenosti, o úrovni sovětských rohovníků jsme do té doby nic moc nevěděli. Sověti měli pověst velmi silných jedinců ale méně technicky připravených. Druhý zápas se konal na Kladně proti kombinaci Jahelka Kladno - Heros Slaný pod heslem Severní Čechy - SSSR, kde Sověti zvítězili 12:4.²¹

Roku 1934 se v Budapešti konalo mistrovství Evropy. Z našich amatérů se zúčastnili Ulrich, Adamec, Havelka, Kopaček a Stöckel. Naši sice výrazně neuspěli, ale postarali se o dobrou propagaci našeho boxu. Téhož roku ve Středoevropském poháru skončilo Československo na druhém místě za Německem. V roce 1935 dosáhl největšího úspěchu Vilém Jakš, který se v Paříži probojoval až k zápasu o titul mistra světa střední váhy s Francouzem Marcellem Thilem. Vzdoroval Thilovi skoro čtrnáct kol, pak prohrál. Také amatéři bojovali v Paříži na velkém předolympijském turnaji. Hrubeš získal 3. místo ve welterové váze.²²

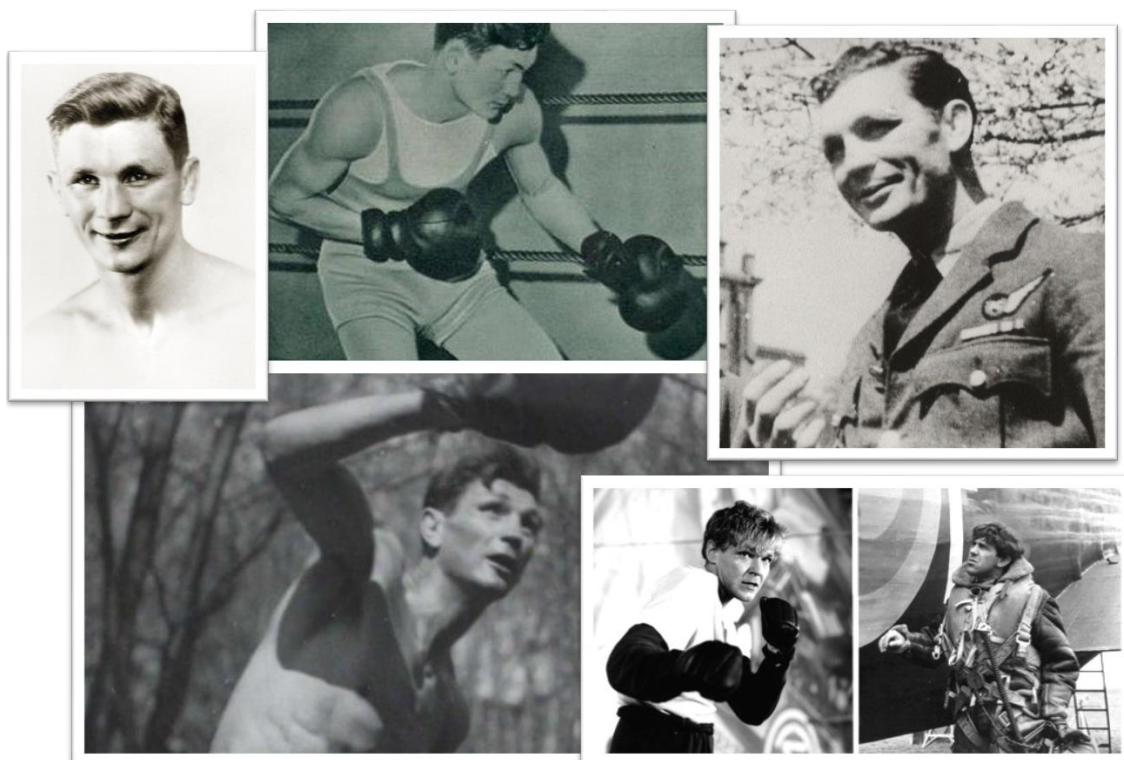
Obrázek 9. Mistrovství světa v boxu, zápas Marcel Thil - Vilda Jakš.

²¹ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 74.

²² Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 75.

„... Vilda Jakš jako amatér byl držitel titulu šampióna republiky ve střední váze celé tři roky. Titulu se sám vzdal a jako profesionál se stal hvězdou pařížských sportovních hal Wagram a Palais des Sports. K největším úspěchům Jakšovi kariéry patří dvojnásobné vítězství nad výborným Kubáncem Kidem Tunerem. A to byl jen střípek z lesklé řady jeho úspěchů. Jako jediný československý boxer se probojoval až k zápasu o titul mistra světa proti Marcelu Thilovi.

Okupace Československa ho hluboce zasáhla. Lstí se dostal přes Itálii do Francie a po jejím pádu bojoval za svoji vlast v Anglii, v letecké uniformě příslušníka proslulé 311. bombardovací perutě Královského letectva. Startoval k šestnácti leteckým útokům na Německo, ale z posledního se už nevrátil. Zahynul spolu s celou osádkou svého liberatoru ve vodách Biskajského zálivu. Nejen sportovní kariéra úspěšného boxera, ale i jeho život skončil tragicky v září 1943...“²³

Obrázek 10. Legenda československého boxu v meziválečném období Vilda Jakš. Vlevo na portrétním snímku. Vedle na dvou snímcích v boxerské póze. Vpravo nahoře v uniformě RAF. Vpravo dole jsou zachyceni herci Marek Vašut a Jiří Hrzán, kteří ztvárnili Vildu Jakše v biografickém celovečerním filmu Pěsti ve tmě.

Po těžkém výběru se LOH v Berlíně 1936 zúčastnili: Bezděk, Doležal, Chytrý, Rajdl, Hrušeš, Havelka a Kus. Českoslovenští boxeři však nedosáhli výrazných úspěchů. Hrušešovi se podařilo vyřadit mistra Evropy Maďara Szigetiho, ale v dalším kole prohrál s Francouzem Despeauxem. Chytrý byl diskvalifikován.

Koncem 30. let stoupala úroveň československého boxu díky vysoké konkurenci. V Praze byly v popředí kluby jako TK Star, Český lev, BC Smíchov, BC Praha, ČAK Vinohrady, z mimopražských pak BC Kladno, Jahelka Kladno, KA Heros Slaný, Star

²³ Suchánek, J. (2001). *1500 sportovních tragédií*. Praha: Jan Vašut, s. 33.

Beroun, BC Roudnice, Pardubice, Kolín a na Moravě Žižka Brno, Olympia Brno, SK Baťa Zlín a ČSS Olomouc. Na Slovensku se soustřeďovaly některé kluby v Bratislavě. Konala se celostátní mistrovství o tituly jednotlivců i družstev. Mezistátní nebo mezinárodní utkání se konala ve vyhrazených termínech.

Zahraniční styk zcela ustal po obsazení Československa německými fašisty. ČSUBA a UBP utvořily Svaz, tak vznikla opět dřívější dvoukolejnost. Obě složky však uzavřely dohodu, při níž obě dobře prosperovaly. V důsledku odtržení Slovenského státu se častěji opakovalo mezistátní utkání Čechy - Morava. Za okupace přešla řada špičkových amatérů do profesionálního tábora. Období druhé světové války bylo pro historii boxu značně problematické. Zápasy probíhaly jen na domácí půdě, nebyla možnost porovnání se zahraničními soupeři. V květnu 1945 se Československý boxerský svaz opět rozdělil a došlo k znovuzavedení Československé unie boxerů amatérů a Unie boxerů profesionálů.

Na podzim roku 1945 se konalo první poválečné mistrovství ČSR v Bratislavě. Zde se o tituly dělili Češi a Moravané opět se Slováky. V příštím roce bylo uspořádáno první všeslovenské mistrovství, kterého se zúčastnili i boxeři Sovětského svazu. Ti s převahou zvítězili nad družstvem ČSR, Polska a Jugoslávie. Sověti potvrdili svou vysokou vyspělost jak fyzickou a technickou, tak také morální a naznačili pozdější světovou úroveň. Zde se také poprvé objevilo jméno Julia Torma, který po řadu let patřil do špičky světového boxu. V roce 1947 se ČSR zúčastnilo mistrovství Evropy v Dublinu, kde jediný František Majdloch získal stříbrnou medaili v muší váze a byl zařazen do družstva Evropy proti Americe v ročníku 1948 o Zlaté rukavice. Rok 1948 byl rokem významných úspěchů československého boxu. František Majdloch v mužstvu Evropy proti Americe porazil v kategorii muší váhy reprezentanta Spojených států Chastanodova.²⁴

Julius Torma získal zlato na OH v Londýně roku 1948. Vyřadil Maďara Beneho, Kanadana Blackburna a Španěla Diaze. V semifinále Itala D'Ottaviu a nakonec vyhrál zlato nad Američanem Herringem. O rok později se v Oslu stal mistrem Evropy. Olympijských her se zúčastnil ještě dvakrát roku 1952 v Helsinkách a o čtyři roky později v Melbourne, své prvenství však již neobhájil. Torma vybojoval 996 utkání, prohrál jen málokdy. Diváci milovali jeho techniku a tanec mezi provazy. Třináctkrát byl mistrem Maďarska, desetkrát u nás. Roku 1950 ho porazil jeho přítel a soupeř Maďar Papp, po

²⁴ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 77.

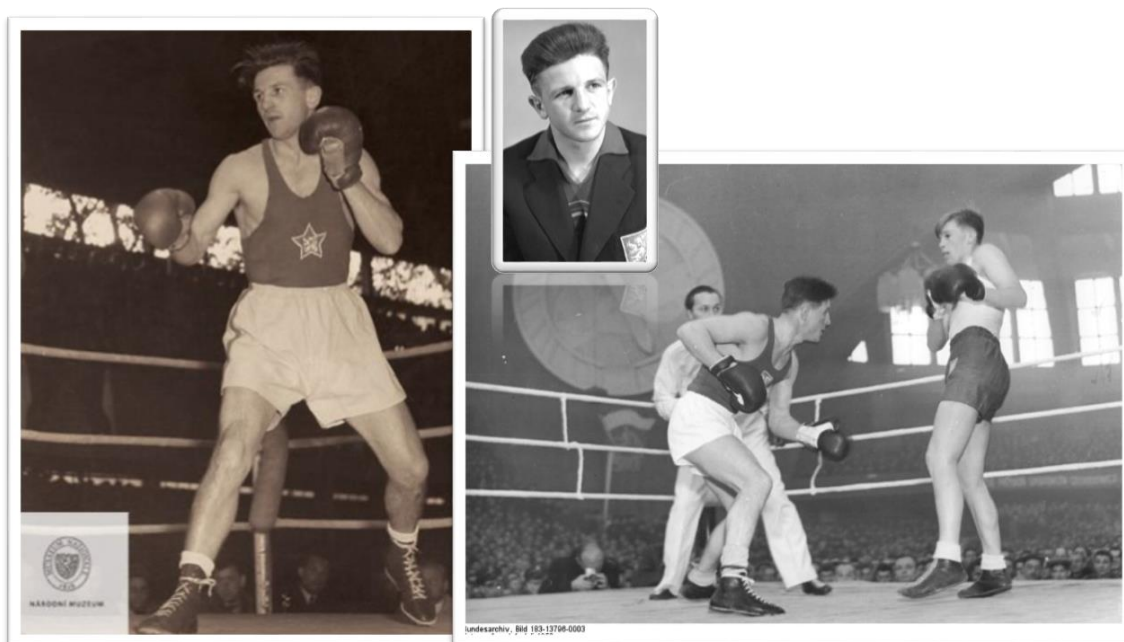
několika střetnutích, která zatím vždy vyhrál Torma. Toto utkání bylo jejich poslední. Skončil jako uznávaný trenér.²⁵

Obrázek 11. Vynikající československý poválečný boxer Julius Torma. Vpravo nahoře je na portrétním snímku a při boxerské póze. Vlevo dole je zachycen v litém boji na OH 1948, kde získal zlatou medaili. Vlevo nahoře je se svým dlouholetým soupeřem a přítelem, legendárním maďarským boxerem László Pappem. Vpravo dole je zachycen jako trenér se svým svěřencem Stanislavem Tišerem v pražské Lucerně v polovině 80. let.

V červnu roku 1951 byl Sovětský svaz přijat za člena AIBA a byl schválen návrh na zvýšení počtu váhových kategorií z osmi na deset. V listopadu téhož roku se tak přebor ČSR mužů jednotlivců konal již v 10 váhových kategoriích. Na olympijských hrách v Helsinkách zabodoval z našich pěti boxerů (Zachara, Torma, Majdloch, Koutný a Netuka) akorát Ján Zachara, který získal zlato v pérové váze.

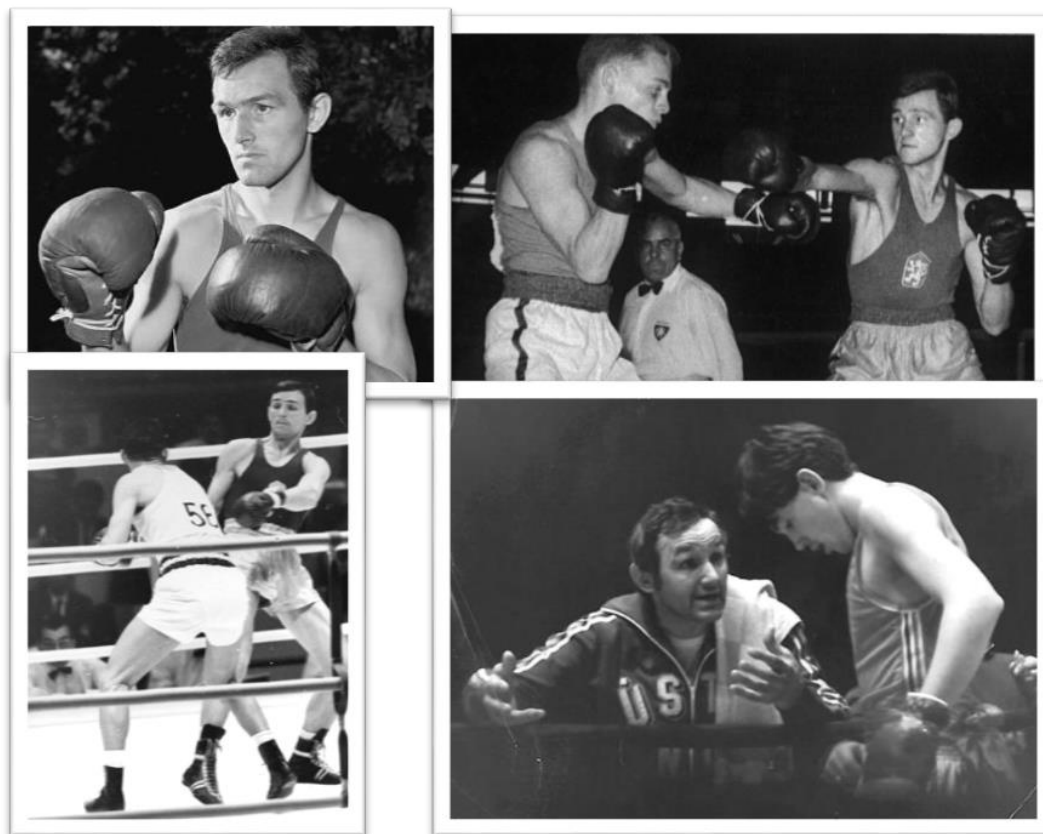
²⁵ Černocho, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 38 až 42.

Obrázek 12. Další legenda československého boxu 50. let, olympijský vítěz z roku 1952, Ján Zachara. Vpravo dole je zachycen při mezinárodním utkání s polským boxerem Dragoszem.

V roce 1952 přivezli z mistrovství Evropy ve Varšavě stříbrné medaile Majdloch a Koutný. V roce 1956 na OH v Melbourne naši boxeři neuspěli.²⁶ V roce 1957 bylo Československo pověřeno organizací AIBA uspořádáním mistrovství Evropy. Tohoto mistrovství se zúčastnilo 22 států. Ve stejném roce českoslovenští amatéři poprvé startovali ve V. Británii. Byli poraženi 6:14. Další období bylo pro náš box stále sestupné. Naši závodníci stále prohrávali. Na OH v Římě 1960 byli proto vysláni jen tři reprezentanti: v lehké váze J. Töre, v lehké welterové B. Němeček a v těžké váze **J. Němec**. Nad očekávání se podařilo Bohumilu Němečkovi získat zlatou medaili a **Josefu Němcovi** bronzovou.

²⁶ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 78.

Obrázek 13. Olympijský vítěz v boxu 1960 Bohumil Němeček²⁷. Ten byl členem boxerského oddílu Slavoje ČB. Z Českých Budějovic odešel do boxerského oddílu RH Ústí nad Labem, ve kterém po skončení aktivní boxerské kariéry působil velmi dlouho jako úspěšný trenér.

V témž roce na Mezinárodním turnaji v Sofii vybojoval Töre a **J. Němec** zlaté medaile a Bohumil Němeček stříbrnou. V roce 1961 se na mistrovství Evropy v Bělehradě nepodařilo získat medaile. V březnu 1962 prohrálo reprezentační družstvo ve Skotsku. B. Němeček získal titul mistra Evropy na turnaji železničářů USIC v Německu. V roce 1963 získal Tylš v Lodži zlatou medaili v armádní soutěži a Němeček na turnaji bezpečnostních sborů v Německu. Naši boxeři dosahovali velkých úspěchů a dostali se tak mezi světovou boxerskou elitu.²⁸

²⁷ Bohumil Němeček (2. ledna 1938 Tábor – 2. května 2010, Ústí nad Labem) byl český boxer, bývalý olympijský vítěz a mistr Evropy. V mládí začal v rodném městě sportovat, hrálo hokej, ale brzy přešel (od roku 1955) do boxerského ringu. Po přestěhování do Děčína pracoval jako řidič ČSAD Děčín; úsilí a vůle jej přivedla z místního boxerského klubu Lokomotiva až do československé reprezentace v lehké welterové váze (do 63,5 kg).

Na XVII. letních olympijských hrách 1960 v Římě - na své první velké mezinárodní akci - se nečekaně, ale zaslouženě probojoval až do finále, kde vítězstvím nad Quarteyem z Ghany se stal třetím československým boxerem, po J. Tormovi v Londýně 1948 a Jánů Zacharovi v Helsinkách 1952, který na LOH vybojoval zlatou medaili pro vlast.

Na Mistrovství Evropy v Moskvě 1963 získal bronzovou; na ME v Římě 1967 ve welterové váze (do 67 kg) ve velmi silné konkurenci postupně vyřadil 11 soupeřů a získal zlatou medaili a titul mistra Evropy.

Bohumil Němeček se po roce 1968 dále věnoval boxu, ale již jako hlavní trenér v Ústí nad Labem. Ze zdravotních důvodů odešel do invalidního důchodu.

²⁸ Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia, s. 79.

5 Stručný nástin historie boxu v Českých Budějovicích

V Českých Budějovicích sahá historie boxu do počátku 20. let. Ten zde byl aktivně provozován pouze v odboru těžké atletiky Sportovního klubu České Budějovice (SK ČB) a ve sportovním odboru místního sdružení YMCA České Budějovice a jako doplněk i v Sokole I. Po celou dobu první republiky byla pořádána pouze přátelská a exhibiční utkání. Jedno z prvních vystoupení boxerů SK ČB byla exhibice žáků při sportovní akademii v roce 1922, která proběhla v sále YMCA u nádraží. Zde se představili pod vedením trenéra Brože tři dvojice žáků s následujícími výsledky: Neuman (SK ČB) boxoval 5 kol nerozhodně s Tichým z téhož oddílu, Vaněk (SK ČB) se utkal nerozhodně ve třech kolech se svým oddílovým kolegou Voráčkem a Tringl ze stráže bezpečnosti boxoval nerozhodně 5 kol s Kautským z SK ČB.²⁹

O dalším boxerském utkání pořádaném v Českých Budějovicích se zmiňuje článek z Jihočeského sportovního týdeníku z května 1922. Ten popisuje utkání Američana Franka Šlogra s mistrem jižních Čech Joffrey Blažkem ve kterém zvítězil Blažek.³⁰

V témže roce byli do města pozváni i boxeři zvučných jmen. Jednalo se o žáky školy pana Jahelky z Kladna. Mezi nimi profesionál Tesař, mistr republiky v lehkostřední váze, dále amatér Trojan, který byl mistrem republiky ve střední váze a amatér Hořejší, mistr republiky v lehké váze. Dalšími byli Američan Milton³¹ a kladenský boxer Loukota.³²

Další boxerská exhibice, jenž byla součástí veřejného vystoupení odboru těžké atletiky SK ČB v restauraci Metropol se konalo 9. 11. 1924. V prvním utkání se představil V. Prášek proti L. Vodičkovi a ve druhém se utkali bratři Max a Emil Nádvorníkovy. Max zvítězil ve 4. kole KO.³³

Největší vzestup zaznamenával box v s. o. YMCA. YMCA měla rozlehlý dřevěný objekt v blízkosti nádraží. Ten však v roce 1923 totálně vyhořel a slibně se rozvíjející činnost místního sdružení tím byla velmi ochromena a prakticky až do konce I. republiky se z této rány nevzpamatovala. Teprve v únoru 1930 se konala nová ustavující schůze boxerského kroužku YMCA, který vedl František Vazač, známý odborník a vedoucí

²⁹ Jihočeský sportovní týdeník 14. 3. 1922.

³⁰ Jihočeský sportovní týdeník 7. 6. 1922.

³¹ Jihočeský sportovní týdeník 27. 6. 1922.

³² Jihočeský sportovní týdeník 1. 8. 1922.

³³ Jihočeský sportovní týdeník 17. 12. 1924.

tajemník místního sdružení. V roce 1930 měl boxerský odbor YMCA pravidelná cvičení v úterý a v pátek od 7 do 9 hodin večer. Ke dni 12. 3. 1930 měl kroužek již 26 členů.³⁴

V listopadu 1931 se z těžkoatletického odboru SK ČB osamostatnil boxerský odbor, který měl 21 členů. Jeho vedení se ujal zkušený trenér Václav Brož, jednatelem byl J. Dvořák.³⁵ Faktem však je, že po celou dobu 30. let není v dobovém tisku o českobudějovickém boxu příliš zmínek.

K podstatně zvýšenému zájmu o box došlo v Českých Budějovicích až v době války. Například v roce 1943 vyslal boxerský odbor SK B³⁶ vedený trenérem Kaskou a bývalým mistrem Němcem na nováčkovská mistrovství kompletní družstvo ve složení Novák (muší váha), Kodíček, Liebl (bantam), Baxa (pérová váha), Šindelka, Hofhanzl (lehká váha), Řehoř (welter), Váňa, Kašpar (střední váha), Mašek (polotěžká váha) a Kaska (těžká váha).³⁷

Budějovičtí boxeři, kteří v té době trénovali dvakrát v týdnu po dvou hodinách, nastoupili v roce 1943 k zápasům s BC Písek, MAS Sezimovo Ústí, SK Strakonice a SK Jindřichův Hradec. V následujících měsících absolvovali boxeři SK B řadu přátelských utkání mimo Budějovice a domácímu publiku se opět představili až 24. 3. 1944 v utkání Budějovice – Strakonice. V tomto meziklubovém utkání se za domácí představili Víta, Liebl, Stehlík, Baxa, Feitl, Staněk, Šnajd, Jurča a Kaska.³⁸

Další utkání budějovických boxerů se konalo 22. 11. 1944 ve Sportfeldhalle³⁹, v němž domácí nastoupili proti družstvu MAS Sezimovo Ústí. V tomto střetnutí podlehl SK B 5:11. Když Liebl, Feitl a Stehlík boxovali nerozhodně, Benda, Staněk, Šnajdl a Jurča prohráli a pouze Baxa dokázal zvítězit. Toto utkání navštívilo 2 500 diváků.⁴⁰ O méně než měsíc později však družstvo SK B porazilo 16. 12. 1944 družstvo Jindřichova Hradce a Písku.⁴¹

První větší poválečnou akcí boxerského odboru SK ČB se stal národní večer boxerů, pořádaný pod záštitou národního výboru 21. 7. 1945. Do českobudějovické sokolovny se v rámci jubilejních oslav klubu sjeli boxeři s ČAK Vinohrady (Rademecher,

³⁴ Jihočeský sportovní týdeník 12. 3. 1930.

³⁵ Jihočeský sportovní týdeník 17. 11. 1931 a 2. 12. 1931.

³⁶ Během války byl Němci úředně změněn název města na Budweis. To se projevilo i ve změnách názvů sportovních klubů a SK ČB musel změnit název na SK B.

³⁷ Jihočeská jednota 23. 7. 1943.

³⁸ Jihočeská jednota 24. 3. 1944.

³⁹ V roce 1941 zabrali Němci celý Sokolský ostrov se všemi sportovišti a rozestavěnou sokolovnou. Tu přejmenovali na Sportfeldhalle a v roce 1944 jí provizorně zprovoznili a občas ji propůjčovali i českým sportovním klubům.

⁴⁰ Jihočeská jednota 17. 11. 1944 a 24. 11. 1944.

⁴¹ Jihočeská jednota 22. 12. 1944.

Koudela), z Olomouce (Skudřík), z MAS Sezimovo Ústí (Lívanský, Miškovský, Zoulík, Ficek) a z TK Star Praha. Domáci nastoupili posílení Kalabzou a Dvořákem. Mezi úspěšné zápasy domácích patřilo vítězství Kolihy nad Malinou (ČAK Vinohrady), Liebl zvítězil nad Josefem. Feitl boxoval nerozhodně s Ciniburkem a Šusa prohrál se Švadlenkou, z téhož klubu Kalabza prohrál se Skudříkem (ASO Olomouc) a Borek porazil Zoulíka (ČASK Písek).⁴² Kromě soutěží uspořádal SK ČB i školení boxerů a to ve dnech 3. a 7. 8. 1945 v Českých Budějovicích.⁴³

Rok 1946 zahájili boxeři SK ČB na juniorských přeborech ve Slaném, které se konaly 16. – 18. února. Z českobudějovických zástupců patřili k favoritům ve váze pérové Liebl a ve welterové Kalabza, výsledky přeborů však nejsou známé.⁴⁴ V únoru roku 1946 se českobudějovičtí boxeři v Českém Krumlově utkali s místním NTV a utrpěli porážku 8:6. Ve Stalinově domě⁴⁵ se 3. 3. 1946 utkal SK ČB s MAS Sezimovo Ústí, kdy utkání skončilo nerozhodně 7:7. Za domácí nastoupili Liebl, Feitl, Benda a Jurča.⁴⁶

V dubnu přijeli do ČB reprezentanti NTV Český Krumlov a opět zvítězili 10:8.⁴⁷ V srpnu 1946 se utkal vybraný tým jižních Čech v Č. Budějovicích s výběrem armády a podlehl 4:12. Mužstvo jižních Čech bylo složeno z borců z Českých Budějovic, Českého Krumlova a Sezimova Ústí.⁴⁸

Činnost úspěšně pokračovala i v roce 1948. Například v únoru se konalo přátelské utkání mezi SK ČB a Meteor Říčany. Za SK ČB nastoupili Severa, Trinkl, Koliha, Hrach, Podaný, Liebl, Benda, Talůžek, Jurča a zvítězili 9:8. Toto utkání navštívilo 1 000 diváků.⁴⁹ V březnu pak SK ČB ve složení Koliha, Liebl, Karel Němec, Jan Němec ml. a Šestauber porazili Strakonice 9:5.⁵⁰ I v dubnu 1948 českobudějovičtí boxeři potvrdili své kvality v utkání s jedním z nejlepších mužstev tehdejší boxerské ligy BC Plzeň. Družstvo v sestavě K. Němec, Koliha, Liebl, Benda, Talůžek a Červený pod vedením trenéra J. Němce st. porazilo BC Plzeň 8:6.⁵¹ V srpnu 1948 porazil SK ČB tým Chebu.⁵² V září 1948 odjeli boxeři SK ČB na zahraniční zájezd do Vídně, kde se utkali s týmem Schwarz-

⁴² Jihočech 20. 7. 1945.

⁴³ Jihočech 27. 7. 1945.

⁴⁴ Jihočech 15. 2. 1945.

⁴⁵ Na Stalinův dům byl přejmenován někdejší Německý dům, později Dům armády, dále také Dům kultury a oddechu J. Fučíka a dnešní Městský kulturní dům.

⁴⁶ Jihočech 8. 3. 1945.

⁴⁷ Jihočech 29. 3. 1945.

⁴⁸ Jihočech 1. 8. 1946 a Jihočech 26. 7. 1946 a 2. 8. 1946.

⁴⁹ Jihočech 26. 2. 1948.

⁵⁰ Jihočech 19. 3. 1948.

⁵¹ Jihočech 15. 4. 1948.

⁵² Jihočech 12. 8. 1948.

Weis Westbahn.⁵³ V listopadu 1948 se konalo odvetné utkání mezi BC Plzeň a SK ČB pořádané v Plzni. Tentokrát však SK ČB utrpělo drtivou porážku 0:10, kdy navíc pět utkání skončilo KO. Pro českobudějovické boxery to byla dosud největší porážka, kterou do té doby zaznamenali.⁵⁴

Prosinec roku 1948 přinesl změnu názvu klubu na Sokol České Budějovice. Pod tímto názvem nastoupili českobudějovičtí boxeři Dvořák, Severa, Trinkl, Němec K., **J Němec.**, Kalabza, Nekola a Jurča proti závodnímu klubu ROH Praha a zvítězili 10:6.⁵⁵ Utkáním Sokola ČB s reprezentanty Polska 19. 12. ukončil českobudějovický oddíl Sokol ČB sezónu 1948.⁵⁶

V období od roku 1949 až do roku 1956 se boxerský oddíl Sokol SKP ČB (dříve Sokol ČB) nezúčastnil žádné soutěže družstev. Oddíl v této době vedl vynikající a obětavý trenér Jan Němec, přezdíváný jako „táta Němec.“ Přestože českobudějovičtí boxeři nenastupovali k mistrovským utkáním, vybojovali řadu kvalitních střetnutí, ať přátelských, mezikrajových či mezinárodních jako např. střetnutí s týmem francouzské armády 14. 1. 1949.⁵⁷ Výkonnost českobudějovických boxerů se neustále zlepšovala, v období okolo roku 1952 patřili k velice obávaným soupeřům. Svědčilo o tom i utkání z listopadu 1952, kdy Sokol SKP ČB porazil s vysokým bodovým rozdílem 10:4 tým TOSTA Aš⁵⁸. V českobudějovickém týmu k utkání nastoupili Burian, Fírbach, C. Němec, Janků, Severa, K. Němec a **J. Němec.** Bodovali Burian, Severa a bratři Němcové.⁵⁹

V této době byly v rámci propagace jednotlivých sportů pořádány tzv. krajské sokolské školy, jejichž hlavním deklamovaným úkolem bylo udělování trenérských a cvičitelských kvalifikací.⁶⁰

V roce 1953 získal Jan Němec ml. ze Slavoj SKP ČB⁶¹ titul přeborníka Čech. Jan Němec st. v té době působil jako trenér Spartaku Velešín.⁶² Zároveň také jako rozhodčí.⁶³

⁵³ Jihočech 23. 9. 1948.

⁵⁴ Jihočech 18. 11. 1948.

⁵⁵ Jihočech 9. 12. 1948.

⁵⁶ Jihočech 16. 12. 1948.

⁵⁷ Jihočech 9. 12. 1948.

⁵⁸ Sportovní klub textilní továrny v Aši.

⁵⁹ Jihočech 14. 11. 1952.

⁶⁰ Jihočech 14. 11 a 28. 11. 1952.

⁶¹ V této době došlo na další reorganizaci československé TVS, v rámci které byla zrušena jednotná sokolská organizace a místo ní byly zřízeny DSO - tzv. dobrovolné sportovní organizace. Jednou z nich byla DSO Slavoj, která sdružovala zaměstnance místního a lehkého průmyslu, čemuž v Č. Budějovicích odpovídal Sdružený komunální podnik místního průmyslu.

⁶² Jihočech 16. 10. 1953.

⁶³ Jihočech 8. 9. 1953.

Kromě Slavoj SKP ČB působil v roce 1953 v Českých Budějovicích také vojenský boxerský oddíl při Posádkovém domě armády (PDA). Ten 21. 11. remizoval na domácí půdě v přátelském utkání s Kolínem, v jehož barvách nastoupil i odchovanec Slavoj ČB C. Němec. Za PDA nastoupili Králík, Pastor, Toth, Šimunič, Mach, Jača, Svatoň, Novák, Jurečka a Thonmajer.⁶⁴

Do Českých Budějovic se v této době postupně soustředila většina výkonnostního boxu v jižních Čechách. O tom svědčí výsledky krajského přeboru pro rok 1954, v němž s výjimkou welterové váhy získali tituly krajských přeborníků pouze boxeři Slavoj ČB a PDA ČB. Krajsští přeborníci si získali účast ve vylučovacích bojích o postup do přeboru republiky, spolu s nimi se kvalifikovali také finalisté přeboru kraje, za PDA ČB- R. Černý a za Slavoj ČB- K. Fialka, L. Charvát, J Charvát.⁶⁵ V dubnu 1954 se v českobudějovické sokolovně uskutečnilo mezinárodní utkání RH Praha – Dynamo Berlín.⁶⁶ Pražané zvítězili 10:8. Utkání tohoto typu měla pro propagaci boxu velký význam.⁶⁷

Rok 1954 byl také úspěšný pro bratry Němcovy, zejména pro **Josefa**, který byl v té době na vojně v ÚDA Praha. Ctibor Němec se stal v tomto roce dorosteneckým přeborníkem kraje.⁶⁸ Další Jihočechem, tábořský rodák, Bohumil Němeček se stal dorosteneckým přeborníkem Čech a ČSR ROH pro rok 1945.⁶⁹

Kromě boxerského oddílu Slavoj a PDA, působil v ČB ještě boxerský oddíl Rudá hvězda Č. Budějovice. Ten v květnu 1954 uspořádal oblastní přebory Rudých hvězd v boxu, jichž se zúčastnilo 64 borců. Členové RH ČB získali 4 tituly (Hacura, Hrda, Blecha, Foltýn) a jedno 2. místo (Janků). Na této soutěži byl přítomen i vynikající československý boxer Ján Zachara. Ten po přestávce předvedl ukázkové boje s Niklem a Cvekem.⁷⁰

Všechny tři českobudějovické boxerské oddíly se 28. 9. 1954 představily ve společném utkání Slavoj ČB – RH ČB – PDA ČB.⁷¹ Při vlastní soutěži nastoupil společný tým Slavoj ČB a PDA proti Rudé hvězdě. Podzimek (Slavoj ČB) porazil Kozloka (RH), Novák (PDA) Svobodu (RH), Severa (Slavoj ČB) Dupala (RH), K. Němec (PDA) Výleta (RH), Šimonovič (PDA) boxoval nerozhodně s Janků (RH), Jača (PDA) porazil Blechu

⁶⁴ Jihočechem 1. 12. 1953.

⁶⁵ Jihočechem 26. 2. 1954.

⁶⁶ Jihočechem 27. 4. 1954.

⁶⁷ Jihočechem 7.5 1954.

⁶⁸ Jihočechem 30. 11. 1945.

⁶⁹ Jihočeská pravda 5. 2. 1957.

⁷⁰ Jihočeská pravda 28. 5. 1954.

⁷¹ Jihočeská pravda 28. 9. 1954.

(RH) a Kaláč byl spolu se svým soupeřem Foltýnem diskvalifikován. Před začátkem soutěže vystoupili ještě žáci Trinkl a Šimon a dorostenci Křepelka a Meloun v exhibici.⁷²

Rok 1955 přinesl Slavoji opět řadu vítězství, když dokázal jasně porážet i soupeře zvučných jmen. Utkání s RH Plzeň skončil pro Slavoj vítězstvím 14:2.⁷³ O zájmu veřejnosti o box svědčil neustálý příliv nových členů do řad Slavoj ČB i poměrně velké divácké návštěvy, které v té době činily okolo 500 diváků na jedno utkání. V sestavě Slavoj ČB v té době působili: Němeček, Trinkl, Pitro, Meloun, Severa, K. Němec, Fialka, Nekola, Holý, Janků, bratři Filipové, Podzimek, Novák, Plachý, Hrda, Jurča, Buřil, Tajboš a z vojny se vrátil **Josef Němec**, ten u týmu působil jako mladší trenér.⁷⁴ Karel Fialka byl nominován do reprezentačního družstva DSO Slovan k mezisektorovému utkání s DSO Lokomotiva v Karlových Varech.⁷⁵ Dále také do reprezentačního družstva Baníku k mezinárodnímu utkání s německým družstvem SC Aktivist.⁷⁶ Stanislav Podzimek (Slavoj ČB) získal titul přeborníka ČSR dorostu.⁷⁷

Ve dnech 14. – 16. 10. 1955 uspořádal Slavoj ČB kvalifikační soutěže pro přebor ČSR za účasti nejlepších boxerů Čech.⁷⁸ Z domácích borců se nejlépe dařilo Fialkovi, který zvítězil ve finále střední váhy, Ctibor Němec postoupil do finále a Trinkl se Severou byli vyřazeni ve 2. kole.⁷⁹ V květnu tohoto roku RH ČB uspořádala oblastní přebory bezpečnostních sborů v boxu pro rok 1955. Stejně jako v loňském roce si zástupci domácího oddílu vedli dobře, vítězství si připsali Kadlec, Hacura, Hrda, Foltýn a 2. místo potom Soukup a Janků.⁸⁰

V lednu 1956 se Slavoj ČB přihlásil do oblastní soutěže. Zařazen byl do skupiny A společně se Slavojem Praha, Spartakem Cheb, Lokomotivou Děčín a Spartakem Slaný.⁸¹ V březnu tohoto roku se uskutečnilo v Českých Budějovicích boxerské utkání domácích borců s boxery Mnichova. Toto utkání skončilo nerozhodně 10:10. Jeden z vítězných bodů získal **Josef Němec**.⁸² Střetnutí ČB – Mnichov bylo historicky prvním utkáním, v němž nastoupili boxeři ze západního Německa proti mužstvu z ČSR.⁸³ V říjnu

⁷² Jihočeská pravda 1. 10. 1954.

⁷³ Jihočeská pravda 15. 2. 1955.

⁷⁴ Jihočeská pravda 8. 3. 1955, 22. 3. 1955, 20. 5. 1955, 20. 7. 1955, 29. 11. 1955, 22. 3. 1955.

⁷⁵ Jihočeská pravda 22. 2. 1955.

⁷⁶ Jihočeská pravda 2. 9. 1955.

⁷⁷ Jihočeská pravda 18. 11. 1955.

⁷⁸ Jihočeská pravda 14. 10. 1955.

⁷⁹ Jihočeská pravda 18. 10. 1955.

⁸⁰ Jihočeská pravda 30. 6. 1955.

⁸¹ Jihočeská pravda 24. 1. 1956.

⁸² Jihočeská pravda 2. 3. 1956.

⁸³ Jihočeská pravda 24. 2. 1956.

1956 nastoupili v Č. Budějovicích boxeři CWKS Waršava.⁸⁴ Utkání přihlíželo 3 000 diváků. Ve výběru TSO ROH⁸⁵ se představili i dva boxeři Slavoje ČB a to Němeček a Severa, oba však své utkání prohráli.⁸⁶

Členové Slavoje ČB v sestavě Němeček, Severa, Fialka a **Josef Němec** byli nominováni na přebor ČSR mužů.⁸⁷ **Josef Němec** získal titul přeborníka republiky.⁸⁸

V oblastní soutěži si vedli borci Slavoje ČB natolik úspěšně, že si vybojovali postup do 2. ligy.⁸⁹ V sestavě Slavoje ČB se v roce 1956 objevovali Trinkl, Němeček, Severa, Jan Němec, K. Němec, Fialka, Janků, **Josef Němec**, Buřil, Filip, Nečas, C. Němec, Houska a Tonhauser.⁹⁰

V lednu 1957 vybojovali boxeři Slavoje přátelské utkání proti rakouskému týmu LASK Linz, který porazili 16:4.⁹¹ Výborně si vedli boxeři českobudějovického Slavoje ve 2. lize, když se několikrát objevili i na 1. místě ligové tabulky. Ta se tehdy tvořila novým způsobem – tým obdržel za vítězství 3 body, za remízu 2 body a za porážku 1 bod.⁹²

Obrázek 14. Přeborníci republiky v jednotlivých vahách pro rok 1957. První zleva Josef Němec.

⁸⁴ Jihočeská pravda 19. 10. a 26. 10. 1956.

⁸⁵ V roce 1955 došlo k dílčí organizační změně, kdy devět DSO bylo sloučeno do organizačně jednotné tělovýchovné sportovní organizace při Ústřední radě odborů.

⁸⁶ Jihočeská pravda 26. 10. 1956.

⁸⁷ Jihočeská pravda 24. 7. 1956.

⁸⁸ Jihočeská pravda 22. 6. 1956.

⁸⁹ Jihočeská pravda 26. 2. 1956.

⁹⁰ Jihočeská pravda 3. 6., 14. 2., 2. 3., 20. 3., 8. 5. 1956.

⁹¹ Jihočeská pravda 22. 1. 1957.

⁹² Jihočeská pravda 1. 3. 1957.

PRVNÍ LETOŠNÍ ROHOVNICKÉ mezinárodní utkání vybojovali v Českých Budějovicích. Tamější Slavoj si pozval do ringu rakouské rohovničky LASK Linz, na kterými zvítězil 16:4. Na snímku u provazů těžké váhy: olympionik Něme (vlevo) přesvědčivě vybojoval Bogensbergra.

Obrázek 15. Momentka z přátelského utkání boxerů Slavojе proti rakouskému týmu LASK Linz, který českobudějovičtí boxeři porazili 16:4.

Slavoj ČB v letní přestávce vycestoval do Rakouska, kde se utkal s týmem Union Gmunden, nad kterým zvítězil 11:7 a s týmem LASK Linz se kterým prohrál 8:10.⁹³

V sestavě Slavojе ČB se v této sezóně objevili A. Němeček, B. Němeček, Trinkl, Severa, Charvát, K. Němec, Lošek, Janků, **Josef Němec**, Plachý, J. Vaněk, A. Vaněk, Šlajs, Sezemský, Krlín, Vostl, Holický, Šmíd, Mauer, Krajčík, Zetek, Týra, Houska a Cibulka.⁹⁴ Bohumil Němeček se stal přeborníkem ČSR pro rok 1957 a byl nominován do reprezentačního družstva ČSR.⁹⁵

V roce 1958 vybojovali boxeři Slavojе ČB 16 utkání, z nich 9 bylo vítězných, 3 nerozhodná a ve 4 byli poraženi.⁹⁶ O kvalitách českobudějovického týmu v této době svědčilo i vítězství nad vedoucím týmem 2. ligy Baníkem Most 15:5. I v tomto roce pokračovaly styky Slavojе ČB s rakouskými dělnickými kluby. Již v únoru se

⁹³ Jihočeská pravda 30. 7. 1957.

⁹⁴ Jihočeská pravda 30. 7., 12. 3., 9. 4., 2. 4., 22. 1. 1957.

⁹⁵ Jihočeská pravda 22. 1. a 6. 9. 1957.

⁹⁶ Jihočeská pravda 6. 12. 1958.

v Č. Budějovicích představil zhruba tisícovce diváků SK Voest Linz a odvezl si porážku 7:11.⁹⁷ Na dorosteneckých přeborech Čech zvítězili zástupci Slavoje ČB Jaroslav Šlajs a Antonín Sezemský.⁹⁸ Na dorosteneckých přeborech ČSR byl ale Sezemský vyřazen v předkole, Dubský prohrál v semifinále, ale Šlajs získal titul dorosteneckého přeborníka ČSR.⁹⁹ Šlajs a Sezemský byli také nominováni do dorosteneckého reprezentačního mužstva Čech.¹⁰⁰ Největší úspěch ale zaznamenal **Josef Němec**, když v Ostravě obhájil titul přeborníka ČSR, Janků a B. Němeček získali na přeborech ČSR pro rok 1958 bronzové medaile.¹⁰¹ V tomto roce Slavoj ČB překvapivě nepodal přihlášku do 2. ligy, což zdůvodnil nedostatkem borců.¹⁰²

Družstvo Slavoje ČB se ale do 2. ligy vrátilo hned v roce 1959. Ve skupině s ním byly týmy Dukly Most, Dukly Louny, AZKG Praha a Dukly Písek.¹⁰³ Přes velmi dobré výkony v průběhu celého ročníku se Slavoj ČB opět neprobojoval do nejvyšší soutěže. Dobře si vedli boxeři Slavoje ČB i na přeborech Čech a ČSR, když Šlajs, Němeček a **J. Němec** získali tituly přeborníků Čech a Houska skončil ve stejné soutěži na 2. místě.¹⁰⁴ Na přeborech ČSR prohrál překvapivě **Josef Němec** ve finále s Benešovským, Houska a Němeček obsadili také 2. místa a Jaroslav Šlajs získal titul přeborníka ČSR.¹⁰⁵ Na mistrovství ČSR starších dorostenců skončil Canetis na 5. místě stejně jako Dvořák a Sezemský. Dubský získal bronzovou příčku a Krlín se probojoval do finále, kde musel odstoupit pro zranění lokte.¹⁰⁶ V sestavě Slavoje ČB se v roce 1959 nejčastěji objevovali Šlajs, Houska, Michal, Cibulka, B. Němeček, Mauer, K. Němec, Holý, **J. Němec**, Canetis, Dubský, Dvořák, Sezemský, Krlín a Holický.¹⁰⁷

V roce 1960 byl Slavoj ČB pořadatelem přeborů Čech. Těch se zúčastnili z domácího oddílu Firla, Drábek, Paduch, Galis, K. Němec, do finále se probojoval Jaroslav Šlajs, který také získal titul přeborníka Čech a Dubský, který se ale vzdal, aniž byl zasažen, a v důsledku toho mu nebyl udělen diplom jako finalistovi.¹⁰⁸

⁹⁷ Jihočeská pravda 25. 2. 1958.

⁹⁸ Jihočeská pravda 1. 4. 1958.

⁹⁹ Jihočeská pravda 3. 5. 1958.

¹⁰⁰ Jihočeská pravda 1. 4. 1958.

¹⁰¹ Jihočeská pravda 24. 5. 1958.

¹⁰² Jihočeská pravda 30. 1. 1958.

¹⁰³ Jihočeská pravda 20. 1. 1959.

¹⁰⁴ Jihočeská pravda 21. 2. 1959.

¹⁰⁵ Jihočeská pravda 16. 4. 1959.

¹⁰⁶ Jihočeská pravda 25. 4. 1959.

¹⁰⁷ Jihočeská pravda 3. 4., 14. 5., 26. 11. 1959.

¹⁰⁸ Jihočeská pravda 3. 3. 1960 a 10. 3. 1960.

Na dorosteneckém mistrovství Čech získali starší dorostenci Brabec a Šlajs tituly mistrů.¹⁰⁹ Přes veškerou snahu se českobudějovickému Slavoji opět nepodařilo postoupit z druhé ligy. V jeho sestavě se nejčastěji vyskytovali borci: Šlajs, Houska, Michal, Šimon, Cibulka, Mauer, Krlín, Brabec, Holý, Holický, K. Němec, **J. Němec**, Dubský atd.¹¹⁰ Slavoj ČB měl také dorostenecký tým, v němž nastupovali Primus, Berka, Žatecký, Kříž, Šimon, Sezemský, Krlín, Kolouch, Brabec.¹¹¹

Na OH v Římě 1960 získal Josef Němec bronzovou medaili a odchovanec Slavoj ČB Bohumil Němeček zlatou.¹¹² Otec **Josefa Němce** Jan Němec st. byl jmenován zasloužilým trenérem.¹¹³

V roce 1961 už měl Slavoj ČB dominantní postavení mezi jihočeskými boxerskými oddíly.¹¹⁴ Přesto se českobudějovickým boxerům opět nepodařilo postoupit z druhé ligy. Za oddíl nastupovali nejčastěji: Dubský, Němeček, Smrž, Sezemský, Holý, Primus, Frejka, Rangl, Šimon, Šlajs, Růžička, Mauer, **J. Němec**, Pinter, Šimon, Charvát, Nešleha, Budějcký, Krlín a C. Němec.¹¹⁵ Junioři bojovali v oblastní soutěži o dorosteneckou ligu v sestavě Smrž, Primus, Frejka, Bílý, Růžička, Kugler, Šimon a Prášek.¹¹⁶ V květnu tohoto roku byl oddíl Slavoj pořadatelem Velké ceny Č. Budějovic v boxu. Tento turnaj však nenaplnil očekávání.¹¹⁷

V Č. Budějovicích v této době fungoval kromě Slavoj také boxerský oddíl TJ Lokomotiva, ale jeho činnost byla ve srovnání se Slavojem daleko skromnější.¹¹⁸

V roce 1962 se juniorský tým Slavoj probojoval se do 1. ligy, ale muži opět nepostoupili.¹¹⁹ V sestavě českobudějovického Slavoj nastupovali: Šíp, Primus, Nešleha, Dubský, Jiří Němec, Šimon, Mauer, Krlín, Brabec, J. Němec, Rangl, Klíma, Růžička, Zízler, Kugler, Budějcký, Pinter, Kolář, Smrž, Kontra, Sezemský, Holý. Trenérem byl v tomto roce Karel Němec.¹²⁰ Na mistrovství ČSSR v Praze získal **Josef Němec další přebornický titul**, Nešleha a Holý obsadili druhá místa a Budějcký byl

¹⁰⁹ Jihočeská pravda 1. 3. 1960.

¹¹⁰ Jihočeská pravda 15. 9. 1959 a 6. 9. 1960.

¹¹¹ Jihočeská pravda 15. 3. 1960.

¹¹² Jihočeská pravda 10. 9. 1960.

¹¹³ Jihočeská pravda 18. 10. 1960.

¹¹⁴ Jihočeská pravda 2. 2. 1961.

¹¹⁵ Jihočeská pravda 28. 3. 1961 a 11. 4. 1961.

¹¹⁶ Jihočeská pravda 18. 11. 1961 a 21. 11. 1961.

¹¹⁷ Jihočeská pravda 9. 5. 1961.

¹¹⁸ Jihočeská pravda 9. 5. 1961.

¹¹⁹ Jihočeská pravda 16. 1. 1963.

¹²⁰ Jihočeská pravda 22. 1. 1963, 16. 1. 1962, 23. 1. 1962, 10. 4. 1962 a 15. 3. 1962.

vyřazen v semifinále.¹²¹ Mladý Josef Primus byl na návrh ústřední trenérské rady nominován do širšího reprezentačního družstva pro mistrovství Evropy a OH.¹²² Boxeři československého Slavoje se objevili i v celostátních žebříčcích, které sestavila ústřední sekce boxu podle výsledků vzájemných utkání. V muší váze figuroval na druhém místě Nešleha, v bantamu byl Budějcký čtvrtý, v polotěžké váze byl Holý třetí a těžkou váhu vedl **J. Němec**.¹²³ Byly vydány i žebříčky boxerských trenérů, kde kritériem bylo umístění na celostátních přeborech. Zde figuroval československý František Staněk na čtvrtém místě.¹²⁴

V roce 1963 se junioři Slavoje ČB spojili pro juniorskou ligu, v níž startovali poprvé, s Jiskrou Strakonice. V této soutěži se jim však příliš nedařilo a předstihl je i spojený tým Lokomotivy ČB a Slovanu J. Hradec.¹²⁵ Konečným výsledkem spojeného týmu Slavoje ČB a Jiskry Strakonice bylo předposlední páté místo.¹²⁶ První mužstvo, v jehož sestavě nejčastěji nastupovali, Šíp, Nešleha, Dubský, Jiří Němec, Šimon, Mauer, Krlín, Brabec, **Josef Němec**, Tomášek, Kontra a junioři Primus, Šimon a Růžička, opět nepostoupilo z 2. ligy.¹²⁷ Na kvalifikaci na mistrovství republiky zvítězil v muší váze Nešleha, v polotěžké váze skončil Tomášek, na 2. místě.¹²⁸ Na kvalifikaci dorostenců pro mistrovství republiky v Plzni zvítězil v české skupině Pletzer z Lokomotivy ČB.¹²⁹ Na mistrovství ČSSR pro rok 1963 získal Slavoj ČB 2 zlaté a 2 bronzové medaile, když Nešleha a **J. Němec** se stali mistry republiky a Musil a Tomášek získali bronzové medaile.¹³⁰ Obrovským úspěchem pro **Josefa Němce** skončilo v tomto roce mistrovství Evropy, když zde získal titul mistra. Zároveň se stal vedoucím trenérem základny boxu KV ČSTV.¹³¹ V závěru roku přestoupil do Slavoje reprezentant ČSSR a mistr republiky Töre.¹³²

¹²¹ Jihočeská pravda 10. 5. 1962.

¹²² Jihočeská pravda 22. 12. 1962.

¹²³ Jihočeská pravda 2. 8. 1962.

¹²⁴ Jihočeská pravda 15. 8. 1962.

¹²⁵ Jihočeská pravda 16. 1. 1963, 25. 2. 1963 a 17. 4. 1963.

¹²⁶ Jihočeská pravda 10. 11. 1963.

¹²⁷ Jihočeská pravda 22. 1. 1963, 25. 2. 1963 a 17. 4. 1963.

¹²⁸ Jihočeská pravda 20. 3. 1963.

¹²⁹ Jihočeská pravda 29. 3. 1963.

¹³⁰ Jihočeská pravda 3. 4. 1963.

¹³¹ Jihočeská pravda 19. 7. 1963.

¹³² Jihočeská pravda 12. 10. 1963.

Obrázek 16. Jeden z prvních snímků Josefa Němce v roli trenéra (sekundanta). Navíc zde radí borcovi od něho technicky nejvíce vzdálené muší váhy, kterým byl Antonín Němeček.

Ani rok 1964 postup do 1. ligy boxerům Slavojů ČB nepřinesl. Boxeři Slavojů ČB nastupovali v nejsilnější sestavě v čele s Josefem Němcem, dále pak boxovali Töre,¹³³ Nešleha, Krlín, Vojík, Zíka, Tomášek, Brabec a další.¹³⁴ V konečné tabulce 2. ligy však skončili na 2. místě, o dva body za vítěznou RH Ústí nad Labem.¹³⁵ Na mistrovství ČSSR se probojovali Sedlák, Vojík, Zíka, Nešleha a **Josef Němec**.¹³⁶ Nejlépe si vedl **Josef Němec, který získal titul mistra ČSSR**. Úspěšný byl i mladý Vojík, který získal

¹³³ Ten byl v tomto roce jmenován mistrem sportu.

¹³⁴ Jihočeská pravda 21. 3. 1964.

¹³⁵ Jihočeská pravda 6. 6. 1964.

¹³⁶ Jihočeská pravda 9. 6. 1964.

v bantamové váze stříbrnou medaili.¹³⁷ Dlouholetá opora Slavojů ČB, mnohonásobný reprezentant a mistr Evropy **Josef Němec, ohlásil v listopadu 1964 odchod z ringu.**¹³⁸

Jako v předcházejících letech i v roce 1965 pokračovaly snahy českobudějovického Slavojů o postup do 1. ligy. Přestože Slavoj po polovině soutěže vedl druholigovou tabulku o 2 body před AZKG Praha.¹³⁹ Ani ligový ročník 1966 mu postup nepřinesl. František Staněk převzal v dubnu po **Josefu Němcovi** vedení českobudějovické boxerské základny.¹⁴⁰ V závěru roku 1965 se z vojny v Dukle Kroměříž vrátil československý reprezentant Josef Primus.¹⁴¹ Nešleha ze Slavojů ČB byl zařazen do reprezentačního mužstva pro utkání ve Walesu a v Holandsku.¹⁴² Na mistrovství Evropy v Berlíně se probíjaval člen Slavojů ČB Vojík až do čtvrtfinále.¹⁴³

Po dvou nešťastných úmrtích v ringu, ke kterým došlo při soutěžních utkáních v roce 1966, byly na čas přerušeny soutěže družstev. Na druhém ročníku memoriálu V. Procházky v Ostravě, kde startovalo pět zástupců Slavojů ČB, zde tito získali čtyři medaile. A sice: Frejka zlatou, Nešleha stříbrnou a Budějcký s Primusem bronzovou.¹⁴⁴ Na přebory ČSSR se kvalifikovali Primus, Frejka, Vojík a Rangl.¹⁴⁵ V tomto roce měla boxerská základna Slavojů, vedená Fr. Staňkem, 20 členů. Jejím dalším trenérem byl Václav Šimon. Na mistrovství republiky dorostu získal Suchánek ze Slavojů ČB bronzovou medaili.¹⁴⁶

Počátkem roku 1967 došlo k obnovení a reorganizaci soutěží družstev. Slavoj ČB byl zařazen do 1. ligy. Ta ovšem v té době nebyla nejvyšší soutěží. Tou byla tzv. extraliga.¹⁴⁷ Členové Slavojů ČB Frejka a Vojík se v březnu 1967 kvalifikovali na mistrovství Evropy do Říma a byli zařazeni do širší nominace na OH v Mexiku. Na úspěchy **Josefa Němce** se jim však nepodařilo navázat.¹⁴⁸ V 1. lize se Slavoj ČB pohyboval okolo 3. místa a ani v tomto ročníku se mu nepodařilo postoupit. V sestavě mužstva nejčastěji nastupovali: Primus, Frejka, Budějcký, Vojík, Musil, Šíp, Kadlček, Sezemský, Brabec, Kotlár, Růžička a **Josef Němec, který se vrátil zpět do ringu.**

¹³⁷ Jihočeská pravda 30. 6. 1964.

¹³⁸ Jihočeská pravda 8. 11. 1964.

¹³⁹ Jihočeská pravda 10. 11. 1964.

¹⁴⁰ Jihočeská pravda 22. 4. 1965.

¹⁴¹ Jihočeská pravda 8. 10. 1965.

¹⁴² Jihočeská pravda 22. 4. 1965.

¹⁴³ Jihočeská pravda 28. 5. 1965.

¹⁴⁴ Jihočeská pravda 22. 9. 1966.

¹⁴⁵ Jihočeská pravda 18. 10. 1966.

¹⁴⁶ Jihočeská pravda 20. 1. 1967.

¹⁴⁷ Jihočeská pravda 31. 1. 1967.

¹⁴⁸ Jihočeská pravda 22. 3. 1967.

Trenéry českobudějovického Slavoj byli v té době K. Němec a Fr. Staněk.¹⁴⁹ V říjnu 1967 bylo v českobudějovické sokolovně vybojováno mezistátní utkání ČSSR – NSR, které skončilo vítězstvím hostů 11:9 a které shlédlo 1 200 diváků.¹⁵⁰ **I v roce 1967 získal Josef Němec titul přeborníka ČSSR.**¹⁵¹

Rok 1968 přinesl změnu názvu českobudějovického oddílu boxu na Škoda ČB, když pod patronaci oborového podniku Škoda přešla celá tělovýchovná jednotka Slavoj. Jejím novým předsedou se stal bývalý hokejista Josef Houdek.¹⁵² Tituly boxerských mistrů ČSSR pro rok 1968 získali v kategorii dorostu Horváth, Janoušek a Hlaváč, v mužích pak **Josef Němec**. Stříbrnou medaili z mistrovství ČSSR dorostu si odvezl Pavel Němec, bronzovou získal dorostenec Bedřich Kříž a muži Nešleha, Primus a Vojík. Boxeři Škody ČB reprezentovali Československo v utkáních s Wallesem, Anglií, Maďarskem, NSR a Rakouskem. Družstvo Škody ČB nastupovalo v roce 1968 v sestavě: Hýbl, Kotlár, Sezemský, Růžička, **J. Němec**, Primus, Budějcký, Frejka, Šíp. Trenéry byli Fr. Staněk a **J. Němec**. Tento tým po podzimu 1968, tedy v polovině soutěže vedl tabulku 1. ligy o 3 body a položil tak základ ke kýženému postupu do extraligy, ke kterému se konečně schylovalo.¹⁵³

V květnu 1969 se boxeři TJ Škoda Č. Budějovice po 13 letech snažení probjovali do nejvyšší soutěže.¹⁵⁴ Extraligu pro Č. Budějovice vybojovali: Nešleha, Horváth, Primus, Budějcký, Frejka, Musil, Janoušek, Hlaváč, Rangl, Vojík, Šíp, Hýbl, Kotlár, Kříž, Sezemský, Tupý, Růžička a Ostrý.¹⁵⁵ Zlatou medaili na mistrovství ČSSR dorostu získal Pavel Němec, bronzové medaile získali Roman Staněk, Jaroslav Švehla a Jiří Prokeš. B. Nešleha vybojoval titul mistra Čech ve váze papírové. V tomto roce se v českobudějovické sokolovně opět uskutečnilo mezistátní utkání ČSSR – NSR. V týmu ČSSR nastoupili i tři borci domácího oddílu: Primus, Frejka a Hýbl.

Ve své první extraligové sezóně skončili boxeři Škody ČB na posledním místě, ale díky reorganizaci soutěže nesestoupili. V dubnu 1970 byla Škoda ČB pořadatelem mistrovství Čech v boxu skupiny A. V něm získali domácí boxeři sedm titulů – ve váze do 51 kg Horváth, do 54 kg Primus, do 60 kg Musil, do 63, 5 kg Vojík, do 67 kg Hýbl, do 75 kg Andrt, do 81 kg Vašítek. Na mistrovství ČSSR pro rok 1970 získali

¹⁴⁹ Jihočeská pravda 1. 9. 1967.

¹⁵⁰ Jihočeská pravda 18. 10. 1967.

¹⁵¹ Jihočeská pravda 5. 12. 1967.

¹⁵² Jihočeská pravda 28. 2. 1968.

¹⁵³ Boxerská ročenka TJ Škoda, 1968.

¹⁵⁴ Jihočeská pravda 12. 5. 1969.

¹⁵⁵ Jihočeská pravda 8. 1. 1969.

českobudějovičtí boxeři 4 bronzové medaile, a to ve váze do 51 kg Jung, do 54 kg Primus, do 67 kg Hýbl a do 81 kg Vašítek. V reprezentaci se v roce 1970 objevili ze Škody ČB boxeři Andrt a Hýbl. V listopadu 1970 byla Škoda pořadatelem dalšího mistrovství Čech v boxu, na němž získali svěřenci K. Němce: Šustr, R. Staněk a J. Němec ml.¹⁵⁶ tři zlaté medaile. Na mistrovství ČSSR starších dorostenců v listopadu 1970 získali Staněk a J. Němec ml. zlatou medaili, Šustr skončil na druhém místě a Jakub na třetím. Jan Horváth byl v prosinci 1974 vyhodnocen v desítce nejlepších jihočeských sportovců jako čtvrtý.

V reprezentačním týmu v roce 1971 působili Primus a Hýbl. V dubnu 1971 získali bronzové medaile na mistrovství ČSSR Nešleha a R. Staněk. V extraligovém ročníku 1970/1971 skončila Škoda ČB na pátém místě. Josef Primus se stal mistrem ČSSR pro rok 1971, Petr Hýbl obsadil na mistrovství ČSSR 2. místo. Na mistrovství ČSSR dorostenců získali tituly Jakub a J. Němec ml.

Extraligová sezóna 1971/1972 znamenala pro Škodu ČB opět 5. místo. V dubnu 1972 uspořádala Škoda ČB mistrovství Čech skupiny A. Z domácích zvítězili Jakub, J. Němec ml., Primus, Staněk, Kříž, Petrovitz, Pour, Andrt a Kovalčík.. Na přeborech ČSSR dorostu skončil Milan Péter na 2. místě. Ve dnech 7. a 8. 5. 1972 pořádala Škoda ČB 1. ročník turnaje osvobození za účasti družstev BC Erfurt, Rudá Hvězda Praha a Škoda ČB, která si také připsala vítězství. Do širšího výběru juniorské reprezentace ČSSR byli zařazeni Jakub, Staněk, Josef Němec ml.

V extraligovém ročníku 1972/1973 se Škoda ČB pohybovala na konci tabulky a o její záchraně se rozhodovalo až v posledním kole. Do národní ligy sestoupili boxeři Bratislavy, Škoda ČB skončila jako předposlední, když v celém ročníku její borci zvítězili pouze ve třech utkáních.

V roce 1973 byla Škoda ČB pořadatelem 2. ročníku turnaje osvobození, v němž zvítězili boxeři z Budapešti. Na přeborech ČSSR mužů pro rok 1974 získali zástupci Škody ČB tři medaile, a to Nešleha stříbro a Milan Péter a Jan Šustr bronz. Škoda ČB také pořádala přebory ČSSR staršího dorostu pro rok 1974. Titul získal Beneš, 2. místo obsadil Kalina.

Další ročník turnaje osvobození pořádala Škoda ČB v roce 1974 a domácí tým v něm zvítězil. Bratři Řimnáčové byli zařazeni do užšího reprezentačního týmu a do širšího kádru reprezentace se dostali ještě Jakub, Šuster, Staněk, J. Němec ml. a Pletzer. Juniorskými reprezentanty byli v roce 1974 Benešovský a Kalina. Z důvodu startu na

¹⁵⁶ Josef Němec mladší, narozen 1953, byl synem slavného Josefa Němce, zahynul při tragické dopravní nehodě.

turnaji osvobození se muži nezúčastnili mistrovství ČSSR pro rok 1974. V extraligové sezóně pro rok 1973/1974 skončila Škoda ČB na 5. místě.

V roce 1975 změnila název nejvyšší soutěž na První celostátní liga. Škoda ČB nejčastěji nastupovala do nejvyšší soutěže v sestavě: Punak, Nešleha, Péter, Horváth, Šuster, D. Řimnác, Vohlídal, Kortán, Kovalčík, Pletzer a Rangl. I v tomto roce se českobudějovickým boxerům podařilo v nejvyšší soutěži udržet.

Sezóna 1976/1977 znamenala pro boxery Škody ČB sestup do národní ligy. Na oblastních mistrovstvích pro rok 1977 získali reprezentanti Škody ČB 10 titulů (Hečko, Horváth, Jakub, Kepič, Péter, Dubský, Vohlídal, Vecka, Divoký a Lhotský). Na přeborech ČSR pro rok 1977 získali Hečko a Vohlídal stříbrné medaile, Jakub pak bronzovou. Postup zpět do nejvyšší soutěže se boxerům Škody ČB nepodařil.

V sezóně 1977/1978 se boxerům Škody ČB podařilo postoupit do kvalifikace o 1. celostátní ligu, ve které však skončili poslední. Na přeborech ČSR pro rok 1978 obsadil 2. místo Ota Hošek.

Na mistrovství ČSSR pro rok 1979 získal Vokálek bronzovou medaili a na mistrovství ČSR dorostu zvítězil K. Dubský, který tento úspěch dokázal zopakovat i na mistrovství ČSSR. Vokálek a Staněk byli zařazeni do reprezentačního týmu ČSR na mezinárodní boxerský turnaj v Pardubicích, kde oba získali bronz. V žebříčku ČSSR pro rok 1979 figurovali tři českobudějovičtí boxeři na pátých místech: ve váze do 54 kg Jakub, ve váze do 60 kg Vokálek a ve váze do 67 kg Staněk. V roce 1980 se stal Jiří Hruška dorosteneckým přeborníkem Čech i ČSSR, Milan Picka skončil na mistrovství ČSSR dorostu druhý a Milan Szöcz a Miroslav Lošek získali bronzovou medaili. Na podzim roku 1980 se boxerům Škody ČB podařilo postoupit do 1. celostátní ligy.

Škoda ČB skončila v ligovém ročníku 1982/1983 v nejvyšší soutěži na 6. místě, ale v následující sezóně sestoupila do národní ligy. V roce 1984 získal jediný zástupce Škody ČB na mistrovství ČSR Cibula 2. místo, když ve finále podlehl Mročkovi.

Sezóna 1984/1985 znamenala pro Škodu ČB vítězství v národní lize a postup do 1. celostátní ligy, z níž však v sezóně 1985/1986 definitivně sestoupila a boxeři se zúčastňovali pouze oblastních utkání, vrcholných akcí ČR jako mistrovství republiky a také přátelských mezinárodních utkání. V roce 1989 se boxerský oddíl Škoda ČB vrátil zpět ke svému původnímu názvu Slavoj ČB. V roce 2007 přišla opět změna názvu

Slavoje ČB na Box klub táty Němce, který založil **Josef Němec** spolu s Pavlem Steinbauerem.¹⁵⁷

V roce 1993 byl v Českých Budějovicích založen nový boxerský klub SK Boxing ČB, který stejně jako Slavoj boxoval na oblastních utkáních, zúčastňoval se přátelských mezinárodních utkání a vrcholných akcí ČR. Mezi nejúspěšnější boxery SK Boxing ČB patřili například František Faber, jeho bratr Zdeněk Faber s Michalem Vodárkem, kteří mají na svých kontech řadu úspěchů. V lednu 2003 byl založen nový českobudějovický boxerský klub Samson, který hned v září toho roku nastoupil do první ligy sezony 2003/2004. Hned v prvním roce, kdy Samson ČB nastoupil do první ligy, vyhrál se všemi soupeři jako BC DTJ Prostějov, Jihomoravský region SCMB, BC Plzeň, BC Boxing Praha a BC Vinohrady Brno a postoupil tak do nejvyšší české soutěže, v té době extraligy. V prvním extraligovém ročníku 2004/2005 skončil Samson ČB na pátém místě ze sedmi.

Rok poté v extraligové sezoně 2005/2006 se umístili boxeři Samsonu ČB na čtvrtém místě ze šesti. V extraligové sezoně 2006/2007 se Samson ČB umístil na třetím bronzovém místě, což byla historicky první medaile z nejvyšší boxerské soutěže, která byla v Českých Budějovicích vybojována. Stejným výsledkem pro ně skončily i extraligové sezony 2007/2008, 2008/2009, 2009/2010. V poslední extraligové sezoně 2010/2011, ve které Samson ČB boxoval, skončil na druhém místě těsně za BC DTJ Prostějov, se kterým na domácí půdě zvítězil 10:8, ale v Prostějově byl poražen 12:6, což rozhodlo o jeho těsně druhém místě. Rokem 2011 skončil Samson ČB a pokračoval pouze SK Boxing ČB, který byl zastřešen Samsonem ČB. Za dobu boxování v soutěži jak v první lize, tak extralize za Samson ČB nastoupilo mnoho kvalitních boxerů jako např. F. Faber, Dirda, Egorkin, Janouch, Mohler, Z. Faber, Fibich, Mráz, Pála, Schon, Froněk, Kopečný, Veleš, Pokorný, Kučera, Horváth, Buran, Duchoň, Telvák, Aperjan, Vosyka, Štádler, Vodárek, Soumar, Burga, Šour, Horák, Wiesner, Zahradník a Kocvelda. V SK Boxing ČB boxují také ženy, které jsou v současnosti reprezentantkami ČR jako Lenka Kardová a Petra Šimáčková. SK Boxing ČB byl velice aktivní i v době Samsonu a vyhrával řadu úspěchu s jednotlivci i na oblastních soutěžích. V březnu roku 2003 pořádal SK Boxing ČB mistrovství republiky juniorů v Třeboni, kde za SK Boxing ČB nejlépe boxovali Rudolf Flaks ve váze do 60 kilogramů a Stanislav Kvěch ve váze do 91 kilogramů, kteří oba dokázali ve svých váhách vybojovat zlaté medaile.¹⁵⁸

¹⁵⁷ Kronika boxerského oddílu TJ Škoda ČB.

¹⁵⁸ Broža, D. (2015). *Historie boxu v jižních Čechách*, České Budějovice, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích.

Obrázek 17. Pepík Němců vyhlížející z okna svého náklad'áku. Pracoval jako řidič a závozník u okresního stavebního podniku v Českých Budějovicích. Ve firmě patřil mezi oblíbené pracovníky, který vždy ochotně přiložil ruku k dílu.

6 Biografie a hlavní milníky sportovní kariéry Josefa Němce

Josef Němec, náš vynikající boxer těžké váhy, se narodil 25. 9. 1933 v Českých Budějovicích. Zde v roce 1948 s boxem začal v boxerském odboru SK Č. Budějovice. Poprvé veřejně boxoval v exhibici před boxerským střetnutím Č. Budějovice – Strakonice v českobudějovické sokolovně v červnu 1948. Následně nastoupil k několika dalším přátelským utkáním. V roce 1951 vybojoval v Olomouci titul dorosteneckého přeborníka ČSSR v těžké váze a o rok později totéž zopakoval na Kladně. V seniorské kategorii získal celkem devět titulů mistra republiky. Vybojoval také řadu úspěchů na mezinárodním poli.¹⁵⁹ Zúčastnil se tří olympiád. V Melbourne v roce 1956 byl vyřazen v 1. kole, v Římě 1960 získal bronzovou medaili a v Tokiu 1964 byl opět vyřazen v 1. kole.¹⁶⁰ Na mistrovstvích Evropy v Praze 1957 získal bronz, v roce 1959 v Lucernu byl opět bronzový. V roce 1961 se zúčastnil bez výraznějšího úspěchu na ME v Bělehradě, jeho největší úspěch přišel v roce 1963, kdy v Moskvě získal titul mistra Evropy. Celkem vybojoval 320 utkání, z toho 308 vítězných, 1 x byl výsledek nerozhodně a jen 11 x odešel poražen.¹⁶¹

Josef Němec se narodil v rodině s osmi dětmi. Jeho dva starší bratři Jan a Karel byli také úspěšnými boxery.¹⁶² Na jihu Čech je však historie boxu nerozlučně spjata také s jejich otcem Janem Němcem, který v roce 1956 oslavil čtvrtstoletí své činnosti v ringu. Začal jako 13letý chlapec v BC Plzeň a byl závodně činný až do svých 45 let. Pracoval jako dělník na dráze a na živobytí přivydělával boxem v arénách. Získal řadu titulů a svého času byl postupně nováčkovským, juniorským a seniorským mistrem republiky. Po své úspěšné aktivní činnosti se boxu dále věnoval jako trenér boxerů a fotbalistů Meteoru České Budějovice a byl boxerským trenérem kraje. Jako příkladný otec vedl k boxu i 4 své syny, nejúspěšnější z nich byl Josef. Jan Němec byl ke každému v tréninku přísný, ale pro jeho dobré srdce mu žádný neřekl jinak než „táta Němec“. V roce 1955 dostal Jan Němec za svou práci pro box upomínkovou cenu, jako jeden z nejlepších trenérů u nás vůbec a sekce rohování TSO Slavoj mu věnovala čestný diplom.¹⁶³

¹⁵⁹ Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice.

¹⁶⁰ Kössl, J., & Kroutil F. (1982) *Malá encyklopedie olympijských her*. 1. vyd. Praha: Olympia, s. 132.

¹⁶¹ Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice.

¹⁶² Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice.

¹⁶³ Stadion, č. 1, ročník 5., 4. 1. 1957.

Obrázek 18. Tato fotografie vyšla ve Stadionu č. 1 z roku 1957 pod titulkem rohovnická rodina z Č. Budějovic- Táta Němec a zleva Jan, Karel, Josef a Ctibor.

Josef Němec je společně s Otakarem Brúnou a Jindřichem Hájkem autorem publikace s názvem *V úderech gongu*, která obsahuje spoustu cenných informací o životě Josefa Němce, díky příběhům, které jsou v ní vylíčeny. V následujícím úryvku je článek, kdy Josef Němec vzpomíná na svého otce a popisuje zápas Jana Němce st. s Polákem Grodzińskim v bývalé aréně v českobudějovické YMCE.

„...Táta, starý taktik, lišák, stratég. Nechal útočit, vybičovat, vytlouct. Jeho chytrá hlava pozorovala každý krok, každý úder, každý úskok. Přece jenom se najde skulinka. Polák se kryl velmi ledabyle. Počítal s tím, že vyčkávací taktika, ústupová strategie, ta vlastně bude jeho vítězstvím a tátovým koncem. Přepočítal se.

Vteřina stačí, aby člověk spal. Jedno takové nepozorné krytí, táta prorazil kryt, vyletěl bleskurychlý direkt – a konec. To je veliké poučení, suverénní útok a nepozorná obrana... tady aréna na YMCE to všechno odkryla. Tátova ruka jde nahoru.

Druhý den už se Polák neobjevil. Tátovi zbyla sláva z toho zápasu, ale o ni mu nešlo, to vím bezpečně. Tenkrát mu šlo o jediné. Musel přinést koruny, abychom mohli jíst, a to je nad všechnu slávu.

A tak jsem začal já i bráchové. Honza i Karel, to byli kanóni. Mně to zpočátku nešlo „Bouchni pořádně, bouchni, kluku, neboj se!“ Jak jsem si táty vážil. Dřív mne kluci ztloukli do němoty, až jsem začal uvažovat, jestli bych opravdu místo hokeje raději neměl pěstovat něco tvrdšího. „Bouchni do mě a neboj se, že je to táta. Poroučím ti!“ Zavřel jsem oči a – bouchl jsem. Ty oči jsem potom zavíral i při prvních zápasech mezi provazy. Hloupý zvyk. Vždyť přece někdo musí dostat ránu. Ale jinak jsem to nedokázal. Na arénu nezapomenu...“¹⁶⁴

¹⁶⁴ Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 33.

Josef Němec se v dubnu 1953 oženil a v říjnu téhož roku nastoupil základní vojenskou službu v boxerském oddílu ÚDA Praha, kde byl trenérem olympijský vítěz z roku 1948 Julius Torma. Prvně boxoval Josef Němec v cizině v roce 1954 v Sofii na boxerském turnaji spřátelených zemí. V roce 1956 se stal poprvé přeborníkem republiky a téhož roku startoval na OH v Melbourne. Dlouhá léta pracoval jako závozník a řidič¹⁶⁵ v českobudějovických Pozemních stavbách.¹⁶⁶

Obrázek 19. Josef Němec při rodinné oslavě se svým nákladňákem. Přímo nad ním je syn Josef, uprostřed je Táta Němec.

V 60. letech byl také po určitý čas zaměstnán na KV ČSTV jako trenér boxerské základny. V roce 1964 ohlásil Josef Němec svůj odchod z ringu, vrátil se však zpět a roku 1967 získal opět titul přeborníka ČSSR. Vítězstvím na mistrovství Československa v roce 1968 vybojoval svůj devátý a poslední mistrovský titul.¹⁶⁷

S přibývajícím věkem byl ústup z ringu zákonitý, počátkem sedmdesátých let však ještě pomáhal budějovické Škodovce v nejvyšší soutěži a konkurenci mladíků odolával nadmíru zdatně. Stal se také držitelem licence trenéra boxu 1. třídy, kterou získal tříletým dálkovým kurzem na FTVS UK. Zastupoval také box v předsednictvu ČOV, byl činný v Klubu olympioniků.¹⁶⁸

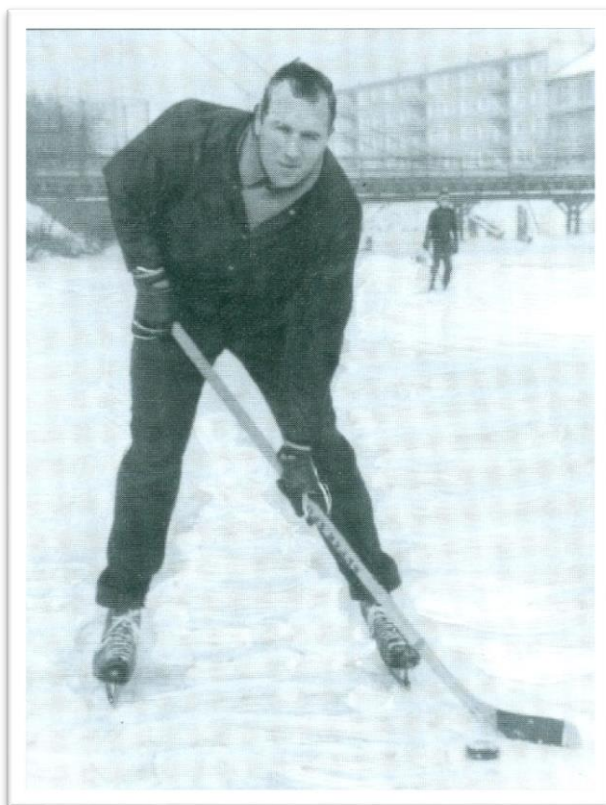
¹⁶⁵ Ponejvíce v tomto podniku jezdil s autojeřábem. Tento národní podnik prošel několikrát reorganizací a změnou názvu.

¹⁶⁶ Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice.

¹⁶⁷ Převzato z: <http://olympic.cz/www/sportovec/1467--josef-nemec>.

¹⁶⁸ Českobudějovické listy, 17. 8. 2001.

V roce 2000 byl Evropskou amatérskou asociací boxu oceněn medailí za mimořádné zásluhy o evropský box.¹⁶⁹ V jeho rodném městě mu bylo v roce 2009 uděleno vyznamenání Za zásluhy.¹⁷⁰ Po osmnáctileté pauze, kdy se v Českých Budějovicích kolem boxu nic moc nedělo, se Josef Němec snažil o obnovení opětovné slávy zdejšího boxu. Společně s Miroslavem Leštinou a Zdeňkem Fáberem v roce 2002 založili BC Samson České Budějovice, který opět začal boxovat nejvyšší soutěž. Josef Němec byl jeho čestným presidentem a ve Slavoji ČB, později přejmenovaném na Box club Táty Němce byl také dlouholetým trenérem.¹⁷¹ Byl otcem dvou dětí, syna Pepíka a dcery Aleny. Když měl trochu času, rád s rodinou trávil čas na chatě ve Stropnici, do osady Šťastná hvězda jezdili odpočívat, sedávat u táboráku a Josef Němec k tomu rád brnkal na kytaru.¹⁷²

Obrázek 20. Pepík Němec byl skutečně všestranným sportovcem. Zde pózuje jako hokejista v místech u dnešního Modrého mostu. Ze svého bytu to do těchto oblíbených improvizovaných kluzišť na Malši měl necelých 100 m. Byl také mnohaletým vděčným divákem na utkáních českobudějovických hokejistů.

¹⁶⁹ Právo, ročník 10, číslo 301., 29. 12. 2000.

¹⁷⁰ Převzato z: <http://www.c-budejovice.cz/cz/mesto/stranky/vyznamenani-za-statecnost-a-za-zasluchy.aspx#Nemec>.

¹⁷¹ Převzato z: http://budejovice.idnes.cz/zemrel-boxer-josef-nemec-085-/budejovice-sport.aspx?c=A130912_1976222_budejovice-zpravy_jkr.

¹⁷² Stadion č. 16, ročník 13., 21. 4. 1965.

Josefa Němce snad nejlépe charakterizují následující úryvky z rozhovorů, které poskytl do několika knih, dále články a medailonky které o něm vyšly v dobovém tisku. Velkou pozornost mu věnovali autoři publikace *Zlaté rukavice* František Černocho, Oldřich Hájek a Jaroslav Kalát, kde je Josefu Němcovi věnována celá kapitola s názvem *Gentleman od jihočeských rybníků*. V následujícím rozhovoru, který Josef Němec pro tuto publikaci poskytl, jsou velmi cenné informace a zajímavosti z jeho života a aktivní činnosti v ringu, Josef Němec v něm vzpomíná na svou rodinu, velmi podrobně vylíčil své počátky v boxu a nejvýznamnější utkání.

„...Prý vás bylo doma dětí – jako smetí? Osm! Byly asi tenkrát dlouhé večery, při nichž se nesvítilo. Ale vážně, až jsem se divil v pozdějších letech, když to tak všechno člověku probíhá mozkovými závitými, jak to maminka uživila. Byla nezaměstnanost, ale táta nikdy bez práce nebyl, pracoval jako dělník na dráze, procházel zápasnickými exhibicemi v arénách. Samozřejmě měl lví podíl na tom, že jsem se tak vysoko propracoval, protože byl trenérem, státem tak odměněným a oceňovaným. Dva starší bráchové Jan a Karel taky boxovali a docela úspěšně, i když na zahraniční vavříny nedosáhli...

...Maminka musela tedy lítat, doslova! Víte že ano? Doma bylo stále čisto, vždycky uvařeno, ona dělala prádleny, běhala z domácnosti do domácnosti, paničkám se to její prádlo určitě líbilo a tak si to mezi sebou špitaly. Reklama na prací prostředky v televizi nebyla, reklamou byla práce. Honza jí utíkal zatápět pod kotle a už za chvíli zase byla v jiné rodině. A když táta potřeboval peníze, nebál se žádné brigádničiny, chodil vykládat vagóny, řezaly se ledy na Malši. A zatímco máti běhala prádlo na malém jezu, my se chodili koupat. Na kanálku, tam byla teplá voda...

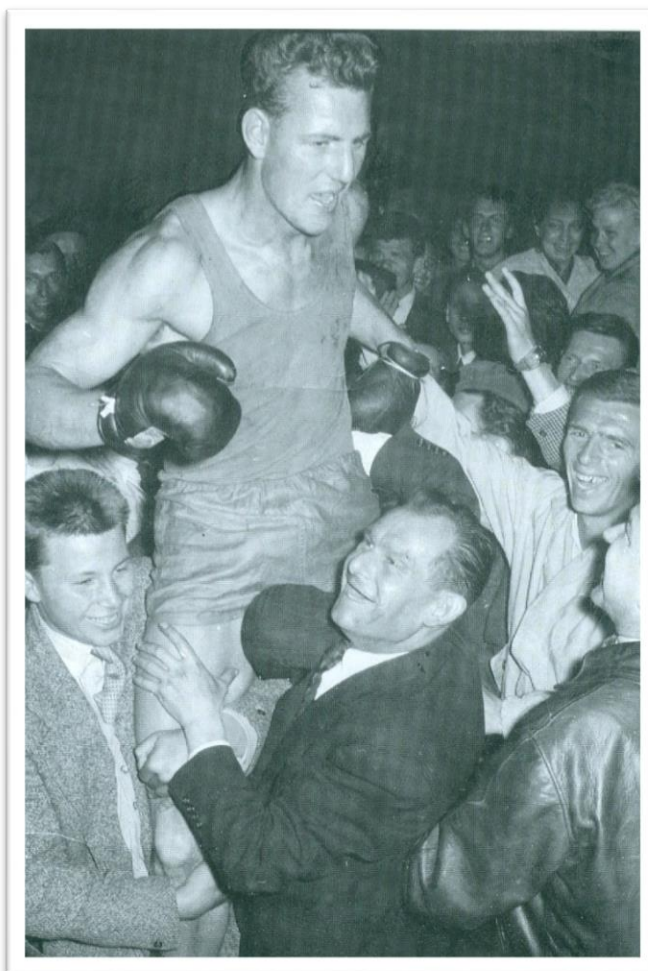
...Jak jste se vůbec dostal do ringu? Znal jsem kluky, co boxovali. My hráli hokej, fotbal, až mi jednou říká Venca Zeman „vole, pojď si taky zaboxovat!“ Figuru jsem na to měl, nikoho jsem se nebál a tak když jsem šel zrovna do učení na brusiče skla, tak jsem začínal v ringu tehdejšího SK České Budějovice. Jako brusič jsem chodil i dál do školy, v Havlíčkově Brodě byl jedním z našich pedagogů Václav Chytráček, tamní hokejová legenda. Mne box začal bavit, měl jsem u toho i průpovídky „kam jsi běžel“ a tak, byla tam legrace, kluci prováděli kámošům různé srandičky a skákalo se na špeky. Poprvé jsem pak boxoval brzy nato v exhibici před utkáním mateřského klubu SK se Strakonice. Bylo to v naší sokolovně v červnu 1948. A pak už to šlo ráz naráz, rok nato jsem boxoval za dnešní Slavoj v Jablonci, byla to vlastně premiéra v polotěžké váze a skončila nerozhodně. Dva roky nato už jsem byl dorosteneckým mistrem v těžké váze v Olomouci a za rok jsem tohle opakoval na Kladně. A pak to dělalo přes 500 utkání a každé bylo jiné, to se nedá narežítovat jako drama v divadle...

...Jen tak mimochodem, nelákalo vás to k profíkům? Nabídky byly. Jezdil jsem trénovat do Rakouska, to ale až později, tam byla třeba hala nahoře pro amatéry, dole pro profíky. Ale já byl Čech a Čechem jsem zůstal, manželka pořád jen „nech toho, buď už doma“, byly tu děti, pak přišla vnoučata a já dělal závozníka a řidiče Stavebního podniku v Budějovicích, pak jsem šel

dělat „škrabáka“ na krajskou tělovýchovu. Měl jsem starosti trenéra rohovnické základny. A ještě dnes pořád chodím do sokolovny a pomáhám při tréninku. Bez boxu člověk nemůže žít...

...První větší úspěch přišel vlastně už ve čtyřicetiletí? Ano, v Praze se konal evropský šampionát, bydleli jsme tenkrát v přepychovém hotelu Palace a tak jsem se snažil s kluky tlačit káru. Výborná parta, a když vám pak hrají hymnu a na stožár stoupá naše vlajka, je to nepopsatelný pocit. Kluk z ulice a takhle dopadl...

...No a ten největší úspěch, ten se narodil v roce 1963! Ano, byl jsem mistrem Evropy a začnu od konce. Takové bouřlivé přivítání jsem nečekal, nechyběla ani hudba, transparent jak hrom Pepa Němec – mistr Evropy, děti a líbání a manželka mi připravila můj oblíbený guláš s knedlíkem a pívko navrch. Jula Torma mi tenkrát hodně pomohl, spolu jsme sparovali, nikdo na něj jako na boxera neměl. Ve finále na mě čekal favorit, domácí borec Abramov, psalo se, že mne bude vyučovat, před zápasem se nadnášel, vše se odehrávalo pod širým nebem, na zinním stadionu v Lužnicích a vidím to jako dnes v 10.30 dopoledne, hráli hymnu a ukápla mě nějaká ta slzička, za kterou jsem se nestyděl. Bylo vyprodáno, po zápase letím do sprch a tam za mnou za chvíli přijde nějaký člověk v uniformě, čepici měl velkou jak deštník a hned mi podával ruku a „charašó“. A já pořád nevím, kdo to je, až vedle mne někdo říká, to je přece Popov, ten slavný kosmonaut!...

Obrázek 21. Josef Němec na ramenou nadšených obdivovatelů. Výmluvný důkaz oblíbenosti mistra kožených rukavic a ocenění nejen jeho síly, ale i technickotaktických kvalit.

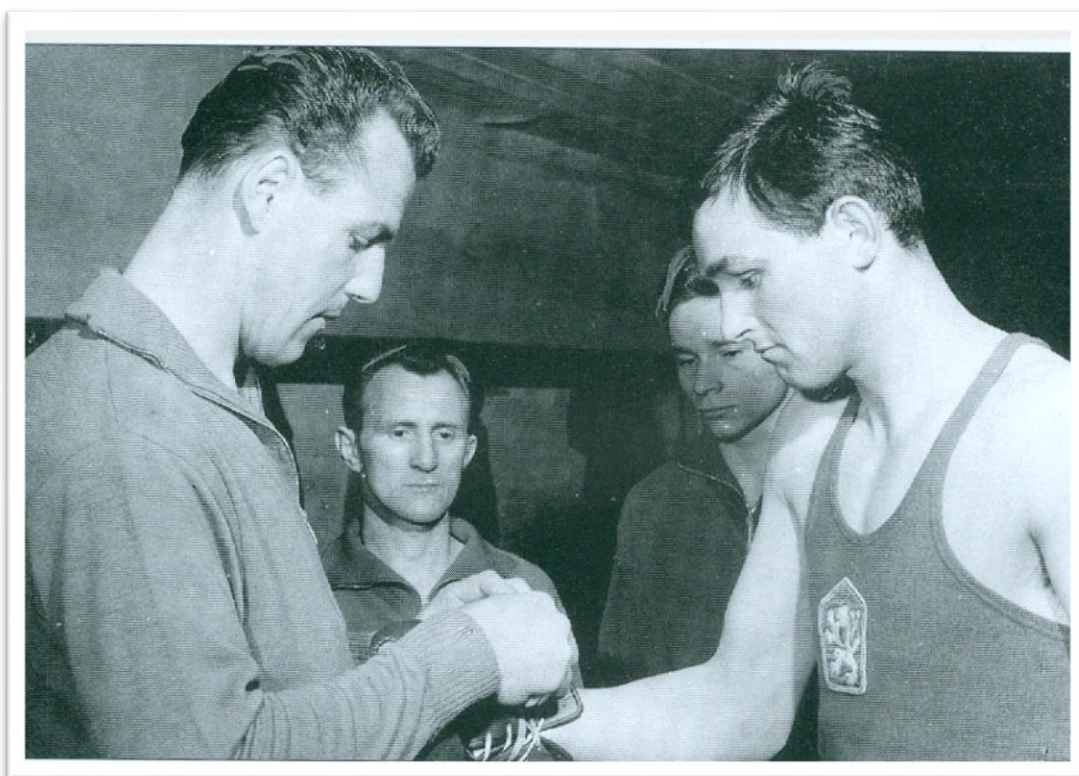
...Nebyl jste utahán ze zaměstnání? Dnes toho boxeři moc nepodělají mimo tréninků. To právě prospívalo. Já se práce nebál. Závozník, to byla lopata, cihly, cement, jezdil jsem s GMC – gimsa jsme jí říkali, tři a půl až pět tun cihel, tři metráky písku, za to kolem 1 200,- měsíčně, cestou svačinka za deset káčees, to stačilo. Já byl plný elánu a cementu za šichtu. Anebo cihly od Bendíků z Lišova...

...Jinak jste ale tvrdě trénoval, to je o vás známo. Ještě dnes se v Budějovičkách nepřesunu jinak než na kole, ta moje „Ukrajina“ (to je ale dřina) je široko daleko známá. Před tréninkem se musíte pořádně rozhýbat, jsou tu švihadla, stínovej sparing, tak dvě hodinky, pak sprcha, masáže, masírovali jsme se navzájem, do práce jsem většinou dva kilometry běhal, měl jsem tři trasy, lidi si klepali na čelo, že jsem cvok, co chvíli zastavilo nějaké auto „pane Němec, já vás vezmu, vy jste zaspal do práce?“ Ale kdepak chlapečku, to je denní dávka. Po tréninku jsem si dával kolem čtrnácti kilometrů pod Kamenný Újezd, pan Buřič, šéf hasičů, mi jednou říkal „nasedni Pepo, bude pršet!“ Ale kdepak. A pak člověk přijde domů a manželka mu řekne, že se takhle honíš, seš ale vůl. Ona to myslela dobře. Když jsme byli na soustředění v Soběslavi, tam se pořádně běhalo kolem řeky nebo kolem zámku na Hluboké...

...Byl jste na třech olympiádách, v Římě roku 1960 získal dokonce bronzovou medaili. Jaké to tam bylo? To je na dlouhé povídání. Už jsem měl za sebou dva zápasy, dvě vítězství: nad Angličanem Thomasem, nad černým Pricem z Ameriky, který byl pokládán za favorita. A byly toho „plný kecky“, jak my říkáme. Ještě pozdě v noci jsem jel s trenérem Králíčkem do sauny, ta a Králíčkovy masérské ruce mne postavily na nohy a pak jsem šel ještě do olympijské kuchyně, která byla mimochodem otevřena do dvou v noci, tam jsem se dostatečně nadlábl a ulehl slastně na lůžko...

...S kým jste bydlel v olympijské vesnici? Bohouš Němeček, pozdější olympijský vítěz, byl můj spolunocležník, ale já ne a ne usnout a znovu si přehráváte po temném stropě film toho utkání. „Pepíku, spíš?“ ozval se najednou Bohouš. „Hnedle.“ Já na to, ale nedal pokoj: „Já spát nemůžu, tak toho taky nech!“ A tak jsme si sedli na postele a potichu vyprávěli. Hlavně o tom, že jsme se probojovali mezi poslední čtyři a co nás ještě čeká a nemine. A doma na nás myslí a náš „táta“ Němec se asi raduje, že nám něco z té své školy dal a že to taky nebylo špatné. S Bohoušem jsme si přizvukovali, že „ta budějovická škola je prima a my jsme to tady v Římě krásně roztočili.“ Šeptalo se, to by nám dal trenér Králíček, který spal ve vedlejším pokoji. Ale možná, že i on místo spánku přemýšlel, jak nás dál vést v semifinále.

Ráno bylo tak krásné. Počasí jak má v Itálii být, měli jsme i dobrou náladu. Na patře s námi bydleli i cyklisté a ti nám věřili a my jim také. Po vydatné snídani jsem šel s Jožkou Törem na lehký trénink – Töre byl náruživý a výborný fotbalista. Tak mne nejdřív vyzval na hlavičky, potom ke hře na dvě branky a celé dopoledne bylo pryč. Mé utkání s miláčkem domácích Italem De Piccolim bylo na programu až večer ve 21.30 hodin. Po obědě jsem zůstal na pokoji, kamarádi mi donesli naše časopisy a já ležel a četl a četl. Ale myšlenky už byly stejně na boxu. Co asi udělá ten Ital? Thomas před ním byl nebezpečný, pak Price? Na něj mne najednou upozornil Králíček „Dívej se do rohu!“ On tam klečel a modlil se. Tím u mne prohrál, čekal pomoc shůry. Musíte být vždy sebejistí. Teď s Piccolim, to je boj o medaili...

Obrázek 22. Jihočeská spolupráce při vázání rukavic, dělo se tak se vši vážností a soustředěním. Vlevo Josef Němec váže rukavice Bohumilu Němečkovi.

...A především domov – jak se tenkrát psávalo, čeká to nejlepší, jde o socialistického reprezentanta. Ano, to jsme znali z bývalých přehledů tisku po rozcvičkách. Ale teď se otevřely dveře a přišel Bohouš Němeček z odpoledního utkání. Měl to za sebou a zářil radostí. „Vole, jsem ve finále!“ Tak si říkám v duchu, Bohouš to dokázal, teď je řada na mně. Když jsem pak vstoupil do ringu, snad tisícery světly ozářeného ve Sportovním paláci. Zdravili mne srdečným potleskem. Co to ale bylo proti tomu, když tam mezi provazy vhopsala hromotluccká postava De Piccolioho! Vypukla taková vřava, že jsem ani nerozuměl posledním pokynům před bojem, co do mne Miloš Králíček hučel...

...Gong je tady, první kolo začíná. A s ním i peklo v hledišti. Tisíce hlasivek skandovaly ohlušující Piccoli, Piccoli, Piccoli! Ty naše hlásky se ztratily jak kapka v oceánu. Přesto jsem v prvním kole úspěšně bodoval a Ital, boxující v pravém střehu, nemohl najít správnou taktiku. Unikál jsem jak lasička z dosahu jeho tvrdých pěstí a vzápětí vyrážel k rychlým protiútokům, což ho mátló nejvíce. Po skončení kola mne upozornil trenér na jeho levičku, prohodil několik dalších slov a druhé kolo začalo. Útočil jsem levou, pravou, několik ran přitom taky pochytil, ale nebyly nijak hrozné. V duchu jsem si říkal: Tempo je ale pekelné. Cítil jsem, že zatím vedu na body, na krátký záblesk jsem si vzpomněl, jaké by to bylo, kdyby rozhodčí nakonec zvedl moji ruku na počest vítězství, a v tom jsem ucítil, že není něco v pořádku na mé pravé rukavici. Rychlý pohled mne přesvědčil – palec byl zcela rozpárán. Ihned jsem na to upozornil rozhodčího: ten přerušil boj, poslal soupeře do neutrálního rohu ringu, mne do mého rohu a začal zmatek. Nejprve se seběhli bodoví rozhodčí, aby zjistili proč je boj přerušen, pak běželi pro rukavice a než je konečně přinesli, uběhla dobrá čtvrt hodinka. Po celou dobu obecenstvo bouřilo, pískalo, křičelo – hotový

blázinec. Konečně jsem mohl pokračovat v boji. Od první chvíle jsem ale začal cítit, že mi to nějak nejde, že nemohu chytit své tempo a že jsem najednou tvrdý a pomalý. Italovi, který byl spíše typem bijce než pohyblivého boxera, zpomalení vyhovovalo a začal se prosazovat...

Obrázek 23. Němcův typický střeh, výchozí pozice k odpérování pružných nohou, soupeř sonduje terén, ale zdá se, že inklinuje spíše k couvnutí, než k výpadu.

...Ale bylo tu ještě poslední kolo! O přestávce mi trenér povídal: „Josefe, není to ono, nějak jsi vypadl z tempa!“ Řekl jsem mu, že to taky cítím, ale že svoji kůži neprodám jen tak lacino. V pekelném řevu nebyl slyšet ani gong, a tak nás musel sudí vyzvat sám. Na obou byla znát rostoucí únava. Ital několikrát prudce vyrazil, já v poslední chvíli unikl a on mne minul – ale nemohl jsem toho využít k protiútok, protože Piccoli zůstal po každém nezdařeném útok, ode mne odvrácen a rozhodčí vždy přerušil boj, aby ho otočil čelem ke mně. Co dělali diváci, to se nedá ani popsat. Zásah co zásah byl provázen orkánem nadšení a když zaútočila pěst Itala- při čemž úder zasáhl často jen mé rukavice – myslel jsem, že horkokrevní Římané zbourají svou krásnou halu. Nikdo z Jižanů nedokázal sedět. Všichni stáli, ruce nad hlavami a řvali a řvali. Po závěrečném gongu, který ukončil boj a zastihl nás oba značně vyčerpané, diváci zatleskali a celá hala ztichla, že byste slyšeli upadnout špendlík. Jakoby „tifosi“ nabírali nové síly do hlasivek. Rozhodčí sebral lístky a začalo počítání. Po chvíli ticha nabraly hlasivky forte a halou se neslo jejich přání: „Italia, Piccoli, Italia, Piccoli!“

Pak zase chvíli hrobového ticha až rozhodčí hlásí: V poměru 3:2 na body vítězí De Piccoli, Itálie! Co nastalo pak, to překonalo vše předchozí. Řev, objímání, do toho italská hymna, kterou diváci zpívali s takovou vervou, že přehlušili úplně hudbu.

Odcházel jsem z ringu, po gratulaci vítězi, unaven a poražen. Trenér Miloš Králíček mne poplácal po mokrém tričku s československým státním znakem a řekl: „Josefe, všechna čest, bojoval jsi jako správný Čechoslovák!“ Nebylo mi nejlépe – oč raději bych viděl stoupat ke kopuli haly červenomodrobílou vlajku a slyšel velebně „Kde domov můj“ ale hrálo u srdce, že jsem za tátu, za všechny dobré lidi u nás vydal sebe všechno. Víc to nešlo...

...**No a co Řím? Přece jste nebyl živ jen tréninkem a ringem?** Bronz hrál, a tak jsem měl teď čas alespoň se trochu s kamarády projít po věčném městě. Všude plno propagačních materiálů – berte to domů, říkali, ovšem to bych musel mít na to všechno ještě nějaký vozíček... Ale když jsme tak šli kolem Kolosea, přišla za mnou osobně nějaká ženská, oslovila mne německy, co prý dělá rodina, jestli máme kde spát, mám-li práci, nepotřebuji-li nějaké peníze, já na ni vyvalil oči, co se děje...

...**Pane Němec, špionka, nebo vás chtěla celého.** Ale kdepak! Pořád, že by se chtěla ještě někde setkat a mrzelo ji, že nechci žádné prachy... To si pak člověk říká: na těch západních ambasádách pracovali jako „zahradníci, správci budov“, a zatím vás lákali a udávali. Tak jsem to ohlásil a šel pak s trenérem na vrátnici, když za mnou zase přišla, dala mi badminton pro děti, Milošovi obrovskou bonboniéru a tím to skončilo, spadla klec...

...**Neříkejte, že skončilo, známe ty poměry.** No neskončilo. Doma, to jsem byl právě na vojně, mi vzkazovali... desátník Němec, máte návštěvu, představili se, že jsou od kriminálky a že vše vědí a abych tedy jel do Itálie znovu, s manželkou, a navázal styk s tou ženskou, ale já nemám adresu a oni na to, my vám dáme, tak říkám rovnou: nikam nejedu a práškače dělat nebudu...

...**Jen málokdo se dostal za hranice, málokdo na západ, a už jen málokdo třeba do Japonska, Vám se to podařilo.** V Tokiu byly olympijské hry, a když jsme tak balil s Bohoušem Němečkem po poslední noci v Římě, tak se na sebe díváme a říkáme si, co říkáš olympiádě v Tokiu za 4 roky? Pojedeme? Podívali jsme se na sever. Jedeme! Dali jsme si na to ruce, ale věděli jsme, že to nebude zadarmo, že to budou čtyři roky odříkání, nezměrné dřiny. A my tam skutečně jeli...

...**První dojmy?** Byly k smíchu. Vodsloň, to byl tehdejší největší šéf tělovýchovy a sportu u nás, a tím pádem taky vedoucí výpravy, že musíme jako do jedné japonské rodiny, je to pozvání a to se neodmítá. Jeli jsme taxíkem na účet výpravy, tam jsme si samozřejmě klekli, sedli, a když si Vodsloň zul boty, měl na patě díru jak hrom. Prostě hotovou „cibuli“! Ty nohy křížem mě moc nevyhovovaly, dostával jsem do nich křeče, tak jestli si můžu natáhnout nohy, tak ano, dal jsem je pod stůl, a lezly mi zpod toho stolečku akorát palce... Ženy obsluhovaly, jak je to tam zvykem, po talíři lezly jejich „potvůrky“, speciality, vše jsem zbaštil a vidíte – žiju!...

...**S kým jste se tam kamarádili? V Římě to byly cyklisté, v Tokiu? Fotbalisti!** Byli druzí, ale to znáte – machři jako hrom. Japonci jsou na elektroniku a tak jsme to chtěli nějak okouknout, vjeli jsme do nějaké čtvrti za Tokiem, tam byl krátek na krámku, a když už nás bolely nohy, tak že to vezmem domů. A každý po svých a metrem a jak chtějí a kdo bude nejdřív v olympijské vesnici. Vyšli jsme ven z těch krámků a já jednoduše k policistovi, co řídil dopravu, dal jsem si ruce na prsa, uklonil se „please“ a ukázal jmenovku na krku a on zastavil první automobil a nařídil, aby nás šofér odvezl do olympijské vesnice, jak to bylo na té jmenovce. A my tam byli hned a zdarma, a fotbalisti se přiřítily o hodně později, a tak jim říkám, kluci, balík z Budějovic vám to ukázal, jak se vyznat ve velkoměstě jménem Tokio, co?...

...Říká se, abyste mohl vyhrát, musel jste taky prohrát. A co takhle doma, nějaké světové mače? A těch bylo taky dost. Jednou jsem dokonce klidně usnul před zápasem v šatně, že pro mne museli jít, já nikdy neměl trému, že bych z toho byl předem podělaný. Ale vzpomínám na takové utkání s Jardou Holým, který taky býval Jihočechem, ale pak jsme se spolu utkali v lize, varovali mne, že Jarda půjde naplno, no a co má bejt, to je přece v pořádku, když jsme šli do ringu tak Holý říká „Tady je ale lidí“, a já na to, to jsou tvý bývalý kámoši z Masnejch krámů, ženy samozřejmě v první radě, sál byl uzavřen, ale odnesli to skleněné dveře, jimiž prošel dav i s policistama, soupeř šel po mně hned od prvních vteřin, ale já si s ním jen hrál, vůbec mne netrefil, byl to pro diváky tak trochu kabaret...

...Co vám box dal, co vzal? Vzal mi čas, rodinu, výchovu a starost o dvě děti. Přijel jsem třeba z Prahy v deset večer a ráno už jsem musel tvrdě v rachotě zařezávat. Ale na druhé straně jsem získal obrovský rozhled, životní i světový, dnes třeba jsem v klubu olympioniků, mohl jsem pobývat na olympiádě v Atlantě. Podívejte, co jsem navštívil zemí a to vám přijdu třeba po utkání s Thomaselem po ranní recepci v Anglii do nějakého krámků, dělali tam dudy a ten pán, co tam byl, mne poznal, že jsem ten boxer. To člověka blaží na duši. A potom mne vzal do nějakého podloubí a tam byl dudák vedle dudáka. A mne hráli naši hymnu. Na to se nezapomíná. Máte plno přátel, když si vjedete do vlasů v ringu, jste pak velcí kamarádi mimo ring. Boxeři jsou parta veselých kluků, musíte vědět kam šlápnout, ne se ulejšvat v tréninku. Box je sport pro inteligentní lidi. Bude žít věčně...“¹⁷³

Obrázek 24. Borci ze Slavoje ČB tvořili dobře sehraný kolektiv. Na obrázku zleva Kučera, Poláček, B. Němeček, Šlajs a Josef Němec.

První mezinárodní turnaj, kterého se Josef Němec zúčastnil jako reprezentant ČSR, se konalo v roce 1954 v bulharském hlavním městě Sofia. Tento mezinárodní turnaj byl uspořádán v rámci oslav osvobození Bulharska Rudou armádou za účasti Bulharska, ČSR, NDR, Maďarska, Polska a SSSR. Naši reprezentanti skončili sice na předposledním

¹⁷³ Černochoch, F., Hájek O., & Kalát J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, s. 107 – 117.

místě, ale jednotlivé výsledky našich reprezentantů svědčili o tom, že byli nebezpečnými soupeři. V následující tabulce jsou výsledky jednotlivých zápasů těžké váhy Josefa Němce získané ze *Sportovní slávy* duben – září 1954.¹⁷⁴

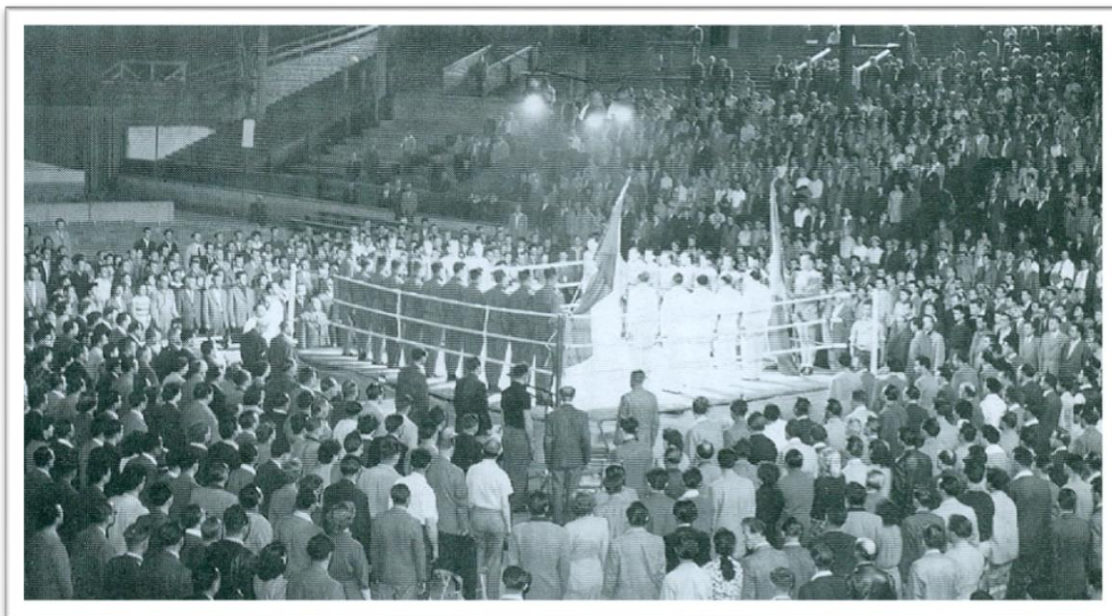
ČSR - Maďarsko	Němec prohrál na body se Szabo II.
ČSR - NDR	Němec prohrál ve 3. kole technické k. o. s Nitzschkem.
ČSR - SSSR	Němec se nezúčastnil.
ČSR - Polsko	Němec prohrál k. o. s Wegrzyniakem.
ČSR - Bulharsko	Němec získal body bez boje.

Následující článek z časopisu *Sportovní sláva* z roku 1957 popisuje Mistrovství Evropy v boxu, které se konalo v Praze. Josef Němec zde získal bronzovou medaili. Ve vylučovacím utkání porazil na body Angličana Thomase. Ve čtvrtfinále zvítězil J. Němec na body nad Mankou a v semifinále ho bohužel porazil Andrej Abramov.

„...Andrej Abramov byl houževnatě útočící rohovník, který by byl schopen ještě rozhodnějších úspěchů, jestliže by zlepšil práci nohou a získal přehled v situacích vhodných k umístění svého nesmírně tvrdého úderu. Vyhrával však díky své síle a vzorné tělesné přípravě. Ve vylučovacích utkáních porazil už v prvním kole k. o. Fina Makelu a vybodoval technického Nietschkeho (NDR). V semifinále kladl Abramovi překvapivě tuhý odpor československý reprezentant Josef Němec. Ačkoliv Němec většinou ustupoval, dovedl Abramovi včasným vyražením zle zatápnět. Nakonec se ale prosadila síla sovětského borce. Finále bylo slabší úrovně. Abramov po celé utkání pronásledoval Rumuna Mariutana, jemuž pomohlo do finále jen šťastné vylosování. Při vyhlásování vítězů vidíme Mariutana, vítězného Abramova, Němce a Jugoslávce Davidoviče...“¹⁷⁵

¹⁷⁴ Sportovní sláva, ročník 1954, č. 2., str. 217.

¹⁷⁵ Sportovní sláva, ročník 1957, č. 2., str. 213.

Obrázek 25. Mistrovství Evropy boxerů v Praze v roce 1957 připomíná snímek ze Štvanice. Do ringu nastoupili reprezentanti zúčastněných států se svými vedoucími. Mezi provazy pochopitelně nechyběli ani rozhodčí. A bylo vyprodáno.

Obrázek 26. Stupně vítězů při ME 1957 Mariutana, vítězný Abramov, Němec a Davidovič. Vpravo vedle fotografie je celý originální text.

Na mistrovství Evropy ve švýcarském Luzernu v roce 1959 Josef Němec nedosáhl na žádnou medaili. Článek z časopisu *Stadion* s názvem **Luzern: K. O. našemu boxingu!** v této době poukázal na nevalné úspěchy našich boxerů.

„...Bylo hodně pesimistů, když odjížděla vybraná pětka našich rohovníků do švýcarského Luzernu na mistrovství Evropy. Bylo známé, že nemáme mnoho borců, kteří by mohli s úspěchem reprezentovat naše barvy v mezinárodním ringu, ale takové fiasko se v Luzernu jen nečekalo. Všichni naši reprezentanti – až na Němce – vybojovali jen jedině utkání! A všichni svorně prohráli jasně na body. Němec měl dobré vylosování a jako prvního soupeře nejslabšího rohovníka těžké váhy, Reinholda z NSR, nad kterým zvítězil. V semifinále však nedokázal opakovat výkon z pražského šampionátu a defenzivní taktikou prohrál s průměrným Angličanem Thomasem, kterého v roce 1957 u nás jasně porazil! Pořadí prvních čtyř v těžké váze tak skončilo Abramov (SSSR), Thomas (Anglie), Jendrzejewski (Polsko) a Němec (ČSR)...“¹⁷⁶

V roce 1960 byl Josef Němec nominován do československé reprezentace na Olympijské hry v Římě společně také s J. Törem (lehká váha) a Bohumilem Němečkem (lehká welterová váha). Záznam z této olympiády otiskl časopis *Stadion* z roku 1960 s názvem, **Byli jen tři – a přivezli zlato a bronz.**

„...Překvapujících úspěchů v Římě dosáhli naši rohovníci. Byly jen 3, a dva z nich přivezli medaile. Bohumil Němeček se stal vítězem lehké welterové váhy a získal pro Československo zlatou medaili. Budějovický Josef Němec získal bronzovou medaili. V prvním utkání porazil na body Angličana Thomase, v boji o postup do semifinále pak způsobil senzaci, když porazil na body Američana Priceho! Teprve potom byl vyřazen ze soutěže Italem De Piccolim...“¹⁷⁷

Josef Němec o olympiádě v Římě. Podrobný popis jeho vítězství nad Davem Thomasem, s kterým se do té doby setkal dvakrát a v obou případech prohrál. V knize nesoucí název **V úderech gongu**, kdy je Josef Němec jedním z autorů je v příběhu **Zuby na prodej** perfektní popis utkání s Thomasem očima našeho slavného boxera.

„...Zápas mezi provazy, to je: ukaž, co dokážeš a hotovo. Když jenom tlučeš, nic nezmůžeš, když máš nohy ze dřeva, určitě se to projeví, když to neumíš hlavou anebo rukama, vždycky se všechno nakonec vymstí. Ale boj mezi provazy, to je pěkný náklad na člověka a málokdy si ten, kdo sedí za provazy, dokáže udělat o tom správnou představu. Dřel jsem jako kůň, nic jsem si neodpustil. Trenéři taky ne. A tak jsem si olympiádu v Římě vydřel. V prvním zápase mne čekal Dave Thomas. No, to je nadělení, tenhle kolega už mne pěkně poznamenal. Vyráží jako kulomet a jako všichni Angličané to bravurně dokáže hlavou. Najednou ho máte u těla a bim.

¹⁷⁶ Stadion č. 24, ročník 7., 12. 6. 1959.

¹⁷⁷ Stadion č. 36, ročník 8., 9. 9. 1960.

Rána a mezi očima projede blesk. Bud' uhodí a potom se probudíte v nemocnici anebo na pokoji, nebo vám musejí vytrhat zuby.

Boxoval jsem s tímhle kamarádem už dvakrát. Jednou v Praze v roce 1957, potom na mistrovství Evropy v Luzernu, tam jsem to právě od něho vyfasoval a teď, teď mne čeká na olympiádě.

Dave Thomas je statný bojovník. Tím nemyslím, že by to byla jenom hora masa, rozhodně ne. Zná všechny figle, kde se dají jenom nasbírat. To umějí profesionálové, ale vůbec ne jen oni. Postavil jsem se v Luzernu proti němu, viděl jsem mu oči a dobrý kryt, a v závěru, když už jsme se dotýkali takřka celým tělem, najednou – křach. To jeho zpoceně a nahrbeně čelo na mne spadlo, sesula se roleta a konec. Musím si na něj dát pozor.

Světové jméno, to je světová pověst, a když přijede najednou nějaký Budějovičák, co s tím! Spíš se uvěří světovému jménu. Dave je prima chlap, a vynikající boxer, to bych nechtěl lhát a soudců si vážím, ale ať rozpoznají, jak se to dělá, když už je Dave na centimetry a najednou bleskově švihne loktem. A je po legraci. Člověk aby šel domů.

Přesně to se mně stalo. Nesetkal jsem se s tím poprvé, ale pochopil jsem, že je to hlavně tím, že já vlastně pořád jako špalek stojím a čekám každý útok. Útočil, tlačil a já pořád ustupuju. A jak se ustupuje, tak se do toho ústupu schovají lokte i hlava.

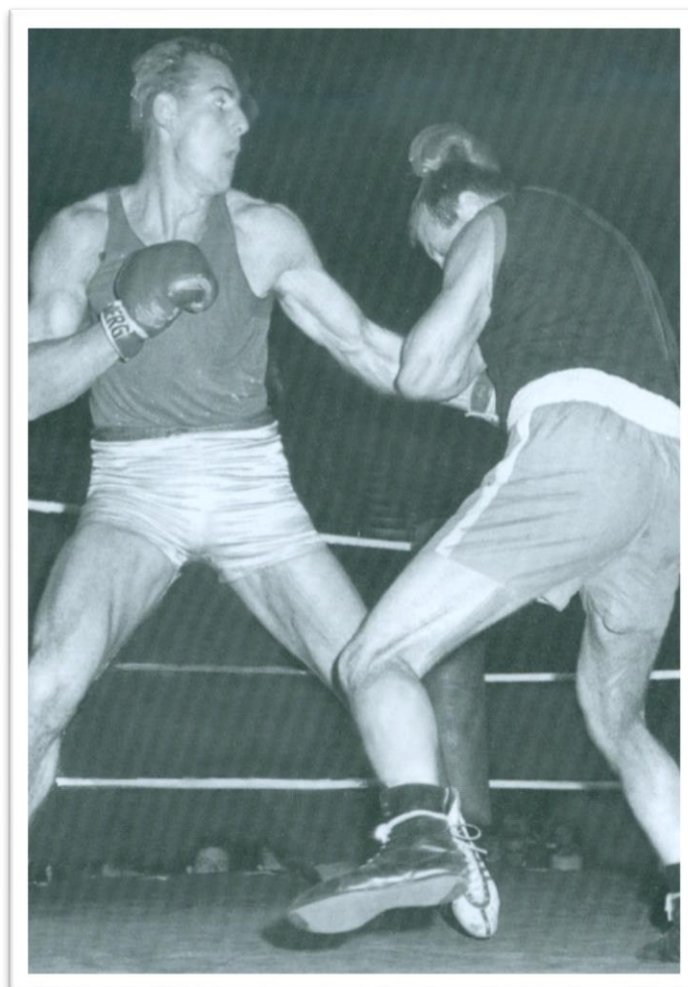
A tak jsme si pěkně podali ruce a než jsem se stačil otočit, švih. Několikrát se mi zablýskalo před očima, ale vydržel jsem. Jenže zuby nevydržely. Přerazil mi je krásnou poklonou. Když jsme v Praze končili, tak jsme se na sebe pěkně usmáli a podali si ruce. A teď tu stojíme proti sobě tváří v tvář znovu. Dave poskakuje, jeho sekundant je klidný, když jsem se na něho podíval, připomenul jsem si návštěvníky z londýnské arény. Podepřeli si bradu o hůl či o paraple, sami seděli rovně jako svíčka, páteř zabalenou v cementu. Klidný jako Angličané byli Angličani, ale neradi prohrávají. Kdo by také prohrával rád.

Římský palác sportu je senzační hala. Vzdušno, mnoho temperamentních Italů, mnoho majetných cizinců, boxovalo se tam báječně. Ale je to první zápas a hned v prvním zápase stojí proti mně Dave Thomas! Vypadalo to trochu na funus anebo na sebevraždu. Když jsem šel k provazům, měl jsem jako vždy trému. Když jsem se přehoupnul do ringu, bylo to všechno v pořádku. Gong, ring volný a jde se na věc. Jedno jsem věděl. Musím tě překvapit. Musím tě překvapit za každou cenu. Bylo to jasné. Taktiku si určují trenéři předem, a jak by se neznali trenéři Thomase a Němce? Co tedy udělat? Od prvních vteřin jsem začal drtivý útok. Ježíšmarjá, můžu to vydržet, vůbec to není můj způsob boje? Tlačím se na něho, válcuju ho do rohu a biju levou i pravou, jdu na direkt. Člověk různé věci pozná. Poznal jsem, že je překvapen. Stalo se totiž něco, co nečekal. Znepozorněl, ustupoval. Dave Thomas ustupoval, ten, který nedokázal nic jiného, než útočit. Druhé kolo se opakovalo. Zpozorněl sice, ale bylo vidět, že je to překvapení silnější. Pěst mu slábla, ale cítil jsem, že slábne právě tak, jako když v sobě člověka sbírá všechny síly, jako když shromažďuje to, co se sesulo. Králíček se na mne trochu šklebil.

Do posledního kola jsem si nechal jeden otevřený účet. Znal jsem Thomase. Porazit jeho, porazit italské diváky, porazit soudce, není to trochu mnoho najednou? Gong zavolal mezi provazy.

Vyskočil jsem, protože jsem se opravdu cítil svěží. Ale neútočil jsem. Opakovat způsob, hrát stejný rytmus, to by mohlo platit na začátečníka, ale rozhodně ne na takového lišáka, jako je Thomas.

Cítil jsem sílu, ale musel jsem dokázat ještě něco. Pokusím se ještě něco. Černí bijci to dokáží. A já měl Davemu něco vrátet. Zuby už nedám v tomhle kole na prodej. Konečně, měl jsem je vymlácený. Dave se na mne vyřítit. Věděl jsem, že se musím postavit. Ted', ted' je vhodná situace. Při boji zblízka jsem hekl a padl hlavou na jeho paže. Soudce si toho okamžitě, všiml. Při druhém heknutí Thomase napomínal za tlučení loktem. A byl to vlastně jeden z úskoků, kterým člověk nechce vydat svoje zuby na prodej, nechce si roztržtit bradu ani o soupeřovo čelo, ani o jeho lokte. Lest zabrala. Thomas i tentokrát poněkud znervózněl. V závěru kola jsme měli oba ještě dostatečnou kupu sil. Kdybych se mohl trochu napít, mohl bych jít znovu. Gong.

Obrázek 27. Pepíkova levička při rychlé akci zaměstnala protivníka natolik, že pravička má takřikajíc volné pole působnosti.

Přiběhl jsem do rohu. Mám už takový zvyk, když vím, že je věc ztracená, neřeknu ani slovo. Všiml jsem si vzrušené tváře jinak klid'ase Králíčka. „Tak tohle by bylo ne?“ povídám s jistotou a hluboce jsem si oddechl, jako když končí kobyla dostih. „Nevím, Pepiku, nejsem si tak docela jist, podívej se na ně!“ Ringový rozhodčí sbíral lístky. Pak mi vyletěla ruka nahoru. Dave přišel první a blahopřál. Výsledek ovšem byl pro mne velmi překvapivý, 3:2 pro Němce, to bylo značně problematické rozhodnutí, ale kdo je změnit? Odešli jsme do šaten.

Říká se, že boxer nemyslí. Říká se, že boxer je organizovaná kupa masa. Myslíte, že kdybych neužil tohoto úskoku s heknutím, jak jsem se tomu naučil od černých boxerů, že by se nemohla obrátit karta? Nebylo vítězství právě rozhodnuto v těch vteřinách šťastného okamžiku lsti? Nevím. Snad. Druhé utkání, to nejlepší moje vůbec, s černochem Pricem, bylo už hladkou záležitostí, a přece se lidem zdálo, že je těžší než Thomas. Šel jsem už do semifinále s Piccolim. Výsledek je zapsán dávno ve všech olympijských análech. Bronzová je u nás doma, zlatá je v Itálii. Copak by mělo za cenu vracet všechno do vzpomínek a medítovat nad tím, proč právě ten římský kotel pomohl víc domácímu Piccolimu, než soupeři z Československa. Těch 3:2 mohlo být zrovna tak na jednu jako na druhou stranu. Ale o to už dnes přece vůbec nejde. Nejdůležitější je, že se člověk dobře a hodně naučí.

Se starým kozákem Lászlo Pappem jsme se setkali v Jugoslávii. „Víš, je to divné, pořád se hovoří o profesionálech, o nečistém způsobu, ale myslím, že se dělá spíše okolo arény než mezi provazy. Nemyslím, že bych dostal jiné údery od profesionála než od amatéra, nemyslím, že by mne chtěl někdo bít do vazy jenom proto, že je amatér anebo profesionál. Naopak se mně zdálo, že tolik dřiny, tolik poctivého tréninku a tolik odříkání, jako je tolik dřiny, tolik poctivého tréninku a tolik odříkání, jako je právě u profesionálů, nikde nenajdeš. Podívej se, mě už je dvaadvacet a pořád si ještě dovoluji jít mezi provazy. Nevím, co by mi říkali jako amatérovi. Jsi připraven, tak boxuj a ukaž, co dokážeš!“ Dobře jsem si pamatoval jeho slova.

Dobře jsem si pamatoval stisknutí rukou Maxe Schmelinga, když mně předával bronzovou medaili v Luzernu. „Pozdravujte Prahu a boxery, jsou tam skvělí sportovci a umějí to vyřídit, znám dobře lidi u vás!“ Všechno se mně to zase mlelo hlavou.

Často filosofujeme: ale hlavně ti, co vlastně nic neriskují, maximálně hlasování za zeleným stolem. Ale ti, co nosí zuby na prodej, kteří se musí rvát a tlouct, ti vlastně už vědí, jak na to a čím se dá vyhrát. Určitě ne jenom nacvičeným svalem. To je jisté. Možná, že je to dost málo, zjistit to, ale je dost, když si všechno člověk ověří otlučením na římské olympiádě. Mezi provazy to bude asi vždycky stejné. Vždycky bude třeba spoléhat především na vlastní úder, na vlastní sílu, na vlastní mozek. A mít to všechno pohromadě a všechno pěkně srovnané. Jinak člověka vynesou na trh jako bezvýznamné zboží...¹⁷⁸

V roce 1963 přišel pro Josefa Němce největší úspěch v jeho kariéře. Stal se mistrem Evropy v boxu, které se konalo v Moskvě. Ve finále porazil svého dlouholetého soupeře, sovětského boxera Andreje Abramova. Více informací o tomto utkání přinesly následující články s názvem *Mistr Evropy Josef Němec a Titul je náš* ve Sportovním časopise *Stadion* z roku 1963.

„...Po dlouhé době máme opět mistra Evropy. Stal se jím 30letý Josef Němec z Českých Budějovic. Boxoval na ME v Moskvě ve velkém stylu. Nejprve vybojoval Poláka

¹⁷⁸ Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 66 – 69.

Jendrzejewského, v semifinále Degenharáta z NDR a ve finále trojnásobného mistra Evropy Andreje Abramova ze SSSR...

...Mistrovství Evropy v rohování v Moskvě se zúčastnilo 133 borců z 18 zemí, nečekaný úspěch šestičlenné výpravy rohovníků ČSSR, Josef Němec získal titul mistra Evropy, Bohumil Němeček a František Poláček si přivezli bronzové medaile. Finálový boj těžkých vah přivedl 15 000 diváků v moskevském Paláci sportu do varu. Josef Němec zaboxoval ve velkém stylu, udržoval po celých devět minut trojnásobného mistra Evropy Abramova na dištanc a oplácel každý útok rychlým protiútokem. Seriál tří snímků ukazuje jednu akci, při které Němec bodoval. Abramov vystřelil tvrdou levičkou. Němec unikl side-stepem a hned bleskurychle zaútočil pravým a levým direktem. Abramov, ne již tak pohyblivý, musel jít do dvojitého krytu. Na posledním snímku je náš mistr Evropy těsně po vyhlášení vítězů. Zleva ho objímá trenér Králíček, vpravo je držitel bronzové medaile Bohumil Němeček, českobudějovický trenér Staněk a jeden z nejlepších rozhodčích evropského šampionátu, Jaroslav Hruška...¹⁷⁹

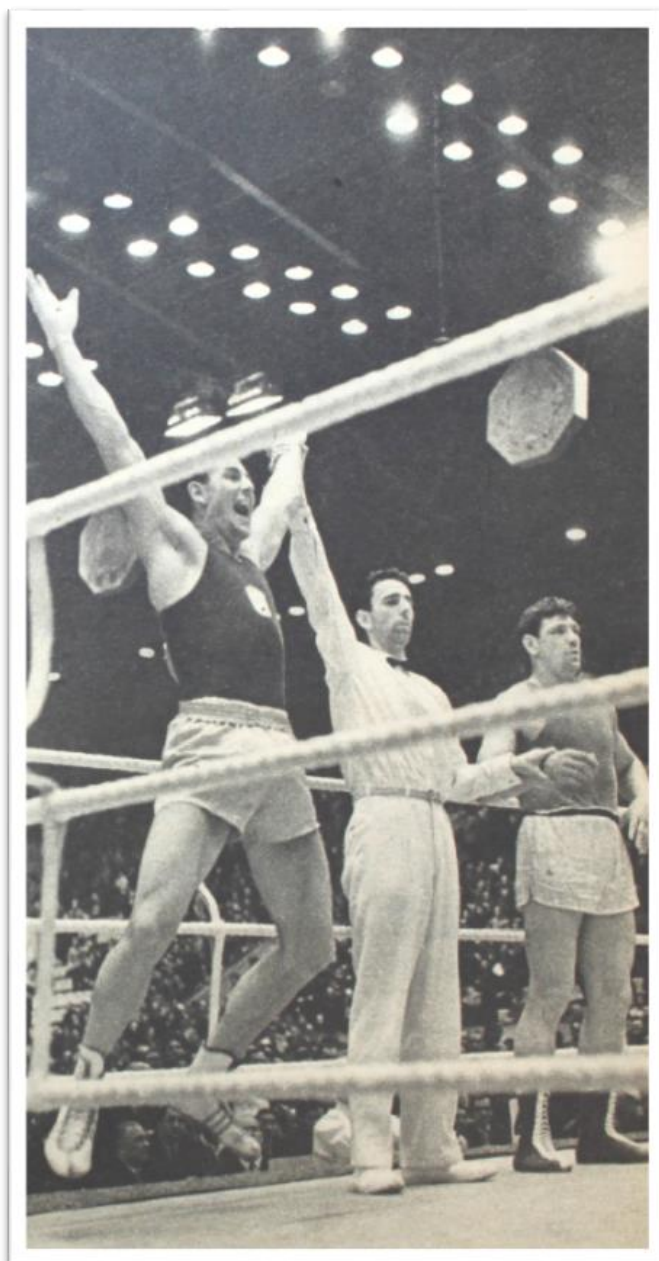

Obrázek 28. Josef Němec s manželkou Alenou a s pohárem Mistra Evropy. Josefa Němce přivítali po tomto úspěchu na českobudějovickém nádraží spolu s manželkou i děti - tehdy desetiletý Pepík a osmiletá Alenka.

„...Sotva zaslechl Josef Němec v ampliónu své jméno, vyskočil do výšky radostí. Stal se mistrem Evropy v rohování! Nejprve vyboxoval Poláka Jendrzejewského, poté Degenhardta z NDR a ve finálovém boji platila jeho technika i na třinásobného mistra Evropy, sovětského borce Andreje Abramova. Po sourozencích Romanových je to zatím druhé nejvyšší ocenění našemu sportu v letošním roce...“¹⁸⁰

¹⁷⁹ Stadion č. 24, ročník 11., 14. 6 1963.

¹⁸⁰ Stadion č. 24, ročník 11., 14. 6. 1963.

Obrázek 29. Vítězný výskok Josefa Němce po ohlášení výsledku finálového boje na ME 1963. Zkrátka „výskok vítěze“.

Josef Němec o mistrovství Evropy v Moskvě roku 1963, kdy se stal mistrem Evropy. Perfektní popis celého utkání očima našeho slavného boxera v článku s názvem *Jedenkrát za život*, vypráví o přísné lékařské prohlídce, houževnatě útočícím Andreju Abramovi, o zlomeném palci a vítězném výskoku.

„...Nemá se věřit na pověry a na duchy. Ale štěstí je něco, co se člověku najednou odněkud nachomýtně, ani neví. Tak se podívejte do knížky „záznamů o utkání rohovníka“. Číslo členského dorosteneckého průkazu: 1716.

7. 5. 1950 Paleček – Jihlava k. o.

15. 10. 1950 Kolouda – Kraslice n. b.

11. 11. 1950 Vadlejš – Strakonice n. b.

Dál už člověk nemůže vypočítávat a psát, protože takových záznamů je přes tři sta. Když se tam objevilo jméno Netuka, bylo to sice špatné, ale nakonec právě vítězství nad Netukou v Praze na Zimním stadiónu otevřelo cestu dál. Nebo vám vylosování postaví do cesty člověka, ze kterého šel vždycky strach. Mad'ara Szaba, například. Československo prohrávalo 8:10 a utkání bylo ještě na potvoru v Sazce. Sazkaři skandovali: Křížek – křížek. Právě pro tuhle Sazku jsem měl dost trémy. Ale zase jenom po provazy. Jak jsem přišel mezi provazy. Jak jsem přišel mezi ně a jak nás volali k boji, bylo to dobré. Nakonec vyšel přece jenom křížek a lidi strašně řádili: bylo to něco, co jsem dříve neviděl.

Začali jsme prověrkou a taky tím, že člověk na ni nesmí věřit. Nevěřím na ni, ale někdy se člověku postaví do cesty soupeř, s nímž si rozum neví rady. Pak spoléháte na štěstí.

Jedeme bojovat do Moskvy o mistrovství Evropy. To je ořech, to je kláda, to je, jako když mi řeknou, že mám tím svým jeřábem najednou vykloubit celou Vltavu. Rusové jsou bijci. Mají ohromnou techniku. Měl jsem s nimi špatné zkušenosti. Třeba s Abramovem. Říkal jsem si: moc na tebe doléhá prostředí, řev, nadávky, pískot. A tak jsem si dal vatu do uší. Řeklo by se, vata do uší, maličkost. Ale to byste nevěřili, co to s člověkem udělá. Musel jsem ji rychle vyndávat, protože jsem byl jako na jiné planetě, člověk přece musí mít kontakt se vším, co je okolo. Když někdy zavolala matka „Pepičku, drž se!“, nebyl to jistě hromový hlas, a jistě nepřekřičela ani amplión, ale já ji slyšel mezi všemi, dokonce jsem tušil, kde sedí a cítil jsem její oči, starostlivé a laskavé. Řeklo by se, je to bijectví, box, ale já ji opravdu slyšel. Když tohle boxer nemá, nemůže existovat.

Jsmo tedy v Lužnicích v roce 1963. Celkem 133 boxerů by rádi po skončení bitev vystoupili na pódium, aby převzali medaili. Kdo by si to nepřál?

Lékařská prohlídka byla přísná. Kontrola jako metr, dokonce i pro soudce. Tep a tlak, zrak a sluch, bystrost reagentce rozhodčích. Jednomu kvůli nějaké maličkosti dlouho trvalo, než se dostal mezi provazy. Nechtěli ho pustit. Boxery taky brali jakseptří pod lupu, ale myslím si, že to je tak nejlepší. A taky si myslím, že je dobré, když je lékař vždycky po ruce. Zrovna v Lužnicích se stalo, že Popescu po tvrdém háku pěkně usnul, svíjel se na žíněnce a dlouho trvalo, než k němu přiběhl vlastní lékař.

Boxoval jsem v Moskvě se zlomeným palcem. A potom jsem si vzpomněl, jak se tak někteří kluci svíjeli po zákroku na hřišti a za několik minut, jak se jen naskytne dobrá gólová příležitost, na zranění i na herecký výkon zapomenou a už jdou na věc. Taky jsem šel na věc. Něco mně říkalo, kolikrát za život budeš mít takovou příležitost jako tady? Podaří se to konečně? Hrom aby do toho bil, zrovna první kolo mne svedlo s Jendrzejewskim. Je to boxer světové pověsti co do jména i výsledků, což je tady nejdůležitější. Jendrzejewski, na to jméno a na toho boxera jsem měl špatné vzpomínky...

Bylo to několik roků před mistrovstvím Evropy, když jsem se s ním měl takhle setkat mezi provazy. Dej si na něho pozor, ten bije už v prvních chvílích, říkali mi. Dával jsem si pozor. Udeřil gong a volal nás do středu. Podíval jsem se na sekundanta, otočil jsem se a hledal jeho oči. Ale nestačil jsem se pořádně podívat. Dříve, než jsem stačil pořádně zapíchnout nohy do podlahy, vyšla rána na žaludek a potom – už vůbec nic. Nejdříve někdo vyhodil bleděmodré kruhy nebo spadla půda, kam chodíme všet prádlo a konec. Spadl jsem jako pytel. Ta tma mne pohltila, jako bych měl schůzku s netopyry. Jako bych ztratil ruce i nohy i hlavu i všechno a nevěděl o nikom a

o ničem. Pojednou jsem cítil, jak se mnou někdo zacloumal. Otevřel jsem oči. Bílá a černá, bílá a modrá.

Ta bílá, to byl strop hotelového pokoje, ta modrá, to byl závěs. Všechno se pode mnou zhouplo. Doktor: Jak se jmenuješ?

Já: Josef Němec.

Hlas: Řekni, co děláš?

Já: No, vyvaluju se na posteli, ale chtěl bych boxovat.

Hlas: Už jsi doboxoval.

Já: jak jsem se sem dostal?

Doktor: Co posledního si ještě pamatuješ?

Já: Něco se mně zřítilo v žaludku a potom jenom tmu.

Vzal mne za ruku a nakonec se všechno vysvětlilo. Asi bych na to neměl myslet, protože jsem slyšel hlasy: To je ta jeho obranná taktika. Až ho někdo uspí nadosmrti, tak jim ještě Josef poděkuje. Jak si to vůbec vysvětlit, takovéhle k. o.?

A vzpomněl jsem si na tátu a jeho zápas v aréně. Jak je to tedy s tím boxem? Jakmile se ukáže Polák, musí mne uspat. I dnes v Moskvě? Dej dobrý pozor na kryt! Dej dobrý pozor na první útok! Dej, dej dobrý, dej dobrý, dej dobrý... Zahučelo mně v hlavě, když jsem na všechno vzpomněl, Polák se na mne ani nepodíval.

Gong, stejně jako tenkrát zapojený na elektrický signál, pět vteřin před začátkem svolával mezi provazy. Začal jsem. Zdvořilý Francouz, pan rozhodčí Gondre se uklonil. Pět, deset, dvacet... Jakmile uběhlo pět vteřin, našel jsem jeho oči. A potom jeho bradu a hlavu. Po třech kolech se Lužníky mohly rozpadnout.

Pan Nichols ze Švýcar 60:55 pro mne.

Pan Aniello z Itálie 60:56 pro mne.

Pan Ivanovič z Jugoslávie 60:57 pro mne.

Pan Ajaxsson z Norska 60:55 pro mne.

Pan Lounasheimo z Finska 60:56 pro mne.

Hromové burácení, jako když jsou Rusové na Zimní palác. Vyklepl jsem Jendrzejewského 5:0. To nebylo jenom překvapení pro usměvavého Králíčka, který mne trénoval, ale pro všechny Moskvy. Stejně skončil Degenhardt z Německa, se stejnou zdvořilostí pana Gondra. Ale čekalo mne nejtěžší finále, jaké jsem měl... Abramov, miláček sovětského publika, vynikající boxer, měl jsem na něho špatné vzpomínky z Prahy. A tam byly domácí bariéry, kdežto tady pomůže jenom perfektní výkon.

Abramov byl jasný favorit. Nastupoval klidně, toho jsem si všiml. Nevím, proč se říká o Angličanech, že jsou klidní, když se rozcvičují dábelky, proč se to třeba neříká o Rusech. Pan Ivanovič se na nás podíval. Králíček byl bledý, ale mně bylo ten večer dobře a klidno. Na Otavě je tak klidno. Nemohu si pomoci, ale že bych byl nervózní, to jsem nebyl. Postavil jsem se na nohy, zakousl jsem se do něho, jak jsem mohl. Znal jsem dobře Abramovovu houževnatost z Prahy. Nic neodpouštěl, věděl, že nebudu tolikrát útočit. Zdálo se mně, že říká, tak pojd', pojd', člověče, vyraz. Vyrazím, teď na tebe vyrazím, naznačoval jsem mu. Udělám side-step a on mi na to skočil, byl už

na tom nervově zle. Postrčil si mne daleko od sebe, možná proto, že jsem na něho boxoval tak často zblízka a chytal takové ty jeho smrtáky.

Gong volal do posledního kola. Znovu jsem naznačoval side-step. Pověsil se na mne, znovu přicházel docela blízko, v Praze tohle nedělal. Lužníky mi hučely v hlavě jako vlak, kterým jedu dlouhou dobu, ale po malé přestávce mezi druhým a třetím kolem jsem se cítil svěží. Čerstvější než při prvním zápase. Šťouchal jsem mu jednu ránu za druhou. Viděl jsem v jeho obličejí zoufalství. Zeptej se někoho, nepozná to, nemůže se na to soustředit, ale já jsem si všiml. Pojednou na mne padala jeho obrovitá hrud' i ruce. První rána na vaz. Rychle jsem se snažil setřást ho a bil jsem. Myslel jsem si v první chvíli, že to soudce nevidí. Abramov si to myslel taky. A znovu, pád celým tělem na mne a znovu, jedna i druhá rána do vazů. Ivanovič mezi nás vletěl, vytrčil svojí dlouhou, opálenou ruku a Abramova veřejně napomínal. Ta první rána nebolela, druhou jsem cítil v celém těle, ale jakmile napomínání přerušilo na několik vteřin boj, zase mně bylo, jako bych se napil doušku studené vody. Napomínání totiž připravilo Abramova o cenný bod.

Gong a konec. Šel jsem do rohu. Bylo mně dobře. Ivanovič pozoroval každý krok, každý úder a neobyčejnou bystrotí, to jsem poznal. Ted' si pro nás přišel do středu ringu. Vyhodil mně ruku ve chvíli, když halou v Lužníkách zaznělo moje jméno. Nedělám to normálně, ale tenkrát jsem povyskočil, protože se mně zdálo, jako by mne jeho ruka vyhodila až kamsi k hodinám, tam docela nahoru pod kopuli haly, kde čířkaly vlaštovky.

Trojnásobný mistr Evropy Abramov musel dnes večer taky ustoupit a dokonce před svými.

Pan Gondre z Francie 59: 60 pro Abramova.

Pan Aniello z Itálie 58:60 pro Abramova.

Pan Brill z Holandska 59:58 pro mne.

Pan Dewin z Irska 59:58 pro mne.

Pan Inglend z Anglie 59:58 pro mne.

Hraje se československá státní hymna. Jedenkrát za život se prožívají takové chvílky. Neopakují se často. A člověk v takové chvílce zapomene na všechno, dokonce i na ten zlomený palec, který jsem zapomněl ohlásit doktorovi, a na tlučení do vazů. Co to všechno znamená proti té chvíli, kdy se hraje československá...Postavte se tam na ten stupínek a poslouchajte. Já vím, potom se sejde dolů a všechno začíná znovu...¹⁸¹

Na sklonku roku 1963 se v pražské Sportovní hale konalo slavnostní vyhlášení nejlepších sportovců pro tento rok. Josef Němec se v anketě sportovních novinářů v nejlepší desítce umístil na pátém místě. Slavnostní vyhlášení nejlepších sportovců roku 1963 bylo v neděli 15. prosince v pražské Sportovní hale.¹⁸²

¹⁸¹ Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 96 – 100.

¹⁸² Stadion č. 50, ročník 11., 13. 12. 1963.

Josef Němec byl známý především tím, že byl boxerem velice jemným, přestože boxoval těžkou váhu. Vždy dbal na to, aby své soupeře nezranil. V celé kariéře udělil jen málo soupeřům KO.¹⁸³ Když měl převahu tak pro něj bylo typičtější vítězství RSC nebo RSC/H.¹⁸⁴

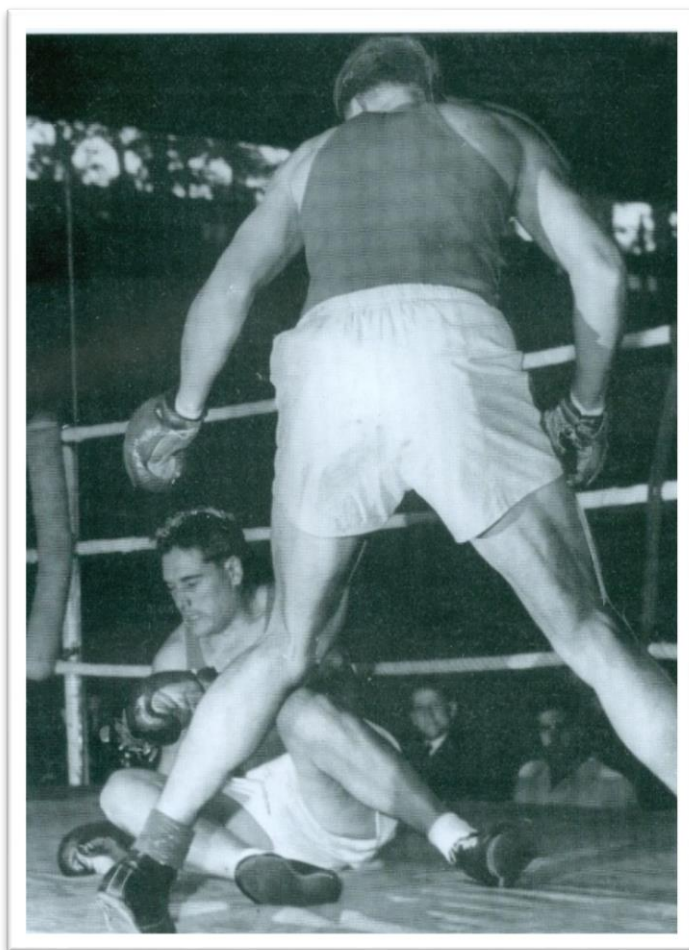
Říkával, že není hrdinství bít do posledního, mlátit hlava nehlava a tím spíš, když člověk cítí, že je soupeř slabší. Vždyť box je sport a nejen krev a rána a to je všechno. V následujícím článku z časopisu *Stadion*, s názvem **Box není rvačka**, se k tomuto tématu sám vyjádřil. V úvodu také zmínil své dva bratry, Karla a Jana, kteří byli na domácí půdě také velice úspěšnými boxery. V závěru potom zmiňuje OH v Tokiu, kdy se mu bohužel nepodařilo navázat na římský triumf a OH pro něj skončili vyřazením v prvním kole.

„...Ve finále mistrovství republiky se Karel Němec utkal s Tormou. Prohrál, ale tehdejší konkurence se nedá srovnávat se současnou. Vždycky ho čekaly bitky s Petřinou. Před olympijskými hrami v Helsinkách vyhrál nad Karlem Němcem v pražské Lucerně jen díky svému jménu. O Karla se zajímala i pražská Sparta. Tehdy se však nenechal zlákat. Ale později odešli s bráchou Janem do Teplic, kde startovali za I. Ligu. Jan měl výbornou techniku, únik, byl postava, prostě inteligentní boxer. Karel dal víc na ofenzivu a Borek byl především technik. Podobal jsem se zřejmě nejvíc Jendovi. Často mně trenéři i fandové vytýkali, že se příliš mazlím se soupeři. Je ale nějaké umění se slabším zametat? Tímto přístupem k boji jsem v zahraničním ringu získával dobré jméno pro československý box. A diváci to také dokázali ocenit. Někdy ani nedýchali a po gongu se ozvala salva obrovského aplausu. Kdybych začínal znovu, opět bych zvolil tento způsob rohování. Vždycky jsem se snažil lidem dokázat, že ring není pódium rvaček, že sportovce neotupuje, jak často se někteří domnívají. Kdyby to byla rvačka, určitě bych nestartoval na třech olympiádách a na čtyřech mistrovstvích Evropy. Už jsem toho udělal moc. Vyučil jsem se brusičem skla. Při náboru do těžkého průmyslu jsem se stal řidičem nákladního vozu na obvodním stavebním podniku v Českých Budějovicích. Vozil jsem všelicos. Cihly, cement i lomový kámen. Před válkou jsem si to také zkusil v hutích u pece. Od června 1963 jako trenér z povolání. Ale zase půjdu dělat něco manuálního. Chtěl jsem se ještě v Tokiu prosadit. Osobní předsevzetí. A dřel jsem. Dvoufázově. Láďa Mizera mi dělal společníka. Byl bych se sám zbláznil při té dřině. Asi jsem to přehnal, přetáhl. Neomlouvám tokijský neúspěch. Myslím na to často ještě teď. Proč tak vlastně všechno dopadlo? Zřejmě platí i ve sportu - každý chvíli tahá pilku...“¹⁸⁵

¹⁸³ Vítězství KO (knock-out). Jestliže je borec v pozici na zemi a není schopen během deseti sekund začít znovu boxovat, je jeho soupeř prohlášen vítězem KO.

¹⁸⁴ Vítězství ukončením utkání ringovým rozhodčím (referee stopping contest - RSC) Rozdíl třídy: Jestliže podle názoru ringového rozhodčího nedosahuje borec třídy svého soupeře nebo z jiného fyzického důvodu v zápase je boj ringovým rozhodčím přerušen a soupeř prohlášen vítězem. Právo na toto rozhodnutí připadá ringovému rozhodčímu, který se může poradit s lékařem. Jestliže se poradil s lékařem, rozhodčí musí jednat podle jeho pokynů. Vítězství RSC/H (referee stopping contest – hash /hlava/). V případě, že borec obdrží několik tvrdých přímých úderů na hlavu a je ořesen, ringový rozhodčí toto utkání ukončí výrokem RSC/H.

¹⁸⁵ Stadion č. 16, ročník 13., 21. 4. 1965.

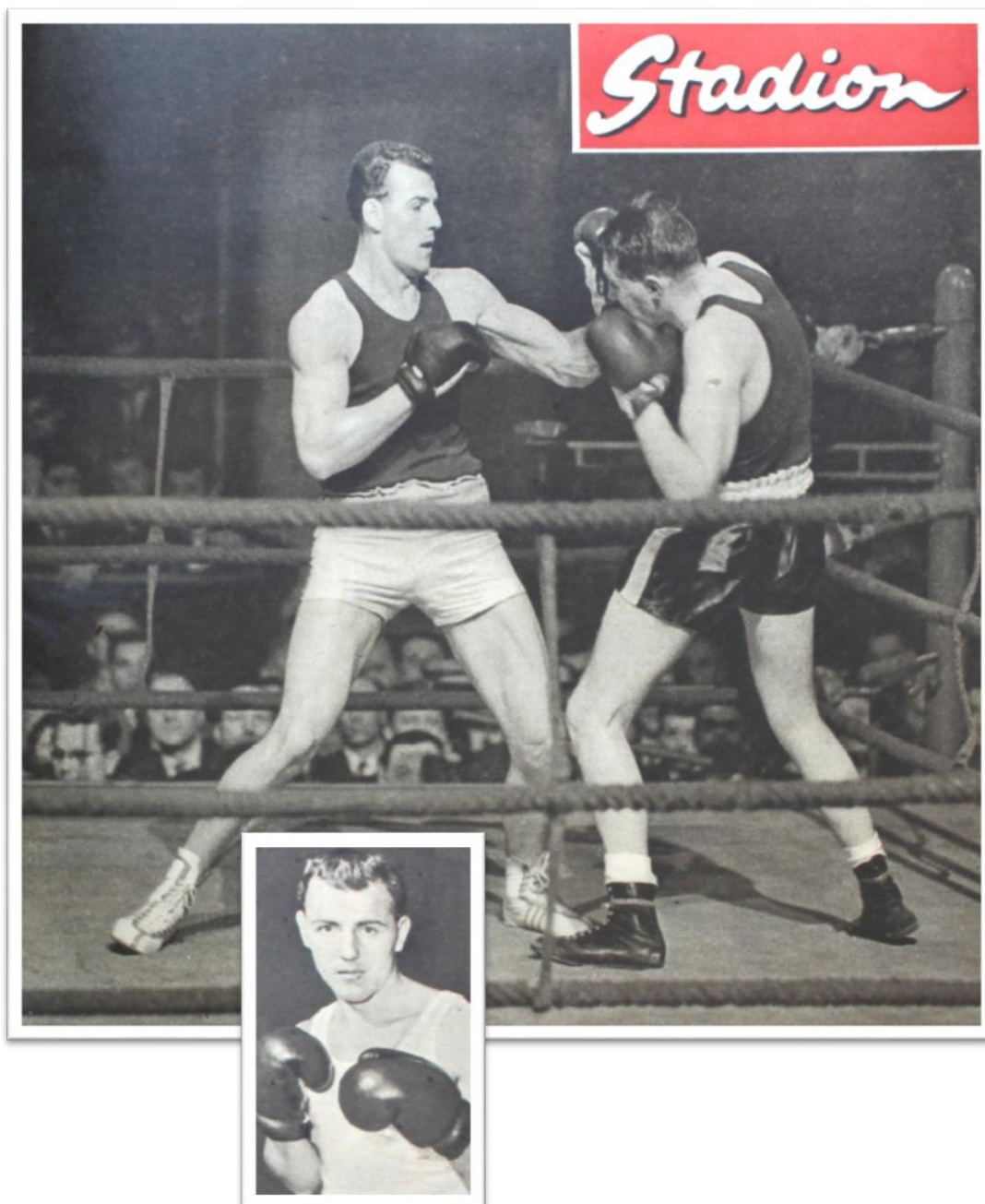

Obrázek 30. Při mezistátním utkání Maďarsko – ČSSR v roce 1956 porazil Josef Němec maďarského reprezentanta Szabóa pro něj netypicky již v 1. kole KO.

Josef Němec se spolu s dalšími vybranými borci zúčastnil několika mezistátních utkání, aby poměřili své síly s boxery jiných zemí. Ve všech těchto utkání naši reprezentanti vyhráli s velkým předskokem. Níže je uveden výčet těchto utkání z časopisu *Stadion*. První článek je o utkání ČSSR – Skotsko v roce 1961.

„...Mezistátní utkání rohovníků Československa se Skotskem se konalo v pražské Lucerně. Československo vyhrálo nad Skotskem v poměru 16:4. Od Skotů se mnoho čekalo, jejich výkony však zklamaly. První část utkání přivedla diváky do varu, druhá polovina se moc nevyvedla, až zase náš Němec zachránil reputaci. Z našich reprezentantů podali nejlepší výkony Matula, Němeček a Němec. Výsledky v těžké váze: Po opatrném I. kole nepřipustil Němec Menziese k akci a ve III. kole zachránil Skota gong od porážky KO...“¹⁸⁶

¹⁸⁶ Stadion č. 6, ročník 9., 10. 2. 1961.

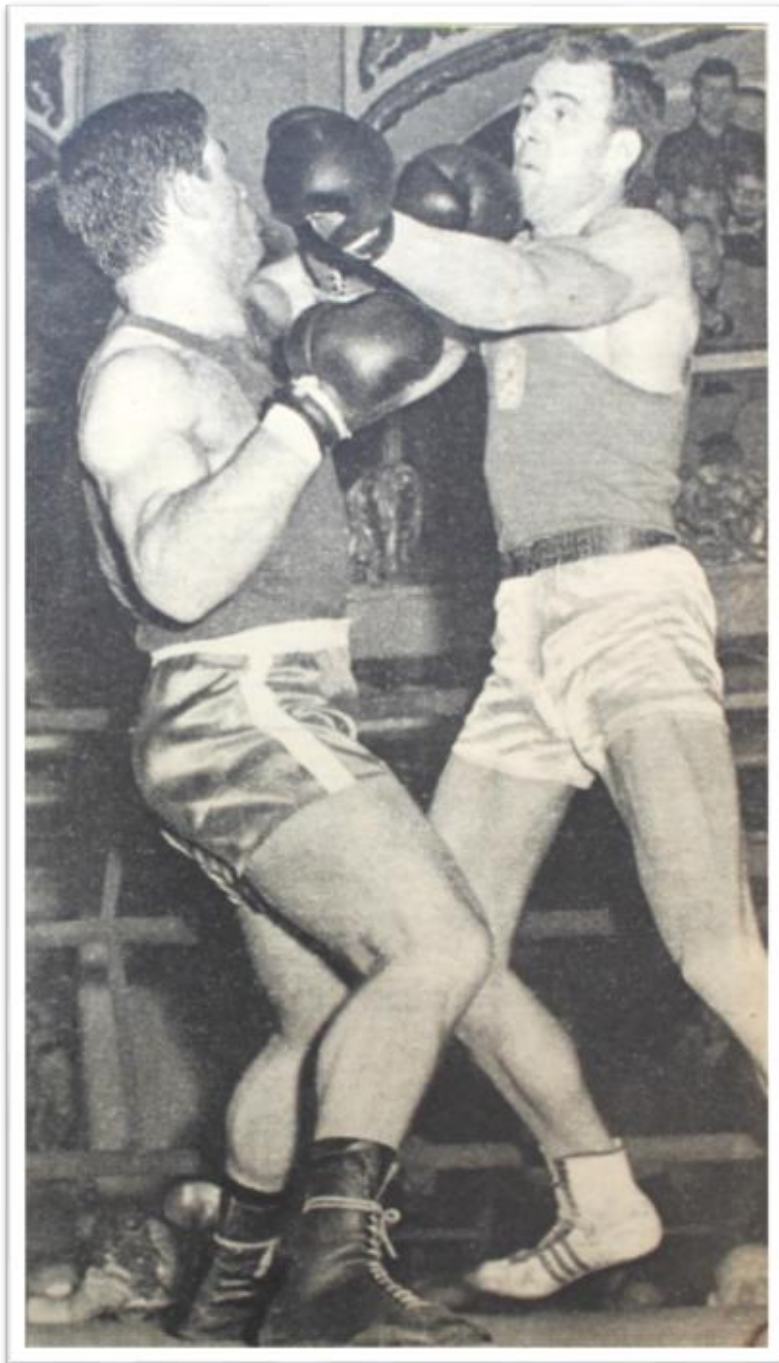
Obrázek 31. Josef Němec při utkání ČSSR - Skotsko kdy s převahou zvítězil na body nad Menziesem. Ve druhém článku je zmínka o utkání ČSSR - Finsko v roce 1962 s názvem *Výsledek vysoko nad úrovní*.

„...Jenom 3 000 diváků sledovalo vysoké vítězství našich rohovníků nad Finy na pražském Zimním stadionu. Vyhráli jsme nečekaně 16:4, zásluhu na tom však měli bodový rozhodčí. Finové byli lepší v lehkých vahách, v druhé polovině utkání však ukázali značnou převahu naši borci. Josef Němec v těžké váze doslova exhibičně porazil Luojukoskiho...“¹⁸⁷

¹⁸⁷ Stadion č. 18, ročník 10., 4. 5. 1962.

Další článek s názvem *Utkání těžkých vah*, z časopisu *Stadion* je o utkání ČSSR – Jugoslávie.

„...Němec – Sretenovič mělo být vyvrcholením mezistátního utkání ČSSR – Jugoslávie. Ale nebylo. Mistr Evropy Josef Němec nepřipustil pomalého soupeře k vážnější akci a vyhrál po klidném boji vysoko na body. Jeho vítězství znamenalo, že jsme porazili Jugoslávii nečekaně vysoko 14:6...“¹⁸⁸

Obrázek 32. Na obrázku je boj v těžké váze, kdy Josef Němec s převahou vybojoval Jugoslávce Sretenoviče.

¹⁸⁸ Stadion č. 15, ročník 12., 10. 4. 1964.

Poslední článek s názvem „*Nejen v ringu bylo horko*“ poukazuje na mezistátní utkání v roce 1964 mezi ČSSR – Bulharskem. Konalo se jak v Praze, tak v Karlových Varech. V listopadu 1964 také Josef Němec ohlásil odchod z ringu.

„...Dobrého boxu u nás vidíme jako šafránu. Proto když se zase po dlouhé době konala v Praze a v Karlových Varech mezistátní utkání mezi vybranými desítkami našich a bulharských rohovníků, byli samotní pořadatelé překvapení zájmem, zejména v Praze se mnoho stovek diváků nedostalo do Lucerny. Jak by bývalo snazší uspořádat mezistátní utkání ve Sportovní hale. Určitě by bylo přišlo takových osm, deset tisíc diváků, a také prostředí by tam bylo lepší. V lucerně to totiž vypadalo jako v prádelně – propotili se nejen borci, ale i diváci, pro které bylo těch 35 stupňů v nevětraném sále přece jen hodně. Navíc si s jejich nervy zahráli i rozhodčí. Náš Batista i Bulhar Micev v ringu vzájemně jako by soutěžili o to, kdo udělá pro své mužstvo více bodů. Že pak s nimi nebyli diváci spokojeni – to je nasnadě. Určitě by bylo pro příště rozumnější postavit i do ringu neutrálního rozhodčího – a bylo by po zlobení. Dvakrát jsme Bulhary porazili a oplatili jim dvě loňské porážky, ale kvalitního boxu jsme viděli málo.

Houževnatí a fyzicky skvěle připravení Bulhaři měli zejména v nižších vahách prim a tyto jejich vlastnosti převažovaly nad studenou technikou našich borců. Největší sympatie sklidil bojovník Kučera, jehož porážka byla skutečně problematická, líbil se i vytříbený technik Kapin, který by však potřeboval trochu víc „železa“ v rukavicích. Naopak více se čekalo od Němečka a Němce. Oba zvítězili jen těsně na body a měli ve svých soupeřích takřka rovnocenné protivníky. Ovšem jak Micev tak Samovolski jsou dnes nejlepšími bulharskými rohovníky...

...V utkání ČSSR – Bulharsko 14:6 pořádaném v Praze porazil Němec jen těsně na body rychlého a tvrdého Samovolského a v utkání ČSSR – Bulharsko 12:8 v Karlových Varech získal Němec body bez boje, protože neměl soupeře...“¹⁸⁹

Typický příklad boxerské filosofie Josefa Němce přináší následující výňatek uvedený v knize **V úderech gongu**. Rozhořčení diváci se těšili, jak na utkání Němec – Rapp poteče krev. Tak se však nestalo a Josef Němec získal vítězství pro něj tak typickou obrannou a skvělou technikou.

„...Pomalou zhasínala světla, jako by je někdo sfukoval anebo zabíjel jednu světlušku nad lóží za druhou. Všichni jsme se dívali dozadu k lavicím. Přicházeli dva těžcí. Rapp za Stuttgart Němec za Prahu. (Byl „půjčený“).

Nejdříve šli trenéři, potom oni dva v dlouhých pláštích. Jeden nervózní, poskakoval, jako když se fotbalista rozcvičuje za velikého mrazení. Ze špiček až ke stropu a zase zpátky. Hlavu měl jako koleno. To jenom z dálky, potom se tam přece jenom objevilo malé strnisko, jako když je holič zapomene. Byl bledý jako smrt. Žvýkal jako Bourbonnais anebo kluci z naší ulice, když si hrají na Američany.

¹⁸⁹ Stadion č. 46, ročník 11., 15. 11. 1964.

Potom šel Němec. Budějovický. Energickým, dlouhým krokem, trochu se usmíval, zdálo se mně, že taky není úplně klidný. Mávl rukou, usmál se, utřel si nos, jenom župan za ním zavlál, ale za chvíli byl u ringu a byl klidný, jistý, asi se mi jen něco zdálo.

Světla už dávno někdo pozhasíval a oni dva teď stáli proti sobě. Chraplavý organizační amplián ohlašoval to, co jsme už dávno viděli. Kotel začal znovu vrít, až ječivě, jako by každého píchl nějaký neviditelný špendlík na nejcitlivější místo. Potom přišel muž, celý v bílém, měl černé vlasy, dlouhé bílé kalhoty i košili, choval se elegantně, vůbec ne, jako že má na starosti ring, spíše jako by spravoval v Lucerně oficínu. Po úderu gongu sekl rukou do prázdna a kotel se pojednou usadil. Řekl: „Box!“

Dva borci vyrazili proti sobě. Poskočení, první zastřelení, Rapp nervózně pracuje, to je vidět na první pohled, obíhá okolo statného Jihočecha jako stuttgartský sputnik. Útok doleva a hák. Rukavice se přilepila na Rappovu malou bradu. Dobře, že nebyla ze skla, to bychom viděli pěknou spoušť. Němec teď udělal útok a zase vyrazil.

„Němec, do něj, bij ho!“ vykřikl žmoulající pán vedle mne a potom se mu hlas sesypal v hrdle. „Prohráli válku, musíme je pobít.“

„Nejste trochu nemocnej, pane?“ oslovil ho zdvořile můj soused.

Kotel se znovu dal do varu. Němec bil přesně, neadresoval jenom, přibíjel každým vyslaným úderem muže s holou hlavou a neurčitým strniskem. Gong. Konec prvního kola. Je to vždycky, jako když ustane horečka. Trochu uklidnění, vlna opadne a všichni vydechnou.

Vysoký, statný, šlachovitý muž jde do svého rohu, usedá, nohy stále pracují.

Stuttgartský sekundant kroutí hlavou a potom hledí Rappovu tvář. V jeho obličejí je však mnohem víc. Kamaráde, zdá se, že tohle už v druhém kole nevydržíš. Potom mu sáhl k pasu trenýrek, ovíval ho velkým ručníkem okolo hlavy a musel se omluvit, protože udělal průvan nad stolkem rozhodčích.

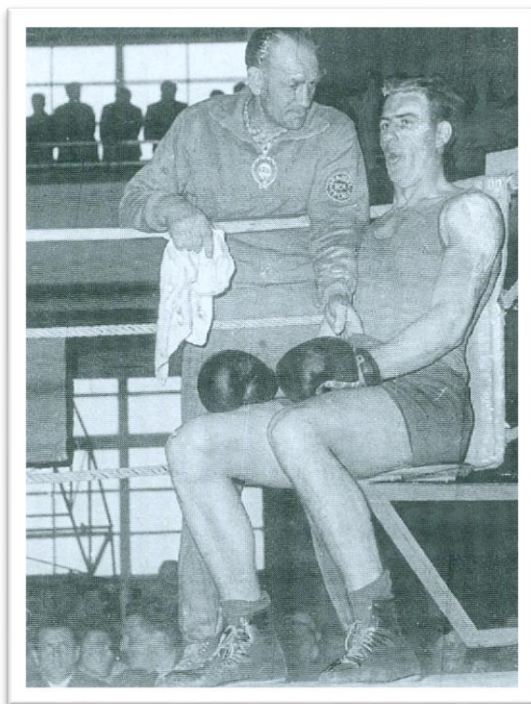
Gong volá. Němec přitlačil. Stáhl hlavu mezi ramena, ale vůbec to neudělal jako „frajeři“. Jenom naznačil. Pravička vyslala úder, který zalomcoval znovu celým tělem soupeře. Lucerna vře. „Ukonči to, dej mu jedno! Ukonči to, už nemůže!“ Výkřiky létají do ringu jako hřebíky. „Proč ho šetříš?“ Při dalším úderu, který se zabodl do svalů, vstalo několik diváků v první řadě.

„Tak co, opékáš si ho na rožni?“ Němec se zastavil. „Pepiku, do toho, ukonči to!“ Rapp se teď na chvíli probudil, ale potom začal ustupovat. „Kolik jsi dostal, že nebiješ?“ ozval se znovu chraplavý hlas a potom pískot. Němec ukázal side-tep, potom zatlačil menšího soupeře do rohu a bil. „Ukonči zápas, frajere!“ Ted' míří hlasy rozhodčího. Všichni jsou přesvědčeni, že soupeř nevydrží, nemůže. Několik boxerů ze Stuttgartu přiběhlo k provazům, sál je nespokojen. Ted' začíná pískat. „Bojí se tě, přibij ho už konečně!“ končí kolo.

Poslední přestávka se zdá nekonečně dlouhá, nevím proč. Asi proto, že všichni v sále vědí, že ten vysoký, šlachovitý muž s pérovýma nohama, ten, na němž se neobjevila ani kapka potu, ten, který jenom vystrkuje a stahuje paže, jako by je měl z gumy, který tancuje po ringu, takřka tréninkově, je už dávno vítězem. Gong, pokyn. Rapp nemůže, Němec vyčkává. „Josefe, na co čekáš, do toho!“ Prosím vás, tohle je stará Němcova bolest. On ten chlap neútočí, on vyhrává obranou. „To jsi boxer, soupeř mohl být v prvním kole k. o.“ Minuty se táhnou líně, někteří

nedočkavci odcházejí. Jsou nespokojeni, protože tu mohla téct krev „protože mohli vidět technické k. o. už v prvním kole. Soudcové sledují zápas a je v tom všem už jenom povinnost. Vysoký šlachovitý boxer takřka stojí na místě. Gong.

V té chvíli je všem jasno. Stuttgartský boxer vyskakuje, jako by získal titul mistra, své malé zavalité tělo pokládá na Němce, podává mu ruku, Má velikou radost. Vydržel. Trenér ani sekundant druhého rohu nečekají. Jdou blahopřát československému borci k jasnému bodovému vítězství. „To je svinstvo, a člověk si zaplatil!“ „Kolikpak jsi dostal, podvodníku?“ Muž v bílém bere ruce ovázané v zápěstí. Která poletí nahoru, o tom není ani chvilku pochyb. Na body vítězí Němec.¹⁹⁰

Obrázek 33. „Táta“ Němec s ručníkem v ruce v roli sekundanta jednoho ze svých synů, Josefa, který v těžké váze uplatňoval své fyzické přednosti, rychlost a chytré manévrování.

V příběhu s názvem *Pro pět deka zlata* Josef Němec podrobně vylíčil svůj tréninkový režim, kterým se udržoval ve formě.

„...Každý si rád potězká medaili, prohlédne ji, pohladí, protože těch pět deka zlata, to je opravdu věc. A za co? Trénink jako řemen. Každý ho musí prodělat, vypotit pěkná kila, to je fakt platný jak pro profesionála, tak pro amatéra. Všechno jsem to moc dobře věděl. Bylo to v rodině, protože Karel a Jenda, bráchové, to byli a jsou opravdu sportovci a trénink si nikdy neodřekli.

Honza boxoval za Most, byl z nás tři nejdřív nejlepší a rozmyslel si všechno až po prohře s Poláky. Karel – elektrikář, boxoval s Petřinou a v šestašedesátém dostal pěknou ránu do brady. Skleněná brada se tomu říká. Všechno se najednou uvolní, všechno to najednou popustí a co s tím? Nedá se už nic dělat. Nejdřív jsem si myslel, že se tréninku vyhnu. Když jsem přišel do

¹⁹⁰ Brůna, O., Hájek, J. & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 7 – 9.

tělocvičny, prohlédl jsem si boxery a myslel si, že ti nejtěžší vlastně ani mnoho trénovat nemusejí. Dokonce mne jednou otec vyhodil. Ale brzy jsem si to všechno dal v hlavě dohromady.

Hodně jíst, hodně spát a hodně trénovat, jak je to vlastně všechno jednoduchá záležitost. Ale dodržovat ji. Profesionálové mají samozřejmě životosprávu i trénink přísnější než na vojně. Já jdu ráno do podniku, všechno v běhu, všechno v poklusu, ani se pořádně nestačíš porozhlédnout a i když tady je životospráva a kontrolovaný kalorický jídelníček, vlastně sním všechno. Hlavně nejím omáčky, ale zato opékaný sýr a amolety a taky cmundu a harulu, samozřejmě. A proč bych si nemohl dát vepřo – knedlo – zelo? Nejsem fotbalista anebo baletka.

Koupání a opalování je zdravá věc, ale ani to moc nepřeháním. Spím opravdu strašně rád a někdy hodně dlouho. Na tokijské olympiádě mne to spaní zaskočilo. Odpoledne nebylo co dělat, přišli jsme z procházky a z kondičního tréninku. Vzal jsem si knížku, a pamatuji si dobře, bylo to čtení o Krumlově. A jak tak čtu a přemítám, najednou mi začala písmena před očima poskakovat, potom se řádky slévaly a jeden veliký a nekonečný odstavec a najednou jsem spal jako dřevo. Kniha mi upadla do klína, Krumlov se mi najednou rozplynul a konec všeho.

Probudil mne trenér. Zaspal jsem tak, že mne až bolela hlava. Postavil se přede mne a zvedl ruce. To proto, abych si aspoň stínově zkusil, co to dělá s rukama. Bylo to opravdu strašné. Měl jsem tak měkkou pěst a tak měkké prsty a ještě mne trochu brněly a trochu bolely, až mne píchlo. Začal jsem se okamžitě rozcvičovat, poskakovat, chtěl jsem rychle uvolnit nohy, ale vůbec to nebylo tak jednoduché, jak jsem si na první pohled myslel. Nejraději bych se sám praštil. Je to vůbec možné, že člověk takhle zaspí? Když říkali o Brumelovi, že je schopen usnout na hřišti a to třeba ve chvíli, kdy se chystá vyšplhat se přes dva metry, tak bych tomu ani nevěřil, a podívejte se najednou!

Dal jsem si sprchu, snažil jsem se rozcvičit, ale je to marné, usnul jsem na delší dobu a tvrději, než jsem měl. A kdo ví, možná, že právě ten tvrdý a zbytečně dlouhý spánek byl příčinou toho, že mi to nešlo, jak bych si sám přál. Ale jinak je spaní ohromně důležitá věc, aby se člověk nepodobal mouše.

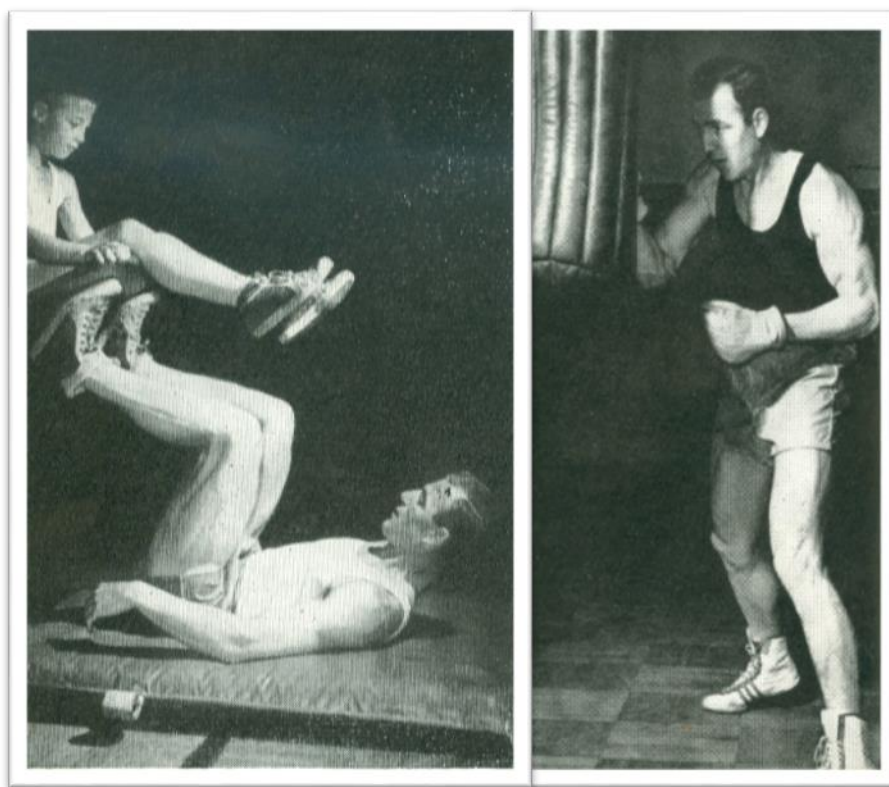
S jídlem je to jasné. Předpis je předpis, ale jsou taky manželčiny starosti. Mám doma „zlatou“ mistra Evropy, ale manželka má na životosprávu taky svoje názory. Bylo by dobře hodně ovoce anebo játra anebo já nevím co, ale 8,50 Kč na hodinu, to je základní rozpočet pro rodinu. Ten mi ukazuje, co si mohu a co si nemohu dovolit.

Do tělocvičny samozřejmě jdu strašně rád. Nejdříve se rozhýbu. Udělám shyby a potom alespoň jeden kilometr běhu. Anebo si sednu, chytanu lano a šplhám nahoru a dolu pořád dokola. Patnáct minut běháme okolo tělocvičny, protože si musíme upravit dech. A už má člověk rukavice a už se jde na aparáty a na pytle. Člověk by měl mít partnera. Sparring – partnera, teda něco, co je například v profesionálním boxu úplně normální. Root měl veliké štěstí na takové partnery, ale já bohužel ne, protože s kým boxovat, když většina kluků byla lehčích a tak byl vlastně trénink unfair. Kdo by se taky nechal otloukat, i když jsem ho netloukl. A tak jsem si zase skočil pro švihadla a pěkně jsem to všechno protáhl. Švihadla, to je báječná věc, udělá to s nohama pořádek. Tři kola po třech minutách a zvyšovat a snižovat tempo a žádnou srandu, ale trénink. Sparring – partner mně pořád chyběl. A tak se na mně střídali kluci, každý z nich na jedno kolo a každý z nich

na plné pecky. Postavit se jim, to není legrace. Dobrý partner, který nic neodpustí, je obyčejně brácha. S tím jsem se bil jako lev. Nejčastěji mne taky napomínal:

„Při tom direktu, Josefe, jsi byl shrbený, dej pozor.“ S bráchou jsem sváděl první boje. Životospráva je asi taky váha a kondice a nohy a ruce a prostě všechno. Za deset let jsem neměl výkyvy ve váze. Od 88 kg do 91 kilogramů maximálně, ale to bylo také všechno, jinak se stále udržuju stejně a myslím, že i to má svoji cenu.

Každý má při tréninku samozřejmě nejraději něco jiného. Já rozhodně švihadla. Autojeřáb, to je taky dobrý trénink. Mohl bych nad tréninkem dost filosofovat, ale jaksi se mi nechce. Je sobota a je zápas. Je neděle a je zápas. Jsou mistrovské mezinárodní zápasy. Přijíždíme na budějovické nádraží a z okna vlaku vidím hloučky, jdou s rancem na zádech, to se vracejí třeba z hub, jdou s kyblíkem od marmelády a nesou v něm borůvky anebo jsou jenom tak, drží se za ruce, poskakují jako kůzlata okolo sebe. Pozoruji je z okna vlaku. Manželka je s dětmi sama doma. Jednu, dvě, deset, stovku sobot a nedělí. „Mistr Evropy, ten má lehárnu,“ slyším. Nechtěl bys jít jeden týden nebo měsíc takhle za mne a postavit se třeba před aparáty a něco vypotit a vyběhat? Myslím si pro sebe. Stále častěji mne napadá, že tréninkové odříkání a tu dřinu u autojeřábu lidi strašně neradi vidí. Že by to bylo opravdu jenom pro těch pět deka zlata, co zůstane ve vitrině, že by to bylo pro ty vlaječky, co mám složený v sekretáři v pokoji? Jistě ne. Ale není čas filosofovat...¹⁹¹

Obrázek 34. Josef Němec při jednom z mnoha boxerských tréninků. Při posilování břišních svalů byl dobrou zátěží syn Pepa.

¹⁹¹ Brůna, O., Hájek, J. & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 72 – 75.

Zcela svébytným příběhem je dlouhé ukončování boxerské kariéry Josefa Němce s názvem *Umění odejít*. Ten se rozhodl, že částečně také kvůli svému neúspěchu na OH v Tokiu 1964 ukončí svou aktivní kariéru a v roce 1964 oznámil svůj odchod z ringu. To však nemělo dlouhé trvání a Josef Němec poslal organizačnímu výboru III. ročníku mezinárodního turnaje v boxu nazvaného Memoriál Václava Procházky v Ostravě (15. 17. září) přihlášku se žádostí, aby byl přijat jako aktivní borec v těžké váze. Uvedl, že je ve velmi dobré formě a svou přípravu vede podle denního tréninkového plánu. Organizační výbor tohoto turnaje jeho žádosti vyhověl.

Dne 26. listopadu 1967 zvedl rozhodčí Kučera, vybraný pro zápasy v Mexiku, Němcovu ruku. Je 13 hodin 5 minut. Diváci v olomoucké hale vstávají. Josef Němec porazil Čemeryse na body a stal se znovu mistrem ČSSR.¹⁹² Totéž zopakoval i v následujícím roce 1968, kdy vybojoval svůj devátý a poslední mistrovský titul.

„...Jednoho dne pohasne i kotel, někdo neznámý pozhasíná všechna světla v aréně anebo zavře na dva západy tělocvičnu a místnost pro trenéra. Jednou musí ten den přece přijít. Průvanu ustoupí pach potu, zežloutnou deníky zápasů, inkoust v nich docela ztratí barvu. Jednoho dne. To bude ošklivý den. „Oni by nás nejraději dali všechny do starého železa. Řekneš třicet nebo třicet pět a už jsi stařešina. A to přece nejde! Jsou černí kamarádi, co třeba tlučou až do své čtyřicítky, a taky to jde,“ říká Josef. Jednoho dne ale přijde chvíle, člověk se docela dobře může zeptat: „A co je vlastně největší umění?“ „Prohrát.“

Zase se pověsilo mezi nás ticho a nikomu se nechtělo do debaty. „No, to myslím úplně vážně. Protože každý píše jenom o tom, jak se jde od vavřínu k vavřínu, od medaile k medaili. Ale co potom? A co předtím, nevíš? To největší umění, které existuje, je dobře a čestně prohrát. A udělat si taky pořádek v sobě. Prohrál jsem a spadla klec, a co okolo toho. Človče, bylo mně úplně trapně, když jsem slyšel, jak žaluje jeden na druhého před kamerou anebo v televizi. Ten mne kopnul, ten mi nepřihráł, hrál jsem se zlomeným malíčkem. Tak se podívej, boxoval jsem se zlomeným palcem finálové zápasy. A bylo to v pořádku. Protože o boxu se může říkat cokoli, ale slušní sportovci, kteří to dělají, dělají slušný sport a hrubí zůstanou hrubými, kdyby se to pentlilo, jak chtělo. V té chvíli se musí spolehnout každý sám na sebe, to se nedá oddiskutovat na schůzi, ani vyžalovat na televizní obrazovce. Skončím zápas a druhý den ráno jdu na mašinu. Když dělám, mám 8,50 Kč na hodinu. Když nedělám, nemám nic. Co dál?“ umění prohrát. Umění odejít. Důležité umění.

Znám motocyklového závodníka, který nevyhrál. Nechci mu křivdit, myslím, že už nevyhraje. A přece, ve chvíli, kdy se zasekávala škvára do obličeje a rvala mu kousky kůže, ve chvíli, kdy Švédův motor překřížil Kasperovi cestu, vyjel tento závodník z dráhy, aby Kasperovi zachránil body a Švédovi život. Nikdo z kluků, kteří pobíhají s tlustými sešity, polepenými kupou obrázků, si nedává podepsat jeho fotografii.

¹⁹² Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 146.

Znám atleta, který dohání stále předposlední a přitom už běžel aspoň dvacet maratonů. Jsou jen Kantorek a Keino? Podpis tohoto atleta nemá asi pro lovce autogramů velikou cenu. Přesto na oba tyto závodníky beze jména nepřestanu nikdy myslet. Oni nejsou příčinami „národních tragédií“, vůbec se na ně nesází, dokonce, jak je vidět, zapomněl jsem jejich příjmení. Lidé jim nechtějí ani podpalovat byty, ani jim neposílají anonymní dopisy, neházejí po nich shnilým ovocem, ani nezapalují hroudy papíru a nepohazují je po nich. Dokonce jim odpustí, když se napijí.

„Mně to neodpustili. Když přijel budějovický rychlík z Prahy na nádraží a ukazoval jsem medaili evropského mistra, byla to veliká sláva, opravdu veliká. „Pepíku, ty válíš“, to jsem slyšel z každých úst, ani bych si to nebyl pomyslel. A když jsem nastupoval do auta, tak se někdo přichomýtnul, ani už nevím, kdo to byl, a podal mně půllitr našeho Samsona. Co s tím, Samson je na to, aby se vypil. Vypil jsem ho do dna. Několik desítek dlaní zatleskalo, volali, ať žije Josef. Zamával jsem. Asi za týden jsem se dozvěděl, že jsem přijel domů opilý jako necky. Barák se z toho ani nezbourá, ani nepostaví, ale přece jenom to člověka mrzí.

Když pohasne kotel a někdo neznámý už dávno pozhasínal všechna světla v aréně, přijde docela všední, obyčejný den. O šesté ráno musí jít Josef k mašině, protože mají spoustu práce. Po směně se vrátí: syn potřebuje opravit kolo, máti pohovořit s bráchou a žena něco dovézt z města, protože se nedostane z pekárny právě v tu dobu, kdy potřebuje. A přijde další den, zrovna tak normální a zrovna tak všední jako ten dnešní a Josef si oblékne koženou bundu, do pytle zabalí dvoje trenýrky, jedny čerstvě nazežené a jedny nepřeprané ještě z posledního ligového zápasu (je na to trochu pověřivý, je to snad jediná věc, na kterou je pověřivý a důsledně svoji pověru dodržuje, musí doboxovat v těch nepřepraných) a jde na trénink kde, kde se setká s kluky. Poslouchají a pozorují ho jako tátu a jako kamaráda, který je nejprísnější především sám sobě. Teď si sedl v tepláčkách na zem a začal šplhat, jednou, dvakrát. Krůpěje potu se válí po opáleném čele. Čeká ho běh, aparáty, švihadla. Nic, docela nic se nedá obelhat.

Proč? Nevím jak vy, ale já jsem si všiml, že na zadním skle jeho volhy je malá, bílo-modrá trojúhelníková vlajka a na ní – Mexiko 1968. Ta vlajčka tam není zbytečně. Všechno, co bylo předtím a všechno, co bude ještě potom, stojí za to, aby se člověk o ni pral. Ještě jednou. Naposled? ...¹⁹³

Josef Němec se věnoval boxu dlouze po své aktivní kariéře jako trenér Slavoj ČB. Slavoj ČB také pravidelně pořádal nábor chlapců od 7 let věku. Nábor probíhal vždy v Úterý a ve Čtvrtek od 17:00 do 19:00 pod vedením trenérů Pavla Steinbauera a Josefa Němce.¹⁹⁴ Následující články otištěné v Českobudějovických listech poukazují na činnosti, kterými se Josef Němec snažil slávu českobudějovického boxu znovu obnovit. První článek s názvem **Boxeři se rvou o vzestup**, poukazuje na rok 1999.

¹⁹³ Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*.

1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice, s. 144 – 146.

¹⁹⁴ Českobudějovické listy, 11. 9. 1999.

„...Po velkých finančních problémech v českobudějovickém boxu, o kterých jsme psali v posledních letech, se nyní zdá, že pro jižní Čechy tradiční sport je opět na vzestupu. Svědčí o tom jednak poslední výsledky mladých českobudějovických boxerů v dorostenecké lize, existence čtyř oddílů v jihočeské metropoli a navíc nominace jednoho z talentů Zdeňka Fabera do juniorské reprezentace ČR!

Podle posledních informací funkcionáři Slavoje ČB uvažují, že už od podzimu by opět rádi nastupovali v mužské lize družstev a věří, že se českobudějovická sokolovna opět zaplní boxerskými příznivci. „Snažíme se ze všech sil opět box dostat do podvědomí českobudějovických sportovních příznivců. Na duben chystáme odvetu s německým týmem a věříme, že se nám povede i záměr už na podzim v lize startovat.“ Potvrdil trenér Slavoje ČB Josef Němec, který je stále přesvědčen, že box s takovou tradicí jakou v Budějovicích má, nemůže skončit...¹⁹⁵

V minulosti byl v Budějovicích jediný boxerský oddíl, z kterého vzešlo mnoho nadějných boxerů, přeborníků republiky a olympijských reprezentantů. V období okolo roku 2000 zde působilo dokonce až pět boxerských klubů, ale na dřívější vavříny se jim nepodařilo navázat. Příčinou byl a je hlavně nedostatek financí, který tyto kluby dlouhodobě provází. Snahou o obnovení slávy současného boxu v Českých Budějovicích bylo i pořádání boxerských večerů. Jedním z nich byl i vzpomínkový večer „Táty Němce“, který se konal v květnu 2000. Více v článku **Box umírá na funkcionářích z Českobudějovických listů**.

„...Pět boxerských klubů funguje v Českých Budějovicích (Slavoj, SK Boxing, Box Club, Box Club Musil a BC Romo). Při tom se ale už rok a půl žádný zápas na jihu Čech neuskutečnil, žádný z klubů není schopen přihlásit se do soutěže. Tato nepříjemná situace, která je způsobena hlavně špatnou finanční stránkou ve všech klubech, by se ale mohla během roku či dvou změnit. Alespoň tak se na tom shodli zástupci českobudějovických klubů na sezení, které se uskutečnilo začátkem týdne. „Je tady pět klubů a nikdo nemá nic,“ vystihl stav Zdeněk Faber z SK Boxing. „Českobudějovický box neumírá na boxery, ale na funkcionáře. To je prostě tak, a proto se nic neřeší. Musím ale říci, že podobná situace je v celé republice.“ Přitom jižní Čechy se mohou opřít o kvalitní boxerskou dvojici Zdeňka a Františka Fabery, kteří boxují v interlize. „To jsou opravdu současní koně českobudějovického boxu. Na nich by se mohlo postavit možné budoucí mužstvo,“ říká Jiří Plecer ze Slavoje. „Je to ale všechno o financích,“ říká starou pravdu. Zástupci oddílů se shodli na tom, že pokud by chtěli společný tým do soutěže přihlásit, museli by dát dohromady nejméně 300 000 Kč. „A to v dnešní době dohromady nedáme,“ shodují se všichni. Jenže zároveň si jsou vědomi, že po útlumu není možné hned naskočit do rozjetého vlaku, a proto chtějí začít s oživením českobudějovického boxu pomalými krůčky. Ten první krok „vyprovokoval“ Jaroslav Musil, který nabídl všem oddílům, že zastřeší a zorganizuje po dlouhé době boxerský večer. „Myšlenka se ujala a navíc jsme to pojali jako vzpomínkový večer boxu „Táty Němce“, který je

¹⁹⁵ Českobudějovické listy, 19. 2. 1999.

legendou českobudějovického boxu,“ říká Jaroslav Musil. Zmíněný zápas se uskuteční 6. května od 18 hodin v sokolovně. „Doufáme, že tímto zápasem dáme opět na vědomí divákům i sponzorům, že máme slušné boxery, a že tradice českobudějovického boxu mohla opět ožít.“ Podle prvních zpráv je o zápas zájem a věřím, že diváci na zápas přijdou v hojném počtu,“ říká trenér Slavoje Josef Němec, který jako člen Klubu olympioniků předá vítězi hlavního utkání vázu, kterou věnuje právě Český olympijský výbor. „Vždyť táta vychoval dva olympioniky, Němečka a mne,“ řekl Josef...“¹⁹⁶

Obrázek 35. Josef Němec se stříbrnou pamětní medailí Jihočeského kraje, která mu byla udělena v roce 2008.

Z dobového tisku je zřejmé, že Josef Němec až do konce svého života bojoval za znovuoobnovení slávy boxu v Českých Budějovicích. Byl účastníkem téměř všech boxerských zápasů, které se na jihu Čech konali. Nemohl se smířit s tím, že by box, se slávou, kterou měl, upadl v zapomnění. V článku s názvem **Josef Němec se pokouší**

¹⁹⁶ Českobudějovické listy, 29. 4. 2000.

vzkřísit slávu českobudějovického boxu, poskytl rozhovor o situaci boxu v Českých Budějovicích v roce 2006.

„...Sokolovna v jihočeské metropoli v 60. a 70. letech bývala vždy plná. Pokaždé ji o víkendů zaplnili nejen volejbalisté Škodovky, ale hlavně boxeři. Kdysi dávno totiž box patřil k nejoblíbenějším sportům jihočeské metropole. Na slavné časy budějovického boxu se snaží navázat jak budějovický Samson, tak i jedna z legend českého boxu Josef Němec. Dodnes honí kluky jako pes, nic neošidí a ve svých třiasedmdesáti letech hýří aktivitou jako málokdo jiný...

...V Budějovicích teď křísí slávu boxu BC Samson. Vy ve Slavoji jste takoví chudí příbuzní. Přitom jsme začínali spolu. Tehdy, před asi třemi čtyřmi roky jsme se rozhodli, že znovu v Budějovicích box vzkřísíme. Sháněli jsme sponzora, domluvili jsme se právě s Mírou Leštinou. Už jsme měli rozepsány úkoly, kdo co udělá. Ještě ten papír mám doma schovaný. Ale byla to taková tajná domluva mezi námi. Tehdy se do toho ještě Zdeňku Faberovi nechtělo...

...Jenže nakonec on se s Leštinou domluvil a vy jste zůstal stranou. Stalo se. A to jsme tu tenkrát ještě měli výbor a spoustu kluků, kteří chtěli box dělat...

...Také Bc Třeboň má mládež. Spolupracujete s nimi? Míra Foral je pro box zapálený, takže spolupracujeme. Sledujeme společně talenty, aby se neztratily. V současnosti se naše soutěž organizuje turnajovým způsobem...

...Kolik lidí u vás trénuje? To je různé. Od osmi do deseti kluků od dvanácti let. Trénují dvakrát týdně, ale ověřili jsme si, že to na naši soutěž stačí. Nemá cenu je přetahovat, mají pak pořádnou chuť do boje...

...Když vám sešlo z financování od Samsonu, jak sháníte peníze k provozu? Těžko. Přitom na každý zápas se platí za muže startovné sto korun, za dorostence se neplatí. Zároveň musíme zaplatit i rozhodčí. Nejsou to sumy jako ve fotbale nebo hokeji, pro nás ale přesto citelné...

...Jaké pojetí boxu vyznáváte? Nechci preferovat silový box, chci od kluků víc. Dát někomu ránu do nosu, to dovede každý, ale boxovat technicky, takticky, to vyžaduje daleko víc. Ale prvním předpokladem je materiál. Máme tady teď šikovné kluky Adama Matějku, Zdeňka Šestáka nebo Daniela Sýbu. On je sice silový typ, ale jde nahoru. Člověka to těší. Kluci mají dnes možnost sledovat box i na satelitech a poučit se. A to právě on dělá...

...Jak s vámi spolupracuje město, které dlouhodobě propaguje snahu podporovat mládež? Tady je malý problém. My nemáme výbor, takže není nikdo, kdo by jednal za klub oficiálně. To je základ, který nám chybí. I kvůli tomu nám utekly peníze. Ale už jednáme i o tom. Kraj na mládež peníze dává, ale někdo tam musí pořádkem chodit. Já tam zajdu, ale na papírování moc nejsem. Nemám ještě ani zaplacené cestáky z loňska. A jednou jsme nemohli kvůli penězům ani jet na mistrák...

...Takže jak bývá zvykem, občas to zatáhnete za vaše kluky i vy sám... Já mám sice jenom důchod, ale co mi zbývá jiného? Když jsme s kluky někde venku, tak mi to nedá a musím jim koupit aspoň limonádu nebo něco k jídlu. Ale samozřejmě nejde to pořád. Takový důchod nemám. Sponzoři se asi shánějí jenom obtížně. To je vpravdě nadlidský úkol, ale podařilo se nám zajistit Jihočeskou plynárenskou a Milana Beneše...

...A nelanaří u vás Samson? Samozřejmě, oni jsou finančně daleko líp zabezpečeni, mají větší možnosti, víc boxují...

...S kým táhnete tuhle těžkou káru? Bez Zbyni Lejska by to asi nešlo. On je sice keramik, pracuje s hlinou, ale ránu má. Možná bych mu upravil jeho bojovný a neurovnaný styl, ale on pomáhá, zaplat' Pán Bůh, i organizačně. Díky mu, protože to není v dnešní době lehké...

...Co plánujete do budoucna? Rádi bychom pořádně zavedli i mužskou kategorii, kluky na to máme. A také máme takový sen, který měl už můj táta. Právě ve spolupráci s naším sponzorem Milanem Benešem bychom chtěli postavit sportovní halu pro box. Ale bylo by tam celodenní využití i pro karatisty, taekwondisty, judisty, zápasníky a další podobné sporty. Byl by to takový dům bojových umění. Už jsme si na to našli několik míst, ale na městě to pořád nějak vážne, i když jsem tam už několikrát byl. Je fakt, že nás pan Tetter přijme, ale dál nic. Vždyť to nechceme pro sebe, ale pro mládež. Pořád ale chceme bojovat dál, ještě zkusíme hejtmana Zahradníka. Vždyť by to mohlo k rajskému městu pomoci...

...Na jaké úrovni je podle vás v současnosti český box? Hodně poklesl. Kde koho našeho vidíte na mistrovství světa nebo Evropy? To jsou výjimky. Vždyť box není vidět ani v televizi, a to také o něčem svědčí...¹⁹⁷

Boxer Josef Němec zemřel 10. září 2013 ve věku 79 let v Českých Budějovicích. Následně vyšla v místním i celostátním tisku ale i na internetu řada nekrologů. Z jejich množství jsem nakonec vybrala článek s názvem, **Nebeský ring získal posilu.**

„...Dva týdny před osmdesátými narozeninami skončil poslední z pozemských zápasů legendy českého boxu, českobudějovického rodáka Josefa (Pepíka) Němce. Zemřel po delší patálii s nemocí, již vzdoroval statečně, mnohdy s humorem, jenž urostlý chlapík zlehčoval bolestný čas. Pohřeb se připravuje v Českých Budějovicích. S Pepíkem Němcem odchází podstatný kus hrdé medailové historie československého a českého boxingu...¹⁹⁸

¹⁹⁷ Českobudějovické listy, 10. 5. 2006.

¹⁹⁸ Převzato z: <http://www.prvnizpravy.cz/zpravy/sport/nebesky-ring-ziskal-posilu-zemrel-cesky-boxer-josef-nemec>.

Obrázek 36. Josef Němec s bronzovou medailí z OH v Římě a se zlatou medailí z Mistrovství světa z Moskvy roku 1963.

Josef Němec získal titul mistra Československa v těžké váze v následujících letech:

1956	Praha
1957	Bratislava
1958	Ostrava
1960	Bratislava
1962	Praha
1963	Košice
1964	Opava
1967	Olomouc
1968	Č. Budějovice ¹⁹⁹

¹⁹⁹ Černochoch, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress, str. 319 – 321.

Obrázek 37. Na závěr medaile z největších sportovních úspěchů rytíře sportu z Českých Budějovic Josefa Němce. Vlevo je bronzová medaile z OH 1960 a vpravo zlatá z ME 1963.

Obrázek 38. Josef Němec v zátíší svých sportovních trofejí a suvenýrů.

A na úplný závěr této biografie našeho jedinečného boxera uvedu tento jeho citát:

„Box je nejjemnější sport, protože se hraje v rukavičkách“ (Josef Němec st.).

Závěr

V této bakalářské práci jsem se snažila naplnit cíle a úkoly, kterými bylo v první části zpracovat stručný nástin historie boxu ve světě, historie boxu na území České Republiky a zpracovat relevantní část historie boxu v Českých Budějovicích. Z hlediska dostupnosti pramenů a zdrojů se domnívám, že se mi tyto cíle podařilo naplnit. Nejdůležitějším cílem však bylo zpracovat biografii jednoho z našich nejvýznamnějších a nejúspěšnějších boxerů, Josefa Němce.

Box jako takový, má patrně stejně starou historii jako má lidstvo samo. Již od pradávna sloužil boj k vyřizování účtů nebo k rozhodování o silnějším jedinci. Během svého vývoje však prošel řadou změn, pravidla boxerských utkání se během let měnila tak, aby tato utkání přinášela dobrou zábavu pro přihlízející diváky a zajišťovala bezpečnost soupeřů. Cílem vítězství v boxerského utkání je především prokázání technických a taktických kvalit. Přesto box není od samého počátku příliš populárním sportem. Během vývoje prošel řadou úpadků a následnou snahou o rozšíření zájmu především mezi mladou generaci lidí. To se však příliš nedařilo, vzhledem ke zvýšenému zájmu o tak populární sporty jako je fotbal nebo hokej.

Tato práce je vymezena především 50. – 70. léty kdy se box těšil v Československu a také v Českých Budějovicích velké oblibě. Mezi nejpopulárnější boxery této doby patřily i jihočeští boxeři Bohumil Němeček a Josef Němec. Bohumil Němeček se zapsal do historie Československého boxu především tím, že se na XVII. letních olympijských hrách 1960 v Římě zaslouženě probojoval až do finále v lehké welterové váze a stal se tak třetím československým boxerem, po J. Tormovi v Londýně 1948 a J. Zacharovi v Helsinkách 1952, který na letních OH vybojoval zlatou medaili pro svou vlast. Josef Němec na této olympiádě získal bronzovou medaili v těžké váze, kdy nakonec porazil svého dlouholetého soupeře Andreje Abramova.

Já osobně jsem Josefa Němce nikdy nepotkala. Během zpracovávání jeho biografie mi však najednou připadá jako bych ho znala. Byl to člověk velice čestný, upřímný a dobrosrdečný. Pro jeho dobré a laskavé srdce byl proto v Budějovicích tolik oblíben, svému rodnému městu byl věrný a odmítal veškeré nabídky k lepšímu a přestupy do profesionálního ringu. Borci v oddíle si ho proto velice cenili a byl téměř jistým ziskem bodů v boxerských utkáních. Vždyť proslavil Budějovice jako málokdo. Startoval třikrát na olympijských hrách, kdy z Říma roku 1960 přivezl bronzovou medaili, na mistrovství Evropy byl dvakrát bronzový a v roce 1963 se stal dokonce mistrem Evropy,

kdy porazil svého dlouholetého soupeře Andreje Abramova. Celkem jedenáctkrát byl přeborníkem republiky v boxu. Pozoruhodná byla také jeho dlouholetá snaha o obnovení slávy a úrovně boxu, jakou během 50. – 70. let měl. To se mu ale bohužel nepodařilo, jak z nedostatku zájmu o tento silový sport, tak z nedostatku financí, který boxerské kluby v Českých Budějovicích dlouhodobě provází. Myslím si, že s jeho smrtí odešel opravdový rytíř sportu, kterého kdy České Budějovice měli. Čest jeho památce.

Seznam obrázků a fotografií u kterých lze bezpečně určit jejich zdroj a původ

Obrázek 1 vpravo: Převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 17.

Obrázek 1 vlevo: <http://www.fhw.gr/olympics/ancient/en/gallery/205a1p1.html>.

Obrázek 2: Převzato z: Štumbauer, J. (2014). *Soubor vybraných přednášek ze světových dějin tělesné výchovy a sportu*. České Budějovice: Jihočeská univerzita.

Obrázek 3 vlevo: <https://cz.pinterest.com/pin/368310075755359337/>.

Obrázek 3 vpravo: <http://bkb-italia.org/2015/09/30/james-figg-il-primo-campione/>.

Obrázek 4 vpravo: http://www.leninimports.com/jack_dempsey_9a.html.

Obrázek 4 vlevo: <https://historymaniacmegan.files.wordpress.com/jackdempsey.jpg>.

Obrázek 5: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 6: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 7: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 8: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 9: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 10 vlevo nahoře: http://xman.idnes.cz/foto.aspx?r= A130826_151722.jpg.

Obrázek 10 nahoře uprostřed: http://brnensky.denik.cz/ostatni_region/neohrozeny-jaks-boxer-na-kridlech-svobody20100415.html.

Obrázek 10 vpravo nahoře: http://www.276.cz/?page_id=276.

Obrázek 10 vpravo dole: <http://spevacek.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=181409>.

Obrázek 10 vlevo dole: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10353301203-sportovci-hrdinove/215471294000004-boxer-vilda-jaks/titulky>.

Obrázek 11 vlevo nahoře:

http://www.idstudio.cz/michaeladolezelova/profil/dukla_zlato/julius-torma.jpg.

Obrázek 11 vlevo dole:

<https://www.olympic.sk/images/photos/torma%20s%20blackburnom.jpg>.

Obrázek 11 vpravo nahoře: Převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 58.

Obrázek 11 vpravo dole: Převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 59.

Obrázek 11 nahoře uprostřed: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbírký – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbírký – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 12 vpravo:

<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/99/BundesarchivBild2CZachara.jpg>

Obrázek 12 uprostřed: Převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 29.

Obrázek 12 vlevo: Národní muzeum Praha – Historické muzeum. Archiv tělesné výchovy a sportu. Fond: Fotoarchiv tělesné výchovy a sportu. Dostupné z [http://esbirky.cz.\[eSbirky – kulturní dědictví on-line\]](http://esbirky.cz.[eSbirky – kulturní dědictví on-line]).

Obrázek 13 vpravo nahoře: <http://ihned.cz/ostatni-sporty/c1-56290950-zlate-direkty-bohumila-nemecka-legenda-ceskeho-boxu-se-zrodila-v-rime-1960>.

Obrázek 13 vpravo dole: <http://profiboxing.pedrorozenkraft.cz/profiring/slavni-boxeri/bohumil-nemecek-100/>.

Obrázek 13 vlevo nahoře: http://ustecky.denik.cz/zpravy_region/cestne-obcanstvi-pro-olympionika-neni-jiste-20140621.html.

Obrázek 13 vlevo dole: <http://www.olympic.cz/media/fotoslozka/52?limit=96>.

Obrázek 14: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 5 (1957), č. 17.

Obrázek 15: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 5 (1957), č. 1.

Obrázek 16: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 5 (1957), č. 17.

Obrázek 17: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 9 (1961), č. 14.

Obrázek 18: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 5 (1957), č. 1.

Obrázek 19: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 103.

Obrázek 20: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 101.

Obrázek 21: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 97.

Obrázek 22: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 104.

Obrázek 23: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 98.

Obrázek 24: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 104.

Obrázek 25: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 103.

Obrázek 26: převzato z časopisu *Sportovní sláva* roč. 1957, č. 2.

Obrázek 27: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 100.

Obrázek 28 vpravo: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 102.

Obrázek 28: vlevo: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 102.

Obrázek 29: převzato z časopisu *Stadion*, roč. 11, 14. 6. 1963

Obrázek 30: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 99.

Obrázek 31: *Stadion*, roč. 9, č. 6, 10. 2. 1961.

Obrázek 32: *Stadion*, roč. 12, č. 24, 10. 4. 1964.

Obrázek 33: převzato z knihy: Černocho, F., Hájek, O., & Kalát, J., (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress., s. 98.

Obrázek 34: převzato z knihy Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice.

Obrázek 35: https://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Nemec#/media/File:JosefNemec.jpg.

Obrázek 36: <http://www.bctatynemce.wbs.cz/>

Obrázek 37: převzato z Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství Č. Budějovice

Obrázek 38: <http://www.bctatynemce.wbs.cz/>.

Seznam použitých zkratek

- AIBA – Mezinárodní federace amatérského boxu.
ASO Olomouc – Sportovní klub firmy Ander a syn Olomouc, (40. léta).
AZKG – Automobilové závody Klementa Gotwalda.
BC – Box Club/Box klub.
BC DTJ – Boxerský klub dělnických tělocvičných jednotek.
CWKS Varšava – Sportovní klub ve Varšavě.
ČAK – Český amatérský klub
ČASK Písek – Český amatérský sportovní klub.
ČOV – Český olympijský výbor
ČSAD – Československá automobilová doprava, Československá státní automobilová doprava.
ČSR – Československá republika
ČSS Olomouc místní sportovní klub (30. léta).
ČSSR – Československá socialistická republika
ČSUBA – Česká unie boxerů amatérů.
DSO – Dobrovolná sportovní organizace (1952 – 1956)
FIBA – Mezinárodní federace amatérského boxu (Federation Internationale de Boxe Amateur).
IBA – Mezinárodní komise boxu.
KA – Heros Slaný – místní sportovní klub.
KV ČSTV – krajský výbor Československého svazu tělesné výchovy.
LASK – sportovní klub v rakouském Linci.
LOH – letní olympijské hry.
MAS SK – Sportovní klub Moravské akciové strojírny.
ME – Mistrovství Evropy.
NSR – Německá spolková republika (Spolková republika Německo).
NTV – Národní tělovýchovný výbor (50. léta).
OH – Olympijské hry.
PDA – Posádkový dům armády.
RH – Rudá hvězda (název tělovýchovné jednoty složek ministra vnitra 50. – 80. léta).
ROH – Revoluční odborové hnutí.
SC Aktivist – název sportovního klubu v bývalé NDR (50. léta).
SK B – Sportovní klub Budweis (úřední název SK České Budějovice 1939 – 1945).
SK ČB – Sportovní klub České Budějovice.
SKP ČB – Sportovní klub policie České Budějovice
SSSR – Svaz sovětských socialistických republik
TJ – Tělovýchovná jednota (1957 – 1990)
TK Star Vinohrady – tělovýchovný klub pražské čtvrti Vinohrady.
TOSTA – sportovní klub textilní továrny.
TSO – tělovýchovná sportovní organizace.(1955 – 1957).
UBP – Ústředí boxerů profesionálů.
USIC – Mezinárodní sportovní organizace železničářů.
ÚDA – Ústřední dům armády.
YMCA Young Mens Christian Association/Křesťanské sdružení mladých mužů.

Použité prameny a literatura

Literatura

- Binter, T. (1994). *Historie boxu, zápasu a vzpírání v Českých Budějovicích*. Diplomová práce, České Budějovice, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích.
- Bosák, E. (1969). *Stručný přehled vývoje sportovních odvětví v Československu*. Praha: Olympia.
- Broža, D. (2015). *Historie boxu v jižních Čechách*. Bakalářská práce, České Budějovice, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích.
- Brůna, O., Hájek, J., & Němec, J. (1968). *V úderech gongu: příběh boxera, který se pustil do světa*. 1. vyd. České Budějovice: Nakladatelství České Budějovice.
- Bureš, P., & Plichta, J. (1931). *Sport a tělesná kultura v Čsl. Republice a cizině*. Praha: Almanach sportu.
- Černoch, F., Hájek, O., & Kalát, J. (1999). *Zlaté rukavice*. Praha: Riopress.
- Demetrovič, E. (1988). *Encyklopedie tělesné kultury*. Praha: Olympia.
- Kössl, J., & Kroutil, F. (1982). *Malá encyklopedie olympijských her*. 1. vyd. Praha: Olympia.
- Němec, J., & Turek, P. (1964) *Box*. Nakladatelství České Budějovice.
- Olivová, V. (1988). *Sport a hry ve starověkém světě*. Praha: Artia.
- Suchánek, J. (2001). *1500 sportovních tragédií*. Praha: Jan Vašut.
- Štumbauer, J., (2014). *Soubor vybraných přednášek ze světových dějin tělesné výchovy a sportu*. České Budějovice: Jihočeská univerzita
- Weinmann, W. (1997). *Lexikon bojových sportů od aikida k zenu*. Praha: Naše vojsko.

Periodika

- Českobudějovické listy, roč. 1999 – 2006.
- Jihočech, roč. 1926 – 1936.
- Jihočeská jednota, roč. 1942 – 1945.
- Jihočeská pravda, roč. 1945 – 1968.
- Jihočeský sportovní týdeník, roč. 1 (1922 – 1923) – 15 (1936 – 1937).
- Právo, roč. 2000.
- Sportovní sláva, roč. 1954 – 1957.
- Stadion, roč. 1957 – 1965.

Narativní prameny

Kronika boxerského oddílu TJ Škoda.

Internetové zdroje

- <http://www.bctatynemce.wbs.cz/>.
- <http://www.c-budejovice.cz/cz/mesto/stranky/vyznamenani-za-statecnost-a-za-zasluchy.aspx#>.
- <http://olympic.cz/www/sportovec/1467--josef-nemec>.
- http://budejovice.idnes.cz/zemrel-boxer-josef-nemec-085-/budejovice-sport.aspx?c=A130912_1976222_budejovice-zpravy_jkr.
- <http://www.prvnizpravy.cz/zpravy/sport/nebesky-ring-ziskal-posilu-zemrel-cesky-boxer-josef-nemec>.